

**Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat
aprilie – mai – iunie 2023**

Trei mesaje cerești

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

© 2023 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Angela Sava

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

**Trei mesaje cerești : Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic : aprilie - mai - iunie 2023 /**

comentarii: de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat. -

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-320-4

Cuprins

1. Isus câștigă. Satana pierde	5
2. Momentul hotărârii finale	13
3. Evanghelia veșnică.....	21
4. Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă.....	29
5. Vestea bună a judecății	37
6. Ceasul judecății Lui	45
7. Închinarea la Creator.....	53
8. Sabatul și sfârșitul	61
9. O cetate numită confuzie	69
10. Amăgirile finale ale lui Satana	77
11. Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei (1)	85
12. Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei (2)	93
13. Luminați de slava lui Dumnezeu.....	101

Isus câștigă. Satana pierde

Sabat după-amiază, 25 martie

Lumea căzută este câmpul de luptă pentru cel mai mare conflict la care au fost vreodată martori universul ceresc și puterile pământului. Ea a fost desemnată ca scenă pe care să se dea marea luptă dintre bine și rău, dintre cer și iad. Fiecare ființă omenească ia parte la acest conflict. Nimeni nu se poate afla pe un teren neutru. Oamenii trebuie fie să-L accepte, fie să-L respingă pe Răscumpărătorul lumii. Toți sunt martori – fie pentru, fie împotriva lui Hristos. Hristos îi cheamă pe aceia care stau sub steagul Lui să participe în acest conflict alături de El ca soldați credincioși, ca să poată moșteni cununa vieții. Ei au fost înfiați ca fii și fice ale lui Dumnezeu. Hristos le-a dat făgăduința sigură că aceia care sunt părtași la umilința și suferința Sa pentru adevăr vor primi o răsplată mare în Împărăția cerului.

... Aceia care, prin puterea lui Hristos, îl biruiesc pe marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al omului vor ocupa în curțile cerului o poziție superioară îngerilor care n-au căzut niciodată. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 242 (23 august)

Fiecare pas în viață ne poate aduce mai aproape de Hristos, ne poate da o experiență mai profundă a iubirii Sale și ne poate aduce un pas mai aproape de căminul binecuvântat al păcii. De aceea, să nu ne părăsim încrederea, ci să avem o convingere de nestrămutat, mai tare ca oricând. „Până aici Domnul ne-a ajutat” (1 Samuel 7:12) și ne va ajuta până la sfârșit. Să ne aducem aminte de dovezile monumentale ale iubirii lui Dumnezeu, de tot ce a făcut pentru mângâierea noastră, salvându-ne din mâna nemicitorului! Să păstrăm în minte toate dovezile îndurării pe care Dumnezeu a manifestat-o față de noi, lacrimile pe care le-a șters, durerile pe care le-a alinat, necazurile, temerile îndepărtate, nevoile pe care le-a satisfăcut și binecuvântările pe care le-a revărsat asupra noastră, întărindu-ne astfel pentru tot ce mai avem de întâmpinat în peregrinajul nostru.

Ne putem aștepta la noi greutăți în lupta viitoare a credinței și a vieții, dar putem să privim la cele din trecut, ca și la cele ce vor veni, și să spunem: „Până aici ne-a ajutat Dumnezeu”. „Și puterea ta să țină cât zilele tale” (Deuteronomul 33:25). Încercările nu vor fi mai mari decât puterea care ne-a fost dată ca să le suportăm. De aceea, să punem mâna la lucru, oriunde este ceva de făcut, având încredințarea că, orice ar veni, ne va fi dată puterea necesară, proporțional cu încercările prin care trecem. – *Calea către Hristos*, p. 125

Căpetenia mântuirii noastre Iși va întări poporul pentru lupta în care trebuie să se angajeze. De câte ori, atunci când Satana și-a adus toate forțele să lupte împotriva urmașilor lui Hristos și când aceștia au privit moartea în față, rugăciunile stăruitoare înălțate cu credință L-au adus pe câmpul de luptă pe Cel care este Căpetenia oștirii Domnului și au întors cursul luptei, izbăvindu-i pe cei oprimați!

Acum este timpul când ar trebui să stăm strâns legați de Dumnezeu ca să putem fi ascunși atunci când văpaia mâniei Lui se va revărsa peste fiii oamenilor. – *Mărturii*, vol. 5, p. 137

Duminică, 26 martie

Lupta din ceruri

Lucifer avusese o poziție glorioasă, ca heruvim ocrotitor. Totuși, acest înger creat de Dumnezeu și căruia i se încredințase o mare putere, a început să râvnească să fie ca Dumnezeu. El a câștigat simpatia unora dintre asociații lui, sugerându-le idei de critică la adresa guvernării lui Dumnezeu. Această sămânță a păcatului a fost împrăștiată în cel mai ademenitor mod și, după ce a încolțit și a prins rădăcini în mintea multora, el a preluat ideile pe care el însuși le implantase la început în mintea lor și le-a adus înaintea ordinului celui mai înalt al îngerilor ca fiind gândul altor minți împotriva guvernării lui Dumnezeu. Astfel, prin metode ingenioase concepute chiar de el, Lucifer a introdus răzvrătirea în cer. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 4, p. 1143

Fiecare om este liber să aleagă de care putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberarea în Hristos. În loc de rugăciune, demonizatul a putut să rostească numai cuvintele lui Satana; cu toate acestea, strigătul nerostit al inimii a fost auzit. Nu există strigăt al unei ființe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie ascultat. Aceia care vor consimți

să intre în legământ cu Dumnezeu cerului nu vor fi lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunile firii lor. Ei sunt invitați de Mântuitorul: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27:5). Duhurile întunericului se vor lupta pentru cel care odată a fost sub stăpânirea lor, dar îngerii lui Dumnezeu îl vor apăra cu o putere care va câștiga biruința. Domnul zice: „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa, căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi” (Isaia 49:24,25). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 258

„Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește.” Cel care este cu Hristos, păstrând această unitate, avându-L pe Hristos domn pe tronul inimii sale și ascultând de poruncile Sale este la adăpost de cursele celui rău. Acela care se unește cu Hristos va aduna pentru sine farmecul caracterului lui Hristos, va primi tărie, eficiență și putere pentru Domnul prin câștigarea de suflete pentru Hristos. Când Domnul Hristos ia în stăpânire citadela sufletului, agentul uman devine una cu El. Prin conlucrarea cu Mântuitorul, omul devine instrumentul prin care lucrează Dumnezeu. Atunci când vine și se străduiește să pună stăpânire pe sufletul acela, Satana descoperă că Hristos l-a făcut mai puternic decât un om tare și bine înarmat. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1092

Luni, 27 martie

Atacul lui Satana

În răzvrătirea lui, Satana a atras de partea sa a treia parte din îngeri. Ei Le-au întors spatele Tatălui și Fiului Său și s-au unit cu instigatorul răzvrătirii. Cunoscând aceste lucruri, noi ar trebui să acționăm cu cea mai mare prudență. ...

„În lume veți avea necazuri”, spune Hristos, dar în Mine veți avea pace. Încercările la care sunt supuși creștinii când trec prin întristări, prin greutăți și prin batjocuri sunt mijloace alese de Dumnezeu pentru a separa pleava de grâu. Mândria noastră, egoismul, pasiunile nelegiuite și iubirea de plăceri lumești trebuie să fie biruite. De aceea, Dumnezeu ne trimite necazuri și strâmtorări ca să ne pună la probă și să ne încerce, pentru a ne arăta că aceste trăsături rele există în caracterul nostru. Noi trebuie să biruim prin puterea și prin harul Său, ca să putem deveni părași de natură dumnezeiască, după ce am fugit de stricăciunea care este

în lume prin poftă. „Căci întristările noastre ușoare”, spune Pavel, „de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele care nu se văd sunt veșnice.” Necazurile, supărările, ispitele, greutățile și diferitele încercări sunt instrumentele folosite de Dumnezeu pentru a ne curăți, pentru a ne sfinți și a ne face pregătiți pentru grâнарul ceresc. – *Mărturii*, vol. 3, p. 115

Este una să citești și să-i înveți pe alții din Biblie și cu totul altceva să ai imprimate în suflet prin practică principiile ei sfințitoare și dătătoare de viață. „Prin har ați fost mântuiți, prin credință” (Efeseni 2:8). Minte ar trebui să fie educată să își exercite credința mai degrabă decât să hrănească îndoiala, suspiciunea și gelozia. Noi suntem prea înclinați să privim la obstacole ca la niște imposibilități. Să crezi în făgăduințele lui Dumnezeu, să mergi înainte prin credință, perseverând fără să te lași condus de circumstanțe este o lecție greu de învățat. Totuși, este absolut necesar ca fiecare copil al lui Dumnezeu să învețe această lecție. Trebuie să căutăm harul lui Dumnezeu prin Hristos, pentru că harul ne este dat ca singura cale de a ne apropia de Dumnezeu. – *In Heavenly Places*, p.109

Pentru slava Domnului, ambiționați-vă să cultivați fiecare trăsătură frumoasă a caracterului! Trebuie să-I fiți plăcuți lui Dumnezeu în fiecare etapă a zidirii caracterului vostru. Puteți face aceasta, deoarece Enoh I-a fost plăcut lui Dumnezeu, în ciuda faptului că a trăit într-un veac decăzut. În zilele noastre sunt mulți ca Enoh.

Rezistați ca Daniel, acel credincios om de stat, pe care nicio ispită nu l-a putut corupe! Nu-L dezamăgiți pe Acela care v-a iubit atât de mult, în-cât Și-a dat viața pentru iertarea păcatelor voastre. El spune: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Aduceți-vă aminte de aceasta. Dacă ați făcut greșeli, dar le recunoașteți și le considerați ca fiind niște semnale de avertizare, cu siguranță obțineți și o biruință. În felul acesta, voi transformați înfrângerea în biruință, dezamăgindu-l pe vrăjmaș și onorându-L pe Răscumpărătorul vostru. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 332

Marti, 28 martie

Acceptarea biruinței lui Isus

Domnul Hristos aflat pe cruce nu numai că îi atrage pe oameni la pocăință față de Dumnezeu pentru călcarea Legii Sale – pentru că pe acela pe

care îl iartă, Dumnezeu îl face mai întâi să se pocăiască –, ci, pe cruce, El a împlinit dreptatea. El S-a oferit de bunăvoie ca jertfă de ispășire. Sângele Său vărsat și trupul Său frânt împlinesc cerințele Legii călcate și astfel El așază o punte peste prăpastia pe care a făcut-o păcatul. El a suferit fizic, pentru ca să-l poată apăra cu trupul Său rănit și frânt pe păcătosul lipsit de apărare. Biruința câștigată la moartea Sa pe Golgota a înfrânt pentru totdeauna puterea acuzatoare a lui Satana în fața universului și a adus la tăcere acuzațiile lui că la Dumnezeu nu există renunțare la Sine și, ca urmare, aceasta nu este importantă nici pentru familia omenească.

Toți cei care vor acest lucru pot să devină biruitori. Să ne dăm toate silințele să atingem standardul care a fost pus înaintea noastră. Domnul Hristos ne cunoaște slăbiciunile și putem să mergem la El în fiecare zi pentru a primi ajutor. Nu este nevoie să primim putere cu o lună înainte. Noi trebuie să biruim în fiecare zi.

Noi devenim învingători atunci când îi ajutăm pe alții să biruie și ei prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii noastre. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu ne va face să avem un spirit supus și Dumnezeu primește cu plăcere slujirea care este adusă cu un astfel de spirit. – Comentariile lui Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 974

Satana apare deseori ca un înger de lumină, îmbrăcat în veșmântul cerului; își ia un aer prietenos, afișând o mare sfințenie a caracterului și o înaltă considerație pentru victimele lui, pentru sufletele pe care intenționează să le înșele și să le distrugă. Pe calea pe care le invită să meargă se află multe pericole, dar el reușește să le ascundă vederii lor și să le prezinte doar atracțiile. Marea Căpetenie a mântuirii noastre a biruit pentru noi, astfel încât, dacă vrem, și noi să putem birui prin El, în dreptul nostru. Dar Hristos nu mântuiește pe nimeni împotriva voinței lui, nu obligă pe nimeni să asculte. El a făcut un sacrificiu infinit pentru ca oamenii să poată birui în Numele Său și neprihănirea Lui să le fie atribuită lor. – *Mărturii*, vol. 3, p. 456–567

Acum, lumina de pe crucea Calvarului strălucește cu putere, în raze clare și strălucitoare, descoperindu-L pe Isus, Jertfa noastră pentru păcat. În timp ce citești făgăduințele pe care ți le-am prezentat, adu-ți aminte că ele sunt expresia iubirii și a milei de nedescris. Inima cea mare a Iubirii infinite este atrasă spre păcătos cu o compasiune fără margini. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.” Da, doar să crezi că Dumnezeu este ajutorul tău. El dorește să refacă în om chipul

Său moral. Pe măsură ce te apropii de El cu mărturisire și pocăință, El Se va apropia de tine cu milă și cu iertare. Noi Îi datorăm totul Domnului. El este autorul mântuirii noastre. Când tu îți duci până la capăt mântuirea cu frică și cutremur „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” – *Mărturii*, vol. 5, p. 635

Miercuri, 29 martie

Femeia în pustie

Câtă vreme se aflau sub scutul lui Dumnezeu, niciun neam și nicio națiune nu puteau să-i biruiască, chiar dacă ar fi fost sprijinite de toată puterea lui Satana. Întreaga lume avea să fie uimită de lucrarea minunată săvârșită de Dumnezeu în favoarea poporului Său – că un om care era hotărât să umble pe calea lui păcătoasă a fost stăpânit atât de tare de puterea divină, încât, în loc să blesteme, a rostit în cuvinte alese și cu cele mai frumoase exprimări de sentimente poetice cele mai bogate și mai scumpe făgăduințe. Iar mila dovedită de Dumnezeu în vremea aceea față de Israel trebuia să fie o asigurare a grijii Sale ocrotitoare pentru copiii Săi ascultători și credincioși din toate veacurile. Când Satana îi va îndemna pe oamenii răi să bârfească, să chinuiască și să-l nimicească pe poporul lui Dumnezeu, atunci în mintea copiilor Săi va reveni întâmplarea aceasta, pentru ca astfel să li se întărească și curajul, și credința în El. – *Patriarhi și profeți*, p. 449

Solii crucii trebuie să se înarmeze cu veghere și rugăciune și să fie mai plini de credință și de curaj, lucrând întotdeauna în Numele lui Isus. Ei trebuie să aibă încredere în Conducătorul lor, căci în fața noastră sunt vremuri de necaz. Judecățile lui Dumnezeu sunt pretutindeni în țară. Calamitățile vin una după alta într-o succesiune rapidă. În curând, Dumnezeu Se va ridica din locul Său pentru a zguduî pământul în mod teribil și pentru a-i pedepsi pe cei răi pentru nelegiuirea lor. Apoi, Dumnezeu Se va ridica să-i apere pe cei din poporul Său și le va acorda grija Sa protectoare. El Își va pune în jurul lor brațele Sale veșnice pentru a-i apăra de orice rău. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 264–265

Prezența lui Dumnezeu îi este garantată creștinului credincios. Această Stâncă a credinței este prezența vie a lui Dumnezeu. Chiar și cel mai slab se poate baza pe ea. Cei care se consideră cei mai puternici pot deveni cei mai slabi dacă nu depind de Hristos, ca fiind valoarea și eficiența lor. Aceasta este Stâncă pe care putem clădi cu succes. Dumnezeu ne este

aproape în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, în mijlocirea Sa, în stăpânirea Sa iubitoare și duioasă asupra bisericii Sale. Stând pe tronul Său veșnic, El veghează asupra lor cu un puternic interes. Atâta vreme cât, prin credință, membrii bisericii își vor trage seva și hrana din Isus Hristos și nu din păreri, planurile și metodele omenești, atâta vreme cât, având convingerea apropierei lui Dumnezeu în Isus Hristos, își pun întreaga încredere în El, ei vor avea o legătură vitală cu Hristos, așa cum mlădița are legătură cu butucul viței. Biserica este întemeiată nu pe teorii omenești, nu pe niște planuri sau forme stabilite de mult. Ea este dependentă de Hristos, neprihănirea ei. Ea este clădită pe credința în Isus Hristos și „porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18).

Tăria fiecărui suflet este în Dumnezeu, nu în om. Liniștea și încrederea trebuie să fie tăria tuturor acelor care Îi predau lui Dumnezeu inima lor. Hristos nu are față de noi un interes obișnuit, ci unul mai puternic decât cel pe care îl are o mamă pentru copilul ei. ... El veghează asupra ta, copil al lui Dumnezeu care tremuri de teamă. El te va păstra în siguranță sub protecția Sa. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 77 (11 martie)

Joi, 30 martie

Rămășița lui Dumnezeu din zilele din urmă

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt reprezentate două părți care sunt în conflict și care își exercită influența și controlul asupra oamenilor din lumea noastră. Acestea lucrează în mod constant cu fiecare ființă umană. Aceia care sunt sub controlul lui Dumnezeu și sunt influențați de îngerii cerești vor fi în stare să distingă lucrările viclene ale puterilor nevăzute ale întunericului. Aceia care doresc să fie în armonie cu trimișii cerești vor dori cu ardoare și zel să facă voia lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să cedeze în niciun fel, niciun pic de teren pentru Satana și îngerii lui. Dar, dacă nu veghem continuu, dacă nu suntem continuu atenți, vom fi învinși de vrăjmaș. Deși tuturor li s-a dat o descoperire solemnă a voii lui Dumnezeu cu privire la noi, totuși cunoașterea voii Sale nu va anula nevoia de a ne ruga cu ardoare pentru ajutor și de a căuta cu sârguință să lucrăm împreună cu Domnul pentru primirea și împlinirea răspunsului la aceste rugăciuni. – *Manuscript 95, 1903*

Speranța creștinului nu trebuie să stea pe temelia de nisip a sentimentelor. Aceia care acționează conform principiilor vor vedea slava lui Dumnezeu dincolo de negură și se vor sprijini pe cuvântul sigur al făgăduinței. Ei nu vor fi făcuți să renunțe să Îl onoreze pe Dumnezeu

oricât de întunecată ar putea să pară calea. Adversitățile și încercările nu vor fi pentru ei decât ocazii de a dovedi câtă sinceritate există în iubirea și credința lor. ... Țineți-vă strâns de făgăduința Tatălui vostru ceresc și aduceți-vă aminte de felul în care S-a purtat în trecut cu voi și cu toți slujitorii Săi, pentru că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu”.

Cea mai dificilă experiență din viața de creștin poate fi cea mai binecuvântată. Providențele speciale pentru orele întunecate pot să încurajeze sufletul pentru viitoarele atacuri ale lui Satana și să-l înarmeze pe slujitorul Domnului ca să poată rezista în cuptorul încercărilor. Încercarea credinței voastre este mai de preț decât aurul. Voi trebuie să aveți acea încredere deplină în Dumnezeu care nu este tulburată de ispite și de argumentele înșelătorului. Încredeți-vă pe deplin în cuvântul spus de Dumnezeu! – *Advent Review and Sabbath Herald*, 24 ianuarie 1888

Deși va fi caracterizată prin smerenie, viața creștinului nu trebuie să fie marcată de amărăciune și dispreț de sine. Este privilegiul tuturor să trăiască astfel, încât Dumnezeu să-i aprobe și să-i binecuvânteze. Nu este voia Tatălui nostru ceresc să fim întotdeauna sub condamnare și întunecime. Nu este nicio dovadă de adevărată umilință în a merge cu capul plecat, dar cu inima plină de gânduri egoiste. Putem să mergem la Isus și să fim curățiți, pentru a sta înaintea Legii fără rușine sau remușcări. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:1).

Prin Isus, fiii căzuți ai lui Adam devin „fii ai lui Dumnezeu”. „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească *frați*” (Evrei 2:11). Viața creștinului trebuie să fie o viață de credință, de biruință și de bucurie în Domnul. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea, și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4). – *Tragedia veacurilor*, p. 477

Vineri, 31 martie: Pentru studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Legea lui Hristos este legea iubirii” p. 51 (6 februarie).

Momentul hotărârii finale

Sabat după-amiază, 1 aprilie

În toate timpurile, Dumnezeu le-a dat ființelor umane descoperiri divine, pentru ca astfel să-și poată aduce la îndeplinire planul de a desfășura învățătura harului în mod progresiv înaintea minților omenesti. Modul Său de a răspândi adevărul este ilustrat prin cuvintele: „El se ivește ca zorile dimineții.” Acela care se așază acolo unde Dumnezeu îl poate lumina înaintează de la obscuritatea parțială a zorilor la deplina strălucire de la amiază. După cum soarele merge înainte în îndeplinirea misiunii lui de milă și iubire, după cum razele aurii ale zilei inundă bolta cerului și dau frumusețe pădurilor și munților, trezind lumea prin împrăștierea întunericului nopții, tot astfel urmașii lui Hristos trebuie să meargă înainte, în misiunea iubirii pe care o au de îndeplinit. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 335 (24 noiembrie)

Îngerii sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului, proclamându-i lumii o solie de avertizare și având o influență directă asupra oamenilor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei lumii. Nimeni nu aude vocea acestor îngeri, deoarece ei sunt un simbol pentru poporul lui Dumnezeu care lucrează în armonie cu universul ceresc. Oameni iluminați de Duhul lui Dumnezeu și sfințiți prin adevăr proclamă cele trei solii în ordinea lor. – *Solii alese*, cartea 2, p. 387

Dumnezeu a chemat biserica Sa de astăzi, așa cum l-a chemat pe Israelul din vechime, să fie o lumină pe pământ. Prin securea puternică a adevărului – mesajele celor trei îngeri – El a separat-o de celelalte biserici și de lume, pentru a o aduce într-o sfântă apropiere de El. El i-a făcut pe credincioșii Săi depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri profetice pentru acest timp. La fel ca scrierile sfinte încredințate Israelului din vechime, acestea sunt o moștenire sacră care trebuie să fie prezentată lumii.

Cei trei îngerii din Apocalipsa 14 îi reprezintă pe oamenii care primesc lumina mesajelor lui Dumnezeu și merg, ca instrumente ale Sale, să vestească avertizarea de-a lungul și de-a latul pământului. Hristos le spune celor care Îl urmează: „Voi sunteți lumina lumii.” Fiecărui suflet care Îl primește pe Isus, crucea Calvarului îi spune: „Iată valoarea unui suflet. «Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură.»” Nimic nu trebuie lăsat să împiedice această lucrare. Este cea mai importantă lucrare pentru acest timp și efectele ei vor ajunge până în veșnicie. Dragostea lui Isus, manifestată față de sufletele oamenilor prin sacrificiul pe care l-a făcut pentru răscumpărarea lor, îi va însufleți pe toți urmașii Săi. – *Mărturii*, vol. 5, p. 455

Duminică, 2 aprilie

Alegeri veșnice

În fața ta sunt două căi – calea cea largă a îngăduinței de sine și calea îngustă a sacrificiului de sine. Pe calea cea largă poți să iei cu tine egoismul, mândria, iubirea de lume, însă cei care merg pe calea strâmtă trebuie să lase la o parte orice povară și păcatul care ne înfășoară așa de lesne. Ce cale ai ales – calea care duce la moarte veșnică sau calea care duce la slavă și nemurire?

În istoria lumii nu a fost niciodată un timp mai solemn decât acesta pe care îl trăim acum. Sunt în joc interesele noastre veșnice și noi ar trebui să ne trezim și să înțelegem cât este de important să ne facem sigure chemarea și alegerea noastră. Noi nu îndrăznim să ne riscăm interesele veșnice pentru niște simple probabilități. Trebuie să luăm lucrurile în serios. Ceea ce suntem, ce facem, care va fi calea noastră în viitor – toate acestea sunt probleme de o însemnătate nemăsurată, și noi nu ne putem permite să fim nepăsători, indiferenți, fără grijă. – *Our High Calling*, p. 8

Când Satana caută să dărâme barierele sufletului, ispitindu-ne să îngăduim păcatul, noi trebuie să ne păstrăm legătura cu Dumnezeu printr-o credință vie și să avem încredere în puterea Lui de a ne face în stare să depășim orice piedică. Noi trebuie să fugim de rău și să căutăm neprihănirea, smerenia, blândețea și sfințirea.

Este vremea, pentru fiecare dintre noi, să hotărască de partea cui este. Agenții lui Satana vor lucra la mintea fiecărui om care îi îngăduie acest lucru. Dar există și agenți ai cerului care așteaptă să le transmită razele strălucitoare de slavă de la Dumnezeu tuturor acelor care sunt dispuși să Îl primească pe El.

Noi alegem să ne numărăm printre cei care Îi slujesc lui Hristos sau printre slujitorii lui Satana. În fiecare zi, noi arătăm prin purtarea noastră cui am ales să Îi slujim. – *Our High Calling*, p. 15

O transformare a caracterului așa cum este văzută în viața lui Ioan este întotdeauna rezultatul comuniunii cu Hristos. În caracterul unui om pot fi defecte vădite, totuși, atunci când devine un adevărat ucenic al lui Hristos, puterea harului divin îl transformă și îl sfințește. Privind ca într-o oglindă slava Domnului, el este schimbat din slavă în slavă, până ce ajunge asemenea Celui pe care Îl adoră. ...

... Dumnezeu poate fi onorat de cei ce mărturisesc a crede în El numai dacă ei sunt asemenea chipului Său și sunt călăuziți de Spiritul Său. Atunci, ca martori pentru Mântuitorul, ei pot face cunoscut ce a făcut harul divin pentru ei.

Adevărata sfințire vine prin punerea în practică a principiului iubirii. „Dumnezeu este dragoste și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el” (1 Ioan 4:16). În viața aceluia în a cărui inimă locuiește Hristos se va manifesta o evlavie practică. Caracterul va fi curățat, înălțat, înnobilit și glorificat. Învățătura curată se va contopi cu lucrările neprihănirii, preceptele cerești se vor întrețese cu practicile sfinte. – *Faptele apostolilor*, p. 559–560

Luni, 3 aprilie

Fiul omului revine

Iubirea lui Hristos nu este restrânsă la o anumită clasă de oameni. El Se identifică astfel cu fiecare copil al omenirii. El a devenit membru al familiei pământești, pentru ca noi să putem deveni membri ai familiei cerești. El este Fiul omului și, în felul acesta, frate cu fiecare copil al lui Adam. Urmașii Lui nu trebuie să se simtă despărțiți de lumea care piere în jurul lor. Ei sunt o parte din uriașa țesătură a omenirii, iar Cerul Îi consideră frați cu păcătoșii și cu sfinții. Iubirea lui Hristos îl îmbrățișează pe cel decăzut, rătăcit și păcătos și fiecare faptă de bunătate îndeplinită pentru înălțarea unui suflet căzut, fiecare faptă de milă este primită ca fiind făcută pentru El. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 638

Isus vine, dar nu ca la prima venire, ca un prunc în Betleem, nu cum a intrat călare pe măgăruș în Ierusalim, când ucenicii L-au lăudat pe Dumnezeu cu glas tare și au strigat „Osana”, ci în slava Tatălui și cu toată suita îngerilor sfinți, care Îl însoțesc în drumul Său spre pământ. Tot cerul va fi golit de îngeri, în timp ce sfinții răbdători Îl vor aștepta și se

vor uita spre cer așa cum se uitau bărbații galileeni când El S-a înălțat de pe Muntele Măslinilor. Atunci, numai cei care sunt sfinți, cei care au urmat în toate Modelul blând, vor exclama cu o bucurie neasemuită în timp ce-L privesc: „Iată, Acesta este Dumnezeuul nostru în care aveam încredere că ne va mântui.” Și ei vor fi transformați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță” – acea trâmbiță care îi trezește pe sfinții care dorm și îi cheamă din paturile lor de țărână, îmbrăcați în nemurire slăvită și strigând: „Biruintă! Biruintă asupra morții și a mormântului!” Sfinții schimbați sunt apoi luați împreună cu îngerii ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh, pentru a nu mai fi niciodată despărțiți de Acela pe care-L iubesc cu toată inima. – *Scrieri timpurii*, p. 110

Dumnezeu a hotărât ca Acela care a fost în corp omenesc Prințul suferințelor să fie judecătorul lumii întregi. Acela care a venit din curțile cerești să-l salveze pe om din moarte veșnică, Acela care a fost supus acuzațiilor unui tribunal pământesc și a suferit moartea înjosoare pe cruce, numai El trebuie să rostească sentința de răsplată sau de pedeapsă. Acela care S-a supus suferinței și umilinței crucii aici trebuie să primească în sfatul cerului deplina îndreptățire și răsplată și să fie înălțat pe tron, recunoscut de tot universul ceresc, ca Prinț al sfinților. El a luat asupra Sa lucrarea de mântuire și a arătat înaintea lumilor necăzute că este în stare să ducă la bun sfârșit lucrarea pe care a început-o. În ziua aceea, a pedepsei și a răsplătirii finale, atât sfinții, cât și păcătoșii vor recunoaște în Acela care a fost crucificat pe Judecătorul oricărei făpturi. – *In Heavenly Places*, p. 359

Marti, 4 aprilie

Judecata cerească

În timp ce ucenicii priveau în sus pentru a prinde cea din urmă privire a Domnului lor care Se înălța, El era primit în rândurile îngerilor cerești care se bucurau. În timp ce Îl escortau spre curțile de sus, îngerii aceștia cântau triumfător: „Cântați lui Dumnezeu, împărățiile pământului, și lăudați pe Domnul! Cântați Celui ce călărește pe cerurile cerurilor veșnice! Dați slavă lui Dumnezeu, a cărui măreție este peste Israel și a cărui putere este în ceruri” (Psalmii 68:32-34).

Ucenicii încă mai priveau cu ardoare spre cer când „li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer»” (Faptele 1:10,11).

Făgăduința celei de a doua veniri a lui Hristos trebuia să fie păstrată mereu proaspătă în mintea ucenicilor Săi. Același Isus, pe care Îl văzuseră înălțându-Se la cer, urma să vină iarăși pentru a-i lua la Sine pe aceia care, pe acest pământ, s-au consacrat servirii Lui. – *Faptele apostolilor*, p. 32–33

Hristos S-a smerit ca să stea în fruntea omenirii, să facă față ispitelor și să îndure încercările cărora trebuie să le facă față și pe care trebuie să le îndure și neamul omenesc. El trebuia să cunoască ce are de întâmpinat omenirea din partea vrăjmașului căzut, ca să știe cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți.

Și Hristos a fost făcut Judecătorul nostru. Nu Tatăl este Judecătorul. Nici îngerii, ci Acela care a luat asupra Sa natura omenească și a trăit în această lume o viață desăvârșită, El urmează să ne judece. Doar El poate fi Judecătorul nostru. Vă veți aduce aminte de aceasta, fraților? Vă veți aduce aminte de aceasta, pastorilor? Vă veți aduce aminte de aceasta, tați și mame? Hristos a luat asupra Sa natura omenească pentru a putea fi Judecătorul nostru. Niciunul dintre voi nu a fost desemnat să fie judecătorul celorlalți. Tot ce puteți face este să vă disciplinați pe voi înșivă. În Numele lui Hristos, vă îndemn să luați în seamă porunca pe care v-o dă, aceea de a nu vă așeza niciodată pe scaunul de judecată. Zi după zi, solia aceasta a răsunat în urechile mele: „Dați-vă jos de pe scaunul de judecată. Dați-vă jos în smerenie.” – *Mărturii*, vol. 9, p. 185–186

Și Dumnezeu „I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului”. Întrucât a gustat până la drojdie durerile și ispitele oamenilor și înțelege slăbiciunile și păcatele lor, întrucât pentru binele nostru a stat neclintit în fața ispitelor lui Satana și Se va purta cu dreptate și milă cu ființele pentru salvarea cărora a vărsat însuși sângele Său, pentru toate acestea Fiul omului a fost rânduit să execute judecata.

Însă misiunea lui Hristos nu era să judece, ci să salveze. „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). El a declarat în fața Sinedriului: „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5:24). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 210

Miercuri, 5 aprilie

Cununa biruitorului

„El a mai zis: «Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ: fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic și, când este copt rodul, pune îndată secera în el, pentru că a venit secerișul»” (Marcu 4:26-29).

Agricultorul care „pune îndată secera în el, pentru că a venit secerișul” nu poate fi nimeni altul decât Domnul Hristos. El este cel care va culege recolta pământului în marea zi de pe urmă. Dar semănătorul îi reprezintă și pe aceia care lucrează în slujba lui Hristos. Despre sămânță se spune că „încolțește și crește fără să știe el” (semănătorul). Dar această declarație nu poate fi făcută cu privire la Fiul lui Dumnezeu. Domnul Hristos nu doarme la datorie, ci veghează zi și noapte. El nu este în situația de a nu ști cum crește sămânța. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 62–63

Dumnezeu este acela care preface mugurul în floare și floarea în fruct. Prin puterea Sa se dezvoltă sămânța... . Plantele și florile nu cresc prin propria grijă, prin eforturile și preocuparea lor, ci primind ceea ce a prevăzut Dumnezeu că este spre creșterea și viața lor. Copilul nu poate, prin propria putere și grijă, să adauge nimic la statura lui. Nici tu nu poți, prin grija și eforturile tale, să obții creșterea spirituală. Planta și copilul cresc datorită faptului că primesc din mediul înconjurător cele necesare pentru viață: aer, lumina soarelui și hrană. Ceea ce sunt aceste daruri ale naturii pentru animale și plante este Hristos pentru aceia „care se încred în El”. El este „Lumina ta pe vecie”, „un soare și un scut” (Isaia 60:19; Psalmii 84:11). ...

În darul fără egal al Fiului Său, Dumnezeu a înconjurat lumea întregă cu o atmosferă de har tot atât de reală ca aerul care înconjoară globul pământesc. Toți aceia care aleg să respire această atmosferă dătătoare de viață vor trăi și vor crește până la statura de bărbați și femei în Hristos Isus.

După cum floarea se întoarce după soare pentru ca razele lui strălucitoare să poată ajuta la desăvârșirea frumuseții și a simetriei ei, tot astfel și noi să ne întoarcem spre Soarele Neprihănirii, pentru ca lumina cerului să lumineze asupra noastră, iar caracterul nostru să se dezvolte asemenea caracterului Domnului Hristos. – *Calea către Hristos*, p. 67–68

Avem nevoie de minți care să înțeleagă simplitatea evlaviei. Ar trebui să dorim mai mult decât orice altceva ca Domnul Isus Hristos să domnească în templul sufletului, pentru că nu se poate ca El să locuiască acolo și să nu fie descoperit prin roade și fapte bune. ... Dumnezeu vrea ca fiecare dintre voi să dea o mână de ajutor în lucrarea Sa și, dacă vă predați Lui, El vă va învăța și va lucra prin voi, astfel că voi veți fi făcuți în stare să oferiți și altora. Atunci veți putea să spuneți: „O, Doamne! ... bunătatea Ta mă face mare!” – *Manuscript 91, 1901*

Joi, 6 aprilie

Fiecare sămânță produce o recoltă

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat în bățai, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau ținute pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate – picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care I-a umplut sufletul atunci când Tatăl Și-a ascuns fața de El – îi vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine, Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; pentru tine, El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. Acela care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care i-a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, care a deschis ochii orbilor și care i-a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecății divine și, pentru tine, S-a făcut păcat. ...

În întunericul înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omenești. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care Îi fuseseră date mai înainte. El cunoștea caracterul Tatălui Său, înțelegea dreptatea, mila și marea Sa iubire. Prin credință, El Se baza pe Acela pe care totdeauna L-a ascultat cu bucurie. Și, în supunere, El S-a încredințat pe Sine lui Dumnezeu, iar sentimentul pierderii aprobării Tatălui Său L-a părăsit. Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 755–756

Recolta este o reproducere a seminței semănată. Fiecare sămânță dă rod după soiul ei. Tot așa este și cu trăsăturile de caracter pe care le cultivăm. Egoismul, dragostea de sine, mândria, îngăduința de sine se înmulțesc, iar sfârșitul este nenorocire și ruină. „Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică” (Galateni 6:8). Iubirea, compasiunea și bunătatea rodesc binecuvântare, o recoltă care este nepieritoare.

Sămânța se înmulțește în recoltă. Un singur bob de grâu, înmulțit prin semănări repetate, ar acoperi o țară întregă cu snopi aurii. Atât poate fi de răspândită influența unei singure vieți, a unei singure fapte. – *Educație*, p. 109

Aceste adevăruri, așa cum sunt prezentate în Apocalipsa 14, în legătură cu „Evanghelia veșnică”, vor deosebi biserica lui Hristos la vremea venirii Sale. Căci, ca urmare a întreprinderii solii îngerești, se spune: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (în engl.: „Aici este răbdarea sfinților: Iată-i pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”). Această solie este ultima care va fi dată înainte de venirea Domnului. Îndată după proclamarea ei, Fiul omului este văzut de profet venind în slavă pentru a culege secerișul pământului. – *Tragedia veacurilor*, p. 453

Vineri, 7 aprilie: Pentru studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Puterea transformatoare a Duhului Sfânt”, p. 217 (22 iulie); *Solii alese*, cartea 1, p. 97–98, „Un cer de câștigat”.

Evanghelia veșnică

Sabat după-amiază, 8 aprilie

Lucrarea lui Dumnezeu este aceeași în toate timpurile, deși sunt diferite trepte de dezvoltare și diferite manifestări ale puterii Sale, pentru a putea face față nevoilor oamenilor din diferite timpuri. Începând cu prima făgăduință a Evangheliei, coborând prin timpurile patriarhale și iudaice și ajungând până în vremurile noastre, are loc o desfășurare progresivă a scopurilor urmărite de Dumnezeu în planul de mântuire. Mântuitorul preînchipuit în ritualurile și ceremoniile legii iudaice este Același cu Cel descoperit în Evanghelie. Norii care învăluiau ființa Sa divină s-au dat la o parte, ceața și umbrele au dispărut și Isus, Răscumpărătorul lumii, Se descoperă. Acela care a proclamat Legea pe Sinai și care i-a dat lui Moise preceptele legii ceremoniale, este Același care a rostit Predica de pe Munte.

Marile principii ale iubirii lui Dumnezeu, pe care le-a prezentat ca temelie a Legii și Profetilor, sunt numai o repetare a ceea ce i-a spus prin Moise, poporului evreu: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Deuteronomul 6:4,5; Leviticul 19:18). În ambele dispensațiuni, este același Învățător. Cerințele lui Dumnezeu sunt aceleași. Căci toate pornesc de la Cel „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17). – *Patriarhi și profeti*, p. 373

Hristos va veni a doua oară, cu putere, ca să aducă mântuire. Ca să-i pregătească pe oameni pentru acest eveniment, El a trimis prima, a doua și a treia solie îngerească. Acești îngeri îi reprezintă pe cei care primesc adevărul și, plini de putere, duc lumii vestea cea bună. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 978

Acest mesaj [mesajul celor trei îngeri, întreita solie îngerească] este un mesaj de punere la probă. Primit de o inimă onestă, se va dovedi un antidot pentru toate păcatele și relele lumii. Eficiența lui nu poate

fi împiedicată de condițiile de mediu, de sărăcie, de ignoranță sau de prejudecăți și nici adaptabilitatea lui la nevoile oamenilor nu poate fi diminuată.

Proclamarea importantului mesaj evanghelic este lucrarea ucenicilor lui Hristos. Unii vor lucra într-un mod, alții vor prelua o altă ramură a lucrării, după cum îi cheamă și îi conduce Domnul pe fiecare dintre ei. Nu vor urma toți aceeași metodă de lucru, dar toți se pot uni în eforturile lor. Cuvântul Dumnezeului celui viu trebuie proclamat în toată lumea. Evanghelia va fi dusă cu mare putere, însoțită de manifestări ale Duhului lui Dumnezeu. Lucrătorii noștri trebuie să devină forțe vii pentru a descoperi planul avut de Dumnezeu atunci când i-a chemat în lucrarea Sa. Cuvântul Evangheliei slăvite trebuie să fie vestit în înțelesul său divin. Noi trebuie să exemplificăm principiile Evangheliei atât prin cuvinte pline de putere, cât și prin fapte de bunătate și împreună-simțire. – *The Upward Look*, p. 277

Duminică, 9 aprilie

O carte a speranței, plină de har

Întrucât se insista asupra acestor învățături false, au apărut deosebiri și ochii multora au fost abătuți ca să nu mai privească la Isus ca la Începătorul și Desăvârșitorul credinței lor. Discutarea punctelor neimportante de doctrină și contemplarea basmelor plăcute, născocite de om, le ocupa timpul care ar fi trebuit să fie petrecut în vestirea Evangheliei ... și Satana părea să câștige ascendență asupra celor care susțineau a fi urmași ai lui Hristos.

În acest timp critic din istoria bisericii, Ioan a fost condamnat să fie exilat. Niciodată mai înainte biserica nu avusese mai multă nevoie de glasul lui ca acum. Aproape toți foștii săi tovarăși din slujba Evangheliei suferiseră martiriul. Credincioșii care mai rămăseseră înfruntau o împotrivire aprinsă. După toate semnele care se arătau, nu era prea departe ziua când vrăjmașii bisericii lui Hristos aveau să triumfe.

Mâna Domnului se mișca însă nevăzută în întuneric. În providența lui Dumnezeu, Ioan a fost așezat acolo unde Hristos putea să-i dea o minunată descoperire despre Sine și despre adevărul Lui dumnezeiesc pentru iluminarea bisericilor.

Exilându-l pe Ioan, vrăjmașii adevărului au sperat să aducă la tăcere pe vecie glasul credinciosului martor al lui Dumnezeu; dar, pe Patmos, ucenicul a primit o solie a cărei influență avea să continue să întărească biserica până la sfârșitul vremii. – *Faptele apostolilor*, p. 580–590

Cartea Apocalipsa trebuie studiată în mod special ... Fiecare educator care se teme de Dumnezeu trebuie să caute să înțeleagă și să prezinte cât mai bine vestea bună pe care Mântuitorul în persoană a venit să i-o descopere slujitorului Său Ioan – „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând” (Apocalipsa 1:1). Nimeni nu ar trebui să se descurajeze din pricina simbolurilor aparent mistice din această carte. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5).

„Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1:3).

Când în inima elevului se naște o dragoste adevărată pentru Biblie și începe să-și dea seama cât de vast este câmpul ei de cunoaștere și cât de prețioasă este comoara ei, va dori să profite de orice oportunitate de a cunoaște mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. – *Educație*, p. 191

Istoria bisericii de pe pământ și istoria bisericii răscumpărate din cer își au centrul la crucea de pe Golgota. Aceasta este tema, acesta este cântecul – Hristos, totul în toate –, iar oștirea imposibil de numărat, de mii și de zeci de mii câte zece mii de răscumpărați, va înălța imnuri de laudă. Totul se reunește în această cântare a lui Moise și a Mielului. Este un cântec nou, deoarece nu a mai fost cântat niciodată în cer. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 433

Luni, 10 aprilie

Evanghelia „veșnică”

„Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu”, afirma Isus (Ioan 18:37). Fiind participant la consiliile cerești ale lui Dumnezeu și locuind în veșnicele înălțimi ale Sanctuarului, toate elementele adevărului se aflau în El. El era cu Dumnezeu. A-L prezenta în orice demers misionar pe Isus, și pe El răstignit, înseamnă mai mult decât pot înțelege mințile mărginite. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre; pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). Hristos răstignit pentru păcatele noastre, Hristos înviat din morți, Hristos înălțat la cer ca Mijlocitor al nostru – aceasta este știința mântuirii pe care trebuie s-o învățăm și s-o prezentăm și altora. Aceasta trebuie să fie misiunea lucrării noastre.

Crucea lui Hristos! Învățați-l și iar învățați-l pe fiecare elev despre ea! Cât de mulți cred ceea ce trebuie despre cruce? Cât de mulți o au în studiu și-i cunosc adevărata însemnătate? Ar putea exista vreun creștin în lumea noastră fără crucea lui Hristos? Înălțați crucea și faceți din ea temelia adevăratei educații! – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 22–23

A fost pregătit un har îmbelșugat, pentru ca sufletul care crede să fie păzit de păcat, deoarece tot cerul, cu resursele lui nemărginite, a fost pus la dispoziția noastră. Trebuie să scoatem apă din izvoarele mântuirii. Pentru toți cei care cred, Domnul Hristos este sfârșitul neprihănilor obținute prin păzirea Legii. Noi înșine suntem păcătoși, dar în Hristos suntem neprihăniți. După ce ne-a făcut neprihăniți prin atribuirea neprihănilor lui Hristos, Dumnezeu ne declară drepti și ne tratează ca și cum am fi drepti. El ne consideră copiii Săi dragi. Domnul Hristos luptă contra puterii păcatului, iar acolo unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5:1,2). – *Solii alese*, cartea 1, p. 394

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de veșnicii” (2 Timotei 1:9).

Planul și hotărârea harului au existat din veșnicie. Înainte de întemeierea lumii, faptul ca omul să fie creat și înzestrat cu capacitatea de a aduce la îndeplinire voința divină a fost hotărât cu tărie în sfatul lui Dumnezeu. Însă căderea omului, cu toate consecințele ei, nu a fost un lucru necunoscut Celui Atotputernic, dar nici nu L-a oprit să-și aducă la îndeplinire planul cel veșnic, pentru că Domnul a vrut să-și întemeieze tronul pe neprihănire. Dumnezeu cunoaște sfârșitul de la început. De aceea, răscumpărarea nu a fost un plan stabilit ulterior, ci unul hotărât pentru veșnicie, pentru a revărsa binecuvântarea Sa nu numai peste această lume, un fir de praf din univers, ci pentru binele tuturor lumilor create de Dumnezeu. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 129 (1 mai)

Marti, 11 aprilie

Istoria harului

Mesajul proclamat de îngerul care zbura prin mijlocul cerului este Evanghelia veșnică, aceeași Evangheligie care a fost proclamată în Eden,

când Dumnezeu i-a zis șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Aici a fost prima făgăduință cu privire la un Mântuitor care va sta pe câmpul de bătălie pentru a lupta cu Satana și a-l birui. Domnul Hristos a venit în lumea noastră pentru a reprezenta caracterul lui Dumnezeu, așa cum este prezentat de Legea Sa sfântă, deoarece Legea Sa este o transcriere a caracterului Său. Domnul Hristos a fost atât Legea, cât și Evanghelia. Îngerul care proclamă Evanghelia veșnică proclamă Legea lui Dumnezeu, deoarece Evanghelia mântuirii îi aduce pe oameni la ascultare de Lege și, în felul acesta, caracterul lor este format după chipul divin. – *Solii alese*, cartea 2, p. 106

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați ..., ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.”

Cuvântul lui Dumnezeu este marele document prin care sunt convertiți cei neconvertiți, convingându-i de nevoia lor de un Salvator care să le ierte păcatele.

Planul de mântuire combină influențele sfinte ale luminii din trecut cu cele ale luminii prezente. Acestea sunt legate împreună prin lanțul de aur al ascultării din iubire. Când Îl primesc pe Hristos prin credință și se pleacă în supunere față de voia lui Dumnezeu, oamenii devin fii și fiice ale lui Dumnezeu. Prin puterea pe care numai Mântuitorul o poate da, ei sunt făcuți membri ai familiei regale, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos.

A-L iubi pe Dumnezeu din toată inima, a fi părtaș cu Domnul Hristos la umilința și suferințele Sale înseamnă mai mult decât înțeleg mulți oameni. Ispășirea realizată de Domnul Hristos este marele adevăr central în jurul căruia se strâng toate adevărurile legate de marea lucrare de răscumpărare. Minte omului trebuie să fie într-o strânsă legătură cu gândul lui Hristos. Această unire sfințește înțelegerea și le dă gândurilor claritate și forță. – *Lift Him Up*, p. 229

Fiecare suflet are privilegiul de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să-i poată transmite lumii comorile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos mai mult decât să aibă slujitori care să reprezinte spiritul și caracterul Său în lume. De nimic nu are nevoie lumea mai mult decât de manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Tot cerul așteaptă să existe canale prin care

uleiul sfânt să poată fi revărsat pentru a fi o bucurie și o binecuvântare pentru inima oamenilor.

Domnul Hristos a pus la dispoziție toate mijloacele necesare ca biserica Lui să fie un trup transformat și iluminat de Lumina lumii, plin de slava lui Emanuel. Scopul Său este ca fiecare creștin să fie înconjurat de atmosfera spirituală a luminii și a păcii. El dorește să manifestăm în viața noastră bucuria Sa.

Locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt va fi arătată prin manifestarea iubirii cerești. Plinătatea divină se va revărsa prin oameni consacrați, pentru a le fi transmisă și altora. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 419

Miercuri, 12 aprilie

În întreaga lume

Iudeii fuseseră făcuți depozitarii adevărului sacru, dar fariseismul făcuse din ei poporul cel mai exclusivist și cel mai bigot dintre toate neamurile. Tot ce era legat de preoți și conducători – îmbrăcămintea, obiceiurile, ceremoniile și tradițiile – i-a împiedicat să fie lumina lumii. Considerau că ei înșiși, națiunea iudaică, reprezintă lumea întreagă. Dar Hristos i-a însărcinat pe ucenicii Săi să vestească lumii acel fel de credință și de închinare care să nu depindă de vreo castă sau de vreo țară, adică o credință care să fie potrivită pentru toate popoarele, toate neamurile și toate clasele de oameni. ...

Hristos i-a împrumut pe ucenicii Lui să îndeplinească lucrarea pe care le-o încredințase, începând din Ierusalim. Ierusalimul fusese scena uimitoarei Lui bunăvoințe față de neamul omenesc. Acolo suferise, fusese lepădat și osândit. Ținutul Iudeii era locul nașterii Lui. Acolo, îmbrăcat în haina umanității, a umblat printre oameni și puțini și-au dat seama cât de aproape era cerul când Isus era printre ei. În Ierusalim trebuia să înceapă lucrarea ucenicilor. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 819–820

Toți cei care primesc în inimă solia Evangheliei vor simți dorința puternică de a o vesti. Iubirea cerească a Domnului Hristos trebuie să le fie prezentată și altora. Cei care L-au primit pe Hristos își vor relata experiența, descriind pas cu pas modul în care au fost conduși de Duhul Sfânt, foamea și setea lor după cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos pe care L-a trimis El, rezultatele studierii Sfințelor Scripturi, rugăciunile, agonia sufletului lor și cuvintele pe care li le-a adresat Domnul Hristos: „Păcatele îți sunt iertate.” Nu este normal ca

toate aceste lucruri să fie păstrate ascunse, iar cei care sunt plini de iubirea lui Hristos nu vor proceda astfel.

În măsura în care Domnul i-a făcut deținătorii adevărului sfânt, ei vor dori foarte mult ca și alții să primească aceeași binecuvântare. Și, în timp ce le prezintă altora comorile bogate ale harului lui Dumnezeu, acest har le va fi oferit într-o măsură din ce în ce mai mare. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 125

Ultimul lucru pe care l-a făcut Hristos înainte de a pleca de pe pământ a fost să le încredințeze ambasadorilor Săi misiunea de a merge în toată lumea cu adevărul Său. Ultimele cuvinte au fost rostite pentru a imprima în mintea ucenicilor gândul că lor le-a fost încredințat mesajul cerului pentru lume.

Dacă ne-am da seama cu cât zel a lucrat Hristos pentru a semăna semințele Evangheliei în lume, noi, care trăim foarte aproape de încheierea timpului de probă, ar trebui să lucrăm neobosiți pentru a le oferi pâinea vieții sufletelor care pier. ...

Nu mai avem decât foarte puțin timp ca să ne pregătim pentru eternitate. ... Lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca popor, nu ne-a fost dată ca să o păstrăm numai pentru noi. Noi trebuie să lucrăm în armonie cu marea misiune încredințată fiecărui ucenic al lui Hristos, de a duce lumii întregi lumina adevărului. – *In Heavenly Places*, p. 317

Joi, 13 aprilie

O mișcare misionară

Nouă ne-a fost încredințată o mare lucrare – aceea de a proclama solia îngerului al treilea oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor. Dar nu avem decât puțini misionari. Din țară și din afară, primim multe apeluri urgente pentru lucrători. Tineri, tinere și adulți și, de fapt, toți cei care se pot angaja în slujba Domnului trebuie să se unească într-un efort de pregătire pentru întâmpinarea acestor nevoi. ... Dacă ne consacram trupul și mintea în slujba lui Dumnezeu, ascultând de Legea Sa, El ne va da o sfântă putere morală pentru lucrarea pe care ne-am asumat-o. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 209

Dumnezeu îl cheamă pe fiecare membru al bisericii să intre în serviciul Său. Adevărul care nu este trăit și nu este împărtășit și altora își pierde puterea dătătoare de viață, capacitatea de a vindeca. Fiecare ar trebui să învețe să lucreze și să stea la postul său ca purtător de poveri. Fiecare

persoană care se alătură bisericii ar trebui să fie încă un lucrător care să contribuie la aducerea la îndeplinire a marelui plan de răscumpărare. Biserica întregă, acționând ca unul singur, legată într-o unitate perfectă, trebuie să fie o forță misionară vie și activă. ...

Este o lege a cerului aceea că, atunci când primim, trebuie să dăm și altora. Creștinul trebuie să fie o binecuvântare pentru alții și astfel este binecuvântat el însuși. „Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el” (Proverbele 11:25). Aceasta nu este o simplă promisiune. Este o lege a guvernării lui Dumnezeu, o lege prin care El a plănit ca șuvoaiele de binecuvântare să circule continuu, să fie păstrate în mișcare ca niște curenți de mare adâncime, întorcându-se mereu la sursă. În împlinirea acestei legi stă puterea misiunii creștine. – *In Heavenly Places*, p. 317

„Îmi veți fi martori” (Faptele 1:8). Aceste cuvinte ale Domnului Isus nu au pierdut nimic din puterea lor. În aceste zile ale formalismului religios, Mântuitorul nostru are nevoie de martori credincioși, dar, chiar și printre cei care se declară ambasadori ai lui Hristos, cât de puțini sunt gata să prezinte o mărturie personală credincioasă pentru Domnul lor! Mulți pot vorbi despre oamenii mari și buni ai generațiilor trecute și despre lucrurile pe care le-au făcut, despre curajul lor, despre suferințele și bucuriile lor. Ei prezintă cu elocvență puterea Evangheliei care i-a făcut pe alții în stare să se bucure când au trecut prin lupte grele și să stea neclintiti în fața ispitelor nemiloase. Dar, în timp ce sunt atât de zeloși în a-i evidenția pe alți creștini care au fost martorii lui Isus, ei înșiși par să nu aibă nicio experiență personală, recentă și actuală, pe care să o relateze. ...

Care este experiența voastră – a celor care pretindeți că proclamați ultima solie solemnă a harului pentru lume – în cunoașterea adevărului și care a fost efectul ei asupra inimii voastre? Mărturisește caracterul vostru în favoarea lui Hristos? Puteți să vorbiți despre influența înălțătoare, înobilatoare și sfințitoare a adevărului lui Isus? Ce ați văzut și ce ați cunoscut voi despre puterea lui Hristos? ...

Fără o credință vie în Domnul Hristos ca Mântuitor personal, este imposibil să faceți în așa fel, încât credința voastră să fie simțită într-o lume a scepticismului. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 273–274

Vineri, 14 aprilie: Pentru studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Credincioșii îndreptățiți umblă în lumină”, p. 78 (5 martie).

Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă

Sabat după-amiază, 15 aprilie

După cum le-a făcut cunoscută voia Sa evreilor captivi, celor care se despărțiseră cel mai mult de obiceiurile și practicile unei lumi care zăcea în nelegiuire, tot așa Dumnezeu le va trimite lumină din cer tuturor celor care vor aprecia un „Așa zice Domnul.” Lor le va descoperi dorința Sa. Acelora care sunt cel mai puțin legați de idei lumești, de etalare, vanitate și mândrie, care nu tânjesc după promovări, celor care stau cu fermitate ca popor deosebit al Său, plin de râvnă pentru fapte bune, El le va descoperi înțelesul Cuvântului Său. Cea dintâi manifestare a puterii lui Dumnezeu față de evreii captivi a fost atunci când El a arătat insuficiența înțelepciunii oamenilor mari ai pământului. Înaintea lui Dumnezeu, înțelepciunea omului este nebulie. ...

Lucrarea pe care o avem de făcut noi acum este aceea de a ilumina lumea, nu de a duce un mesaj de pace și liniște. În mâinile noastre a fost pus un stindard pe care stă scris: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Este un mesaj deosebit, care va produce o separare, un mesaj care nu trebuie să fie transmis cu un sunet neclar. El trebuie să-i întoarcă pe oameni de la puțurile crăpate, care nu au apă, la izvorul apelor vii. – *Letter 60*, 1898

Nu sunt destule relele care se întâmplă în jurul nostru ca să ne arate pericolele care ne asaltează pe cale? Oriunde am privi, vedem naufragii umane, altare familiale neglijate, familii destrămate. Există o ciudată abandonare a principiilor, o coborâre a standardului moralității; se înmulțesc cu repeziciune păcatele care au făcut ca judecățile lui Dumnezeu să fie revărsate asupra pământului la potop și cu ocazia distrugerii Sodomei prin foc. Ne apropiem de sfârșit. Dumnezeu a suportat mult timp perversitatea oamenilor, dar pedeapsa lor nu este mai puțin sigură din această

cauză. Cei care declară că sunt lumina lumii să se îndepărteze de orice nelegiuire! Vedem astăzi că se manifestă împotriva adevărului același spirit care se manifesta și în timpul lui Hristos. Din lipsă de argumente biblice, cei care dau deoparte Legea lui Dumnezeu vor fabrica minciuni ca să-i denigreze pe cei care lucrează pentru cauza lui Dumnezeu. Ei I-au făcut lucrul acesta Răscumpărătorului omenirii și li-l vor face și urmașilor Lui. Afirmații complet nefondate vor fi prezentate drept adevăr.

Dumnezeu i-a binecuvântat pe cei care sunt poporul Său, păzitori ai poruncilor Sale, și toată opoziția și minciunile care pot fi aduse împotriva lor nu vor face decât să-i întărească pe cei care stau hotărâți în apărarea credinței care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Dar, dacă cei care susțin că sunt depozitarii Legii lui Dumnezeu devin călcători ai ei, grija Sa protectoare va fi retrasă și mulți vor cădea din cauza perversității și a imoralității. Atunci, într-adevăr, nu vom fi în stare să stăm în fața vrăjmașilor noștri. Dar, dacă poporul Său rămâne separat și deosebit de lume, ca un popor care trăiește în neprihănire, atunci Dumnezeu va fi apărarea lui și nicio armă îndreptată împotriva lui nu va reuși să îl învingă. – *Mărturii*, vol. 5, p. 601

Duminică, 16 aprilie

Temeți-vă de Dumnezeu

Al treilea înger zboară prin mijlocul cerului, vestind poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută în aceste zile din urmă. Solia nu pierde nimic din putere pe măsură ce înaintează în zbor. Ioan vede lucrarea crescând în putere, până când pământul întreg se umple de slava lui Dumnezeu. Solia: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui” să fie transmisă cu voce tare. Ființele omenești trebuie să ducă mai departe lucrarea Domnului cu zel și energie înteteite. În cămin, în școală și în biserică, bărbați, femei și tineri trebuie să se pregătească să dea lumii solia. ... Avem nevoie de tinere și de tineri puternici, devotați și cu sacrificiu de sine, care să iasă în față. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 207 (19 iulie)

Astăzi, urmașii lui Hristos să se ferească de tendințele de a pierde spiritul de respect și de teamă sfântă. Scripturile îi învață pe oameni cum să se apropie de Făcătorul lor – cu umilință și cu temere, prin credință într-un Mijlocitor divin. Psalmistul declara:

„Căci Domnul este un Dumnezeu mare,

Este un Împărat mare, mai presus de toți dumnezeii. ...

Veniți să ne închinăm și să ne smerim,
să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!”
(Psalmii 95:3,6) ...

Adevăratul respect pentru Dumnezeu este imprimat de simțul măreției Sale infinite și de conștiința prezenței Sale. Orice inimă trebuie să fie impresionată de acest simțământ al [prezenței] Celui Nevăzut. Ceasul și locul rugăciunii sunt sfinte, pentru că acolo este Dumnezeu. Și, atunci când se manifestă respect în atitudine și în comportament, simțământul din care izvorăște se va adânci. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat” (Psalmii 111:9), declară psalmistul. Atunci când Îi rostesc Numele, îngerii își acoperă fețele. Deci cu cât respect ar trebui să luăm Numele Lui pe buzele noastre, noi care suntem păcătoși și decăzuți! – *Profeți și regi*, p. 47–48

Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor celor care vin în prezența lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală și încumetare, ca și când El ar fi pe aceeași treaptă cu noi. Sunt unii oameni care I se adresează marelui, atotputernicului și sfântului Dumnezeu, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, ca și când i s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei. Sunt unii oameni care se poartă în casa Lui cum nu s-ar încumeta să se poarte în camera de audiență a unui conducător pământesc. Aceștia să-și aducă aminte că se află în fața Aceluia pe care Îl adoră serafimii și în prezența căruia îngerii își acoperă fețele. Dumnezeu trebuie să fie foarte mult onorat; toți aceia care își dau într-adevăr seama de prezența Lui se vor pleca în umilință înaintea Lui și, asemenea lui Iacov când a privit descoperirea lui Dumnezeu, vor striga: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Geneza 28:17). – *Patriarhi și profeți*, p. 252

Luni, 17 aprilie

Temerea și ascultarea de Dumnezeu

„Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” În rânduiala Sa divină, prin favoarea Sa, pe care nu o merităm, Domnul a hotărât ca faptele bune să fie răsplătite. Noi suntem primiți de Tatăl numai prin meritele lui Hristos, iar faptele bune, de milostenie și compasiune, pe care le facem noi sunt rodul credinței și devin o binecuvântare pentru noi, pentru că oamenii sunt răsplățiți potrivit cu faptele

lor. Numai parfumul meritelor Domului Hristos face ca faptele noastre bune să fie plăcute înaintea lui Dumnezeu și harul Său este acela care ne face în stare să facem faptele pentru care suntem apoi răsplătiți. În și prin ele însele, faptele noastre nu au niciun merit ... și nu ar fi putut să fie făcute în puterea naturii noastre păcătoase.

Domnul ne-a chemat să ne apropiem de El și Se va apropia și El de noi; apropiindu-ne de El, noi primim harul prin care să putem face acele fapte care vor primi răsplata din mâna Sa. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1122

O religie legalistă niciodată nu poate să conducă sufletele la Hristos, fiindcă este o religie lipsită de iubire, lipsită de Hristos. Postul și rugăciunea care vin dintr-un spirit doritor de a se îndreptați sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru rugăciune, șirul ceremoniilor religioase, umilința exterioară, sacrificiile impunătoare arată că acela care face astfel de lucruri se consideră neprihănit și având drept la cer, dar totul este o amăgire. Faptele noastre nu pot să plătească niciodată mântuirea.

Cum era în zilele lui Hristos, așa este și astăzi. Fariseii nu-și cunosc lipsa spirituală. ... Îndreptățirea lui Hristos este pentru ei ca un veșmânt nepurtat, ca o fântână neatinsă. ...

... Omul trebuie să fie golit de eul lui înainte de a putea fi, în înțeleșul deplin al cuvântului, un credincios în Isus. Când omul a renunțat la eul său, Domnul poate face din el o făptură nouă. Vase noi pot să cuprindă vin nou. Iubirea lui Hristos îl va însufleși pe credincios cu o viață nouă. În acela care privește la Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre, se va manifesta caracterul lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 280

Puterea care I-a fost dată Domnului Hristos în ceasul suferinței fizice și al angoasei mentale în Grădina Ghetsimani, le-a fost dată și le va fi dată celor care suferă pentru Numele Său. Același har care I-a fost dat lui Isus și aceeași mângâiere, mai tari decât moartea, îi vor fi date fiecărui copil credincios al lui Dumnezeu care ajunge în încurcătură și suferință, care este amenințat cu închisoarea și moartea de către agenții lui Satana. Niciun suflet care se încrede în Hristos nu a fost și nu va fi lăsat niciodată să piară. Eșafodul, rugul și toate invențiile cruzimii pot omorî trupul, dar nu pot atinge viața care este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1123

Marți, 18 aprilie**O viață care Îl are în centru pe Dumnezeu**

Am fost instruită că fiecare credincios trebuie să vegheze în rugăciune ca să nu dea greș în lupta vieții creștine. Fiecare om trebuie să-L caute zilnic pe Domnul cu toată inima, dimineața, la amiază și seara și să lase ca mintea să stăruie asupra Cuvântului lui Dumnezeu ca să înțeleagă cereințele Sale.

Lucrul cel mai important este să-I servim Domnului cu o totală hotărâre a inimii și să căutăm să devenim ai Domnului cu inima și mintea. Toți aceia care vin la Mântuitorul pentru sfat vor primi exact ajutorul de care au nevoie dacă vin în umilință și se prind cu încredere de făgăduința: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide” (Matei 7:7).

Ridicați standardul, începând cu o deplină supunere și continuând în simplitatea ascultării de toate poruncile Domnului, în conformitate cu îndrumările Sale speciale. Niciunul dintre lucrurile importante specifice în Cuvântul Său nu trebuie să fie neglijat. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 128 (29 aprilie)

Trebuie să-ți ții gândurile în stăpânire. Nu este ușor și nu poți face acest lucru fără un efort stăruitor. Dar Dumnezeu îți cere aceasta, este o datorie care apasă asupra oricărei ființe omenești. Ești responsabilă înaintea lui Dumnezeu pentru gândurile tale. Dacă te lași în voia imaginației deșarte, îngăduind minții să zăbovească asupra unor subiecte care nu sunt curate, într-o anumită măsură ești la fel de vinovată înaintea lui Dumnezeu ca și când aceste gânduri ar fi fost puse în practică. Singurul lucru care le împiedică să fie realizate este lipsa ocaziei. A visa zi și noapte și a clădi castele de nisip sunt niște obiceiuri rele și foarte periculoase. Odată înrădăcinate, este aproape imposibil să scapi de ele și să-ți îndrepti gândurile către subiecte curate, sfinte și nobile. Dacă vrei să-ți ții sub control mintea și să-ți împiedici gândurile pervertite să-ți întineze sufletul, trebuie să devii un paznic credincios peste ochii, peste urechile și peste toate simțurile tale. Doar puterea harului poate să realizeze această lucrare atât de necesară. – *Mărturii*, vol. 2, p. 561

„Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu!” (Psalmii 46:10)

Creștinii ar trebui să cultive obiceiul de a medita [la Dumnezeu – n.r.] și de a nutri un spirit de devoțiune. Multora parcă le pare rău după momentele petrecute în meditație, cercetarea Scripturilor și rugăciune, ca

și cum timpul petrecut astfel ar fi pierdut. Aș dori ca toți să vedeți aceste lucruri în lumina în care dorește Dumnezeu să le vedeți, pentru că atunci veți acorda Împărăției cerului cea mai mare importanță. Atunci când inima voastră este în cer, toate virtuțile voastre vor fi pline de vigoare, iar îndatoririle vor fi îndeplinite cu însuflețire. Disciplinarea minții pentru a se concentra asupra lucrurilor cerești va pune viață și zel în toate strădaniile voastre. ...

Când mintea este umplută astfel, cel ce crede în Hristos va fi în stare să scoată lucruri bune din vistieria inimii sale. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 109 (12 aprilie)

Miercuri, 19 aprilie

Să-I dăm slavă lui Dumnezeu!

A-I da slavă lui Dumnezeu înseamnă a descoperi caracterul Său în noi și a-L face astfel cunoscut. Când Îl facem cunoscut pe Tatăl sau pe Fiul, noi Îl glorificăm pe Dumnezeu. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 7, p. 979

Providența l-a condus poporul lui Dumnezeu în afara obiceiurilor extravagante ale lumii, departe de îngăduirea apetitului și a pasiunii, pentru a lua poziție pe platforma tăgăduirii de sine și a cumpătării în toate lucrurile. Poporul pe care îl conduce Dumnezeu va fi deosebit. Copiii Lui nu vor fi asemenea lumii. Dacă vor urma călăuzirea lui Dumnezeu, vor împlini scopurile Sale, vor supune voința lor voinței Sale. Hristos va locui în inimă. Templul lui Dumnezeu va fi sfânt. Trupul vostru, spune apostolul, este templul Duhului Sfânt. Dumnezeu nu le cere copiilor Săi o tăgăduire de sine care să le vatăme tăria fizică. El le cere să asculte de legile naturale pentru a-și păstra sănătatea fizică. Calea naturală este drumul marcat de El, și aceasta este suficient de largă pentru orice creștin. Cu o mână generoasă, Dumnezeu ne-a pus la îndemână daruri bogate și variate pentru subzistența și bucuria noastră. Pentru ca noi să ne bucurăm însă de un apetit natural, care va păstra sănătatea și va prelungi viața, El limitează pofta. Domnul spune: Atenție! Limitați, tăgăduiți apetitul nefiresc! Dacă ne facem un apetit pervertit, violăm legile făpturii noastre și ne asumăm responsabilitatea de a fi abuzat de trupurile noastre și de a fi adus boala asupra noastră. – *Dietă și hrană*, p. 160

Omul este lucrarea lui Dumnezeu, capodopera Sa, creat pentru un scop înalt și sfânt și, pe fiecare parte a templului omenesc, Dumnezeu

vrea să scrie legea Sa. Fiecare nerv și fiecare mușchi, fiecare înzestrare mintală și fizică trebuie păstrate curate.

Dumnezeu dorește ca trupul nostru să fie un templu pentru Spiritul Său Sfânt. Prin urmare, cât de solemnă este răspunderea care îi revine fiecărui om! Dacă ne întinăm trupul, ne facem rău nouă înșine și, mai mult, le facem rău multor altor oameni. ...

... Aveți curaj și învingeți orice obicei care întinează templul sufletului! Suntem cu totul dependenți de Dumnezeu, iar credința noastră este întărită atunci când credem, chiar dacă nu înțelegem planul pe care îl are Dumnezeu cu noi sau consecințele felului Său de a Se purta cu noi. Credința ne îndreaptă privirile înainte și în sus, spre lucrurile viitoare, sprijinindu-ne de singura putere care ne poate face desăvârșiți în El. – *Asemenea lui Hristos*, p. 165 (31 mai)

Dumnezeu cere o jertfă vie. El ne spune că trupul nostru este templul Duhului Sfânt, sălașul Spiritului Său, și le cere tuturor celor care poartă chipul Său să aibă grijă de corpul lor ca să-I poată sluji Lui și să-I aducă slavă. „Voi nu sunteți ai voștri” spune apostolul inspirat, „căci ați fost cumpărați cu un preț”; de aceea, „proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. Pentru a face lucrul acesta, uniți cu fapta cunoștința, cu cunoștința, înfrânarea, cu înfrânarea, răbdarea. Este o datorie să știm cum să ne păstrăm corpul în cea mai bună stare de sănătate și este o datorie sfântă să trăim după lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu, în îndurarea Sa. – *Mărturii*, vol. 2, p. 70

Joi, 20 aprilie

Biruatorii din Apocalipsa

Singura speranță a păcătosului este să se bizuie cu totul pe Hristos. Dumnezeu ne primește numai prin Fiul Său preaiubit și faptele bune sunt doar rodul lucrării făcute de iubirea Sa, prin care ne iartă păcatele. Acestea nu sunt meritul nostru și noi nu primim nimic pentru faptele noastre bune, deci nu le putem considera ca o parte realizată de noi pentru salvarea noastră. Mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu oferit celui care crede, dat numai prin meritele lui Hristos. Sufletul care este tulburat poate să găsească pace prin credința în Hristos. El nu își poate prezenta faptele sale bune ca un argument pentru salvarea sa. – *Our High Calling*, p. 118

Și astăzi sunt mii de oameni care au nevoie să învețe același adevăr care i-a fost dat ca învățătură lui Nicodim, prin simbolul cu șarpele înălțat.

Ei se încred în ascultarea de Legea lui Dumnezeu, care să-i recomande pentru cer. Când sunt invitați să privească la Isus și să creadă că El îi mântuiește numai prin harul Său, ei exclamă: „Cum se poate face așa ceva?”

La fel ca Nicodim trebuie să fim gata să intrăm în viață ca cel mai mare păcătos. Prin Hristos, deoarece „nu este alt nume sub cer dat oamenilor, prin care să fim mântuiți” (Faptele 4:12). Prin credință primim harul lui Dumnezeu, dar credința nu este mântuitorul nostru. Ea nu ne dă niciun câștig. Ea este numai mâna prin care ne prindem de Hristos și ne însușim meritele Lui, care înseamnă vindecare de păcat. Și nici măcar nu putem să ne pocăim fără ajutorul Duhului Sfânt. Scriptura spune despre Hristos: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele 5:31). Pocăința vine de la Hristos tot așa cum vine și iertarea. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 175

„Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

... Ispitele lui Satana nu au nicio putere asupra celui care privește la Hristos ca Autorul și Desăvârșitorul credinței sale. Satana nu îl poate face să păcătuiească pe cel care acceptă prin credință atributele Celui care a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat. ...

... Acela care se pocăiește de păcatul său și care acceptă darul vieții Fiului lui Dumnezeu nu poate fi învins. Punând stăpânire, prin credință, pe natura divină, el devine copil al lui Dumnezeu. Se roagă, crede. Când este ispitit, el face apel la puterea pentru care Isus a murit ca să ne-o ofere și, astfel, copilul lui Dumnezeu învinge prin harul Său. Orice păcătos trebuie să înțeleagă acest lucru. El trebuie să se pocăiască de păcatele sale, trebuie să creadă în puterea lui Hristos și să accepte această putere, care îl poate ține departe de păcat și îl poate mântui. ...

Adevărul trebuie primit în suflet, iar acesta va produce sfințirea caracterului. Va rafina și înălța viața și te va pregăti pentru a intra în locurile pe care Hristos le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 349 (8 decembrie)

Vineri, 21 aprilie: Pentru studiu suplimentar

Solii alese, „Hristos stă alături de sfinții Săi persecutați”, cartea 3, p. 420.

Vestea bună a judecății

Sabat după-amiază, 22 aprilie

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2). Moștenirea poporului lui Dumnezeu este înțeleasă prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Prin credință, copiii lui Dumnezeu dobândesc o cunoaștere a lui Hristos și cultivă nădejdea venirii Sale pentru a judeca lumea cu dreptate, până când această nădejde ajunge să fie o așteptare plină de slavă, deoarece atunci Îl vor vedea așa cum este El, vor fi făcuți asemenea Lui și vor fi pentru totdeauna cu Domnul. Atunci, sfinții care dorm în morminte vor fi chemați afară, la o nemurire plină de slavă. Când va veni ziua eliberării, veți privi înapoi și îi veți deosebi pe aceia care I-au slujit lui Dumnezeu de cei care nu I-au slujit. Venirea Domnului Hristos va fi întâmpinată cu admirație de toți cei ce cred, iar împărățiile lumii acesteia vor fi ale Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. – *Credința și faptele*, p. 115

„Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12:14).

Domnul va veni curând pe norii cerului, cu putere și slavă mare. Oare acest eveniment, precum și pregătirea importantă pe care trebuie să o facem, nu este îndeajuns cuprins în adevărurile descoperite pentru a ne face să ne gândim în mod solemn la datoria noastră? Acest subiect trebuie să fie prezentat în mod deosebit și clar înaintea poporului. „Când va veni Fiul omului în slava Sa ..., toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui” (Matei 25:31,32).

Prezintă adevărul de care are nevoie orice comunitate în vederea atingerii țintei, adică judecata cu deciziile și răsplătirile ei veșnice. Dumnezeu va da fiecăruia după faptele lui. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 296 (14 octombrie)

Judecata finală este un eveniment de cea mai mare solemnitate, înfricoșător. Tatăl I-a încredințat toată judecata Domnului Isus. El va rosti hotărârea de răsplată pentru loialitatea față de Legea lui Iehova. Dumnezeu va fi onorat și guvernarea Sa va fi dovedită fără greș și glorificată, și aceasta se va face în prezența locuitorilor lumilor necăzute. Guvernarea lui Dumnezeu va fi proslăvită pentru că se va dovedi că acuzațiile au fost false. Judecata nu se face cu privire la un individ sau un popor, ci cu privire la lumea întreagă. O, ce schimbare se va produce atunci în înțelegerea tuturor ființelor create! Atunci toți vor vedea valoarea vieții veșnice. – *Letter 131*, 14 octombrie 1900 (scrisoare adresată fr. A.G. Daniells)

Duminică, 23 aprilie

Semnificația ceasului judecării

Domnul Hristos a arătat în învățăturile Sale cât de vaste sunt principiile Legii rostite pe Sinai. El a făcut o aplicație practică a acelei Legi ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard al neprihănirii – standardul după care vor fi judecați toți în ziua cea mare, când se va așeza scaunul de judecată și vor fi deschise cărțile cerului. El a venit să împlinească toate condițiile neprihănirii și, în calitate de Conducător al omenirii, să-i arate omului că și el poate să facă aceeași lucrare, îndeplinind fiecare detaliu al cerințelor lui Dumnezeu. Prin harul Său, care este pus la dispoziția fiecărui om, nimeni nu trebuie să piardă cerul. Desăvârșirea caracterului poate fi atinsă de fiecare om care se străduiește să ajungă la ea. Aceasta constituie însăși temelia noului legământ al Evangheliei. Legea lui Iehova este pomul, Evanghelia constituie florile parfumate și roadele pe care le aduce. – *Solii alese*, cartea 1, p. 211-212

„Și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un Fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum” (Daniel 7:13,14). Venirea lui Hristos descrisă aici nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine la Cel Îmbătrânit de zile, în cer, pentru a primi stăpânirea, slava și o împărăție care-I va fi

dată la încheierea lucrării Sale de Mijlocitor. Această venire, și nu a doua Sa venire pe pământ, a fost prevestită în profeție ca având loc la încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844. Însoțit de îngeri cerești, Marele nostru Preot intră în Sfânta Sfintelor și acolo Se înfățișează înaintea lui Dumnezeu, pentru a îndeplini ultimele acte ale slujirii Sale în favoarea omului – pentru a îndeplini lucrarea judecății de cercetare și a face ispășire pentru toți aceia care au dreptul la binefacerile ei. – *Tragedia veacurilor*, p. 479

Vă prezint Psalmul 51, un psalm plin de lecții prețioase. ... Domnul i-a trimis regelui lui Israel, care era înălțat și onorat, un mesaj de muștrare prin profetul Său. David și-a recunoscut păcatul și și-a smerit inima, declarând că Domnul este drept în toată purtarea Sa față de el [se citează Psalmul 51:1-17].

Păcatul este păcat, fie că este comis de unul care stă pe tron, fie că este făcut de un om de rând, de cea mai modestă condiție. Vine ziua în care toți cei care au făcut păcate le vor recunoaște, chiar dacă va fi prea târziu ca să mai poată primi iertare pentru ele. Dumnezeu așteaptă un timp îndelungat ca păcătosul să se pocăiască. El dovedește o răbdare minunată. Însă, în cele din urmă, trebuie să-l cheme pe păcătos să dea socoteală înaintea Legii Sale. ...

Nu este sigur pentru noi să închidem ochii și să ne împietrim conștiința ca să nu ne vedem păcatele și să nu ne dăm seama de ele. Trebuie să ținem la instrucțiunile care ne-au fost date cu privire la caracterul odios al păcatului ca să ne putem recunoaște păcatele, să le mărturisim, să le regretăm și să nu le mai facem. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1147

Luni, 24 aprilie

Mila și judecata lui Dumnezeu

Cei care nu înțeleg cât de rău este păcatul nu sunt în stare să aprecieze valoarea ispășirii și nevoia noastră de a fi curățați de toate păcatele. Păcătosul se compară cu el însuși și cu cei care sunt păcătoși la fel ca el. El nu privește la puritatea și sfințenia Domnului Hristos. Dar, când Legea lui Dumnezeu îi aduce în inimă convingerea, el spune împreună cu Pavel: „Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar, când a venit porunca, păcatul a înviat și eu am murit” (Romani 7:9).

Dumnezeu l-a creat pe om pentru slava Sa. El nu va îngădui, El nu poate îngădui prezența păcatului acolo unde domnește El. ...

Ridicați-vă ochii, frații mei! Și-a pierdut Evanghelia puterea de a impresiona inima? Inimile nu sunt purificate, sfințite și pregătite de Duhul Sfânt pentru că puterea regeneratoare Spiritului lui Hristos a încetat să existe? Nu. Cuvântul Dumnezeuului Celui Viu, sabia Duhului, încă este cu noi, dar el trebuie folosit cu zel. Să-l folosim și noi așa cum l-au folosit în trecut cei sfințiți de Dumnezeu. Prin puterea sa vie și cuceritoare el își va croi singur calea către inimi. – *The Upward Look*, p. 16

Cât de teribil va fi raportul în fața căruia va sta în ziua de pe urmă neamul omenesc, fiindcă marea majoritate a oamenilor au refuzat darul de neprețuit, au respins cel mai bogat dar pe care Dumnezeu l-a putut revărsa asupra lumii! Prin acest dar inestimabil al lui Hristos ne vin toate binecuvântările. Viața, sănătatea, prietenii, rațiunea, fericirea le primim prin meritele lui Hristos. O, dacă tinerii și bătrânii și-ar da seama că toate ajung la ei în virtutea vieții și morții lui Hristos și dacă L-ar recunoaște pe Dumnezeu ca stăpân! – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 238 (19 august)

Caracterul pe care îl cultivăm, atitudinea pe care o avem astăzi ne hotărăsc destinul viitor. Toți trebuie să facem o alegere – fie să fim împreună cu cei fericiți și binecuvântați, în Cetatea luminii, fie să fim cu cei nelegiuți afară din cetate. Principiile care ne guvernează acțiunile pe pământ sunt cunoscute în cer, iar faptele noastre sunt consemnate cu exactitate în cărțile de aducere-aminte. Acolo se știe dacă avem un caracter modelat după porunca lui Hristos. ...

A fi iertați în felul în care iartă Hristos nu înseamnă numai să fim iertați, ci și reînnoiți în duhul minții noastre. Domnul spune: „Vă voi da o inimă nouă.” Chipul lui Hristos trebuie să fie imprimat în mintea, inima și sufletul nostru. Apostolul spune: „Noi însă avem gândul lui Hristos.” Fără procesul transformator care se poate realiza numai prin puterea divină, înclinațiile inițiale spre păcat rămân în inimă în toată puterea lor, producând noi lanțuri, impunând o sclavie care nu poate fi niciodată înfrântă prin puterea omului. – *Asemenea lui Hristos*, p. 303 (16 octombrie)

Marti, 25 aprilie

O scenă magnifică

Cei care I se predau lui Dumnezeu pentru a fi îndrumați și călăuziți de El vor prinde adevăratul înțeles al evenimentelor plănuite de El.

Noi trebuie să vedem în istorie împlinirea profeției, să studiem intervenția Providenței în marile mișcări reformatoare și să înțelegem

desfășurarea evenimentelor care pregătesc națiunile pentru conflictul final al marii lupte.

Este nevoie de un studiu mai atent al Cuvântului lui Dumnezeu, în special cărțile Daniel și Apocalipsa ar trebui să fie în atenția noastră mai mult ca oricând. ... Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată mai ales pentru aceste ultime zile. ...

Prezicerile neîmplinite din cartea Apocalipsa se vor împlini în curând. Aceste profeții trebuie să fie studiate acum de poporul lui Dumnezeu cu sârguință și înțelese. Ele nu ne ascund adevărul, ci ne avertizează, anunțându-ne cu privire la ceea ce va avea loc în viitor.

Soliile solemne, care au fost date în ordinea lor, în Apocalipsa, trebuie să ocupe primul loc în mintea poporului lui Dumnezeu. – *Evenimentele ultimelor zile*, p. 15–16

Un studiu atent al desfășurării planului lui Dumnezeu în istoria popoarelor și în descoperirea lucrurilor viitoare ne va ajuta să apreciem la adevărata valoare cele văzute și cele nevăzute și să învățăm care este scopul adevărat al vieții. Astfel, văzând lucrurile prezentate în lumina veșniciei, putem, asemenea lui Daniel și tovarășilor lui, să trăim ceea ce este adevărat, nobil și dăinuiitor. Și învățând în viața aceasta principiile Împărăției Domnului și Mântuitorului nostru, acea Împărăție binecuvântată, care va dăinui din veșnicie în veșnicie, putem fi pregătiți ca, la venirea Sa, să intrăm împreună cu El în stăpânirea ei. – *Profeți și regi*, p. 548

Pentru că nu pot aprofunda toate tainele Cuvântului lui Dumnezeu, cei sceptici le leapădă; și nu toți cei care mărturisesc a crede în Evanghelie sunt scutiți de această primejdie. Apostolul spune: „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu” (Evrei 3:12). Este numai bine și drept să studiem cu atenție învățăturile Sfințelor Scripturi și să cerțăm „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:10) în măsura în care sunt descoperite în Scripturi. În timp ce „lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru”, „lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie” (Deuteronomul 29:29). Dar lucrarea lui Satana este aceea de a perverti puterea de înțelegere a minții. ...

Intenția lui Dumnezeu este ca, începând chiar din această viață, adevărurile Cuvântului Său să fie mereu descoperite poporului Său. Există numai o singură cale pe care poate fi obținută această cunoștință. Noi

putem ajunge la o înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu numai prin iluminarea Duhului Sfânt, prin care acest Cuvânt a fost dat... Iar făgăduința Mântuitorului făcută urmașilor Săi a fost: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi” (Ioan 16:13,14). – *Calea către Hristos*, p. 108–109

Miercuri, 26 aprilie

O licărire a cerului

Contopirea milei cu judecata face ca mântuirea să poată fi deplină și completă. Atunci când privim la Mântuitorul lumii și la Legea lui Iehova, fuziunea celor două ne face să exclamăm: „Ajung mare prin bunătatea Ta” (2 Samuel 22:36). Știm că Evanghelia este un sistem perfect și complet, care descoperă caracterul neschimbător al Legii lui Dumnezeu. Harul Său ne invită să intrăm pe porți în cetatea lui Dumnezeu, iar mila S-a jertfit pentru a-i acorda fiecărui suflet credincios drepturi depline de membru al familiei regale, copil al Regelui ceresc.

Să privim prin credință la curcubeul din jurul tronului și la norul de păcate mărturisite din spatele lui. Curcubeul făgăduinței este o asigurare pentru fiecare credincios smerit și zdrobit că viața sa este una cu viața lui Hristos și că Hristos este una cu Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu nu va cădea asupra vreunui suflet care caută adăpost în El. Dumnezeu Însuși a declarat: „Când voi vedea sângele voi trece pe lângă tine”. „Curcubeul Meu va fi în nor și Eu Mă voi uita la el ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veșnic” (Exodul 12:13; Geneza 9:16). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 70

În viața aceasta, va trebui să înfruntăm încercări de foc și să facem sacrificii costisitoare, dar răsplata va fi pacea lui Hristos. Există atât de puțină tăgăduire de sine, atât de puțină suferință de dragul lui Hristos, încât crucea este aproape cu totul uitată! Noi trebuie să fim părtași cu Hristos la suferințele Sale dacă vrem să stăm triumfători împreună cu El, pe tronul Său. Atâta timp cât alegem calea ușoară, a satisfacerii dorințelor egoiste, și suntem înspăimântați de gândul de a ne tăgădui pe noi înșine, credința noastră nu va deveni niciodată fermă, iar noi nu vom putea cunoaște pacea lui Isus și nici bucuria care vine dintr-o biruință conștientă. Cei mai înălțați din oastea celor răscumpărați, care stau înaintea lui Dumnezeu și a Mielului îmbrăcați în haine albe, cunosc lupta biruinței, deoarece ei au trecut prin necazul cel mare. Cei care au cedat în

fața împrejurărilor, în loc să se angajeze în luptă, nu vor ști cum să stea în picioare în ziua aceea, când orice suflet va fi cuprins de un mare chin, când, chiar dacă Noe, Iov și Daniel ar fi în mijlocul lor, nu ar putea salva nici fiu și nici fiică, deoarece fiecare trebuie să-și salveze sufletul prin propria neprihănire. – *Mărturii*, vol. 5, p. 215

Ascultați vocile acestea [ale celor răscumpărați] cântând osana, în timp ce flutură ramurile de palmier ale biruinței! O muzică bogată umple cerul când ei cântă cu putere aceste cuvinte: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost înjunghiat, care a înviat pentru veșnicie! Mântuirea este a Dumnezeuului nostru care șade pe scaunul de domnie și a Mielului.” Și oștile îngeresti, îngerii fără număr, serafimii glorioși și heruvimii ocrotitori preiau ecoul corului acesta triumfător și plin de bucurie: „Amin! A Dumnezeuului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria în vecii vecilor!” (Apocalipsa 7:12).

Oh, în ziua aceea se va descoperi că cei neprihăniți au fost cu adevărat înțelepți, iar cei păcătoși și neascultători au fost lipsiți de înțelepciune [nebuni]. – *In Heavenly Places*, p. 371

Joi, 27 aprilie

Isus este vrednic

Mântuitorul este înfățișat înaintea lui Ioan sub simbolul Leului „din seminția lui Iuda” și al unui „Miel înjunghiat” (Apocalipsa 5:5,6). Aceste simboluri reprezintă unirea tăriei atotputernice cu iubirea jertfitoare de sine. Leul din Iuda, atât de îngrozitor pentru cei care leapădă harul Său, va fi Mielul lui Dumnezeu pentru cel ascultător și credincios. Stâlpul de foc care inspiră groază și mânie pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu este semnul luminii, al îndurării și al eliberării pentru aceia care au păzit poruncile Sale. Brațul destul de tare ca să-l nimicească pe răzvrătit va fi puternic ca să-l scape pe cel credincios. Oricine este credincios va fi mântuit. „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31). – *Faptele apostolilor*, p. 598

În Hristos noi avem tot ce ne este necesar în viața aceasta și ceea ce ne va umple de bucurie în lumea care va veni. Toți banii din lume nu pot să cumpere pacea, tihna și iubirea. Aceste daruri ne sunt asigurate prin credința în Hristos. Noi nu putem să cumpărăm aceste daruri de la Dumnezeu, nu avem nimic cu care să le plătim. Noi suntem cu

totul proprietatea lui Dumnezeu, pentru că mintea, sufletul și trupul nostru au fost cumpărate prin răscumpărarea plătită cu viața Fiului lui Dumnezeu. ...

Domnul Isus a lăsat deoparte coroana regală, a renunțat la înalta Sa poziție de comandant și Și-a îmbrăcat divinitatea în natură omenească pentru ca, în acest fel, să poată ridica neamul omenesc. El a prețuit atât de mult posibilitățile pe care le are omenirea, încât a devenit Înlocuitorul și Garantul omului. El a pus în dreptul omului meritele Sale și astfel l-a înălțat pe scara valorilor morale care au preț înaintea lui Dumnezeu. ...

Prin harul lui Dumnezeu noi putem să fim întăriți și să ne maturizăm astfel încât, chiar dacă acum avem multe imperfecțiuni, să putem deveni desăvârșiți în El. Noi ne-am vândut viața lui Satana, dar Domnul Hristos a venit să ne scoată din mâna lui, să ne răscumpere. Noi nu putem să Îi plătim nimic lui Dumnezeu. Suntem mântuiți, salvați, numai prin har, darul fără plată al lui Dumnezeu, în Isus Hristos. – *That I May Know Him*, p. 83

Oare cei din poporul nostru evaluează trecutul, prezentul și viitorul așa cum se desfășoară ele înaintea lumii? Ascultă ei soliile de avertizare care le sunt vestite? Este preocuparea noastră cea mai mare aceea de a trăi o viață curățită și de a reflecta asemănarea cu Modelul divin? Aceasta trebuie să fie experiența tuturor acelor care se alătură celor ce sunt spălați și albiți în sângele Mielului. Ei trebuie să fie îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos. Numele Său trebuie să fie scris pe fruntea lor. Ei trebuie să se bucure în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Domnul Hristos a săpat pe palmele Sale numele celor din poporul Său. Domnul nu Își va pierde interesul față de niciun suflet care depinde de El. – *Solii alese*, cartea 1, p. 56

Vineri, 28 aprilie: Pentru studiu suplimentar

Comentariul Biblic AZȘ, „Integritatea neabătută este singura cale sigură”, vol. 4, p. 1171; *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, „Plată sau dar?” p. 313 (1 noiembrie).

29 aprilie – 5 mai

Ceasul judecății Lui

Sabat după-amiază, 29 aprilie

Noi formăm o parte din marea țesătură a omenirii și o influență reciprocă se exercită asupra noastră, nu numai în biserică, ci familia din cer și cea de pe pământ devin una pentru ca Hristos să poată deveni o putere în lume. Toate nestematele adevărului date patriarhilor și profetilor, acumulate de la o epocă la alta și de la o generație la alta trebuie adunate ca o moștenire de preț.

... Poporul lui Dumnezeu de astăzi are toate privilegiile și ocaziile generațiilor trecute și o lumină mai mare, care să-l facă mai puternic în lucrarea lui Dumnezeu decât au fost cei din generațiile anterioare. Aceste avantaje înseamnă o răspundere mai mare. Eforturile noastre trebuie să fie proporționale cu comorile cerești care ne-au fost încredințate pentru a le deschide calea și altora către ele.

Domnul este la ușă. Inteligențele cerești unite cu cei sfințiți de pe pământ trebuie să proclame a treia solie îngerească și să vestească avertizarea: Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10:37). Trebuie să fie pregătit un popor care să stea în picioare în ziua Domnului, care să rămână în picioare după ce va fi biruit totul. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 170 (10 iunie)

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Romani 13:12).

Venirea Domnului este foarte aproape. Nu avem decât foarte puțin timp în care să ne pregătim. Dacă sunt neglijate ocaziile favorabile, urmarea va fi o pierdere veșnică. Avem nevoie de o legătură strânsă cu Domnul. Nu suntem în siguranță nici măcar o clipă dacă nu suntem conduși și stăpâniți de Duhul lui Dumnezeu. ...

Viața este scurtă. Lucrurile acestei lumi se duc odată ce sunt folosite. Să fim înțelepți și să construim pentru eternitate. Nu ne putem

permite să risipim momentele prețioase sau să ne angajăm în activități care nu vor aduce rod pentru eternitate. Să ne petrecem timpul adunând cunoștință din Scriptură, înfrumusețând și sfințindu-ne viața, aducând binecuvântare și înobilând viața și caracterul altora. Această lucrare va primi aprobarea lui Dumnezeu, iar noi vom primi binecuvântarea cerească: „Bine, rob bun și credincios.” – *Our High Calling*, p. 187

Tăria atotputernică a Duhului Sfânt este apărarea oricărui suflet zdrobit. Hristos nu va permite ca vreun om care, în pocăință și credință, I-a cerut protecție să treacă sub puterea vrăjmașului. Este adevărat că Satana este o ființă puternică, însă mulțumim lui Dumnezeu că avem un Mântuitor tare, care l-a aruncat pe cel rău din ceruri. Satana este mulțumit când preamărim puterea lui. De ce să nu vorbim despre Isus? De ce să nu preamărim puterea și iubirea Sa? – *Divina vindecare*, p. 94

Duminică, 30 aprilie

Curățirea Sanctuarului

Satana i-a făcut pe mulți să creadă că părțile profetice ale cărților lui Daniel și Ioan, descoperitorul, nu pot fi înțelese. Dar făgăduința este clară – o binecuvântare deosebită va însoți studierea acestor prorocii. „Cei înțelepți vor înțelege” (Daniel 12:10) s-a spus despre vedeniile lui Daniel care urmau să fie desigilate în zilele de pe urmă, iar despre descoperirea dată de Hristos slujitorului Său Ioan, pentru călăuzirea poporului lui Dumnezeu prin toate veacurile, făgăduința este: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!” (Apocalipsa 1:3). – *Profeți și regi*, p. 547

După ce i s-a poruncit lui Daniel: „Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia”, primele cuvinte ale îngerului au fost: „Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului tău și cetății tale celei sfinte”. Cuvântul tradus aici prin „hotărât” înseamnă literal „tăiat”, șaptezeci de săptămâni, reprezentând patru sute nouăzeci de ani, sunt declarați de înger a fi tăiați, ca aparținând îndeosebi iudeilor. Însă din ce au fost tăiați? Cele două mii trei sute de zile erau singura perioadă de timp menționată în capitolul 8, deci aceasta trebuie să fie perioada din care au fost tăiate cele șaptezeci de săptămâni; ele sunt deci o parte din cele două mii trei sute de zile, iar aceste două perioade trebuie să înceapă în același timp. Cele șaptezeci de săptămâni, conform declarației îngerului, trebuiau să înceapă la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului. Și dacă

se putea găsi data acestei porunci, atunci putea fi precizat punctul de plecare pentru marea perioadă de două mii trei sute de zile. – *Tragedia veacurilor*, p. 326

Prin acest serviciu anual, poporul era învățat cu privire la importante-tele adevăruri ale ispășirii. În jertfele pentru păcat aduse în timpul anului fusese primit sângele victimei în locul păcătosului, dar sângele acesta nu făcuse o ispășire deplină pentru păcat. El nu făcuse decât să procure mijloacele prin care păcatul era transferat asupra sanctuarului. ... În Ziua Ispășirii, marele-preot ... mergea în Locul Preasfânt cu sângele jertfei și stropea din el spre capacul ispășirii, care era deasupra tablelor Legii. În felul acesta, cerințele Legii, care cerea viața păcătosului, erau satisfăcute. Apoi, în calitate sa de mijlocitor, marele-preot lua păcatele asupra sa și, ieșind din sanctuar, ducea cu sine povara vinovăției poporului Israel. La ușa tabernaculului, își punea mâinile pe capul țapului de trimis și mărturisirea asupra lui „toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege, cu care au păcătuit ei”, punându-le „pe capul țapului”. Iar când țapul care purta păcatele acestea era trimis în pustie, se socotea că, odată cu el, și aceste păcate au fost îndepărtate pentru totdeauna de la popor. Aceasta a fost slujba săvârșită drept „chipul și umbra lucrurilor cerești” (Evrei 8:5). – *Patriarhi și profeți*, p. 355

Luni, 1 mai

Cele două mii trei sute de zile și sfârșitul timpului

Însă Dumnezeu îi poruncise solului Său: „Gabriele, tâlcuiește-i vedenia aceasta!” Această însărcinare trebuia îndeplinită. În ascultare de ea, îngerul s-a întors la Daniel și i-a zis: „Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea. ... Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia!” (Daniel 8:16; 9:22,23,25-27). În vedenia din capitolul 8 era un punct important care fusese lăsat neexplicat referitor la timp – perioada de două mii trei sute de zile –, de aceea îngerul, rezumând explicația, a zăbovit mai ales asupra acestui punct. ...

Îngerul fusese trimis la Daniel cu scopul precis de a-i explica punctul pe care nu-l înțelesese în viziunea din capitolul 8, declarația cu privire la timp – „până vor trece două mii trei sute de zile, apoi Sfântul Locaș va fi curățit”. – *Tragedia veacurilor*, p. 325–326

După cum păcatele oamenilor din vechime erau transferate simbolic asupra sanctuarului pământesc, prin sângele jertfei pentru păcat, tot

așa păcatele noastre sunt transferate în fapt asupra Sanctuarului ceresc, prin sângele lui Hristos. Și, după cum curățirea tipică a sanctuarului pământesc era îndeplinită prin îndepărtarea păcatelor care îl întinaseră, tot așa curățirea reală a celui ceresc trebuia să fie îndeplinită prin îndepărtarea, sau ștergerea păcatelor care sunt înregistrate acolo. Faptul acesta făcea necesară o examinare a cărților cerești pentru a stabili cine este îndreptățit, prin pocăința de păcat și prin credința în Domnul Hristos să beneficieze de ispășirea asigurată de El. Ca urmare, curățirea Sanctuarului implică o judecată de cercetare. Lucrarea aceasta trebuie să fie îndeplinită înainte ca Domnul Hristos să vină pentru a-i salva pe cei din poporul Său, deoarece, atunci când vine, răsplata Sa este cu El ca să dea fiecărui om după faptele lui (Apocalipsa 22,12).

Astfel, aceia care au urmat lumina progresivă a cuvântului profetic au înțeles că în 1844, la încheierea celor două mii trei sute de zile profetice, în loc de a veni pe pământ, Domnul Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, în prezența lui Dumnezeu, pentru a îndeplini lucrarea finală a ispășirii, care pregătea venirea Sa. – *Istoria mântuirii*, p. 378

Trebuie să lucrăm cât este încă ziuă, căci, la venirea nopții întunecate a neazului și suferinței, va fi prea târziu să lucrăm pentru Dumnezeu. Isus Se află în templul Său sfânt și va accepta acum jertfele noastre, rugăciunile și mărturisirile greșelilor și păcatelor noastre și va ierta toate fărădelegile lui Israel, pentru a putea fi șterse înainte ca El să iasă din Sanctuar. Când Isus părăsește Sanctuarul, cei care sunt sfinți și fără prihană se vor sfinți și vor trăi și mai departe în neprihănire, căci toate păcatele lor vor fi șterse atunci și ei vor fi pecetluiți cu sigiliul viului Dumnezeu. Dar cei care sunt nedreți și întinați vor fi nedreți și se vor întina și mai departe, căci atunci nu va mai fi un Mare-Preot în Sanctuar, care să prezinte jertfele, mărturisirile și rugăciunile lor înaintea scaunului de domnie al Tatălui. De aceea, tot ce trebuie făcut pentru a salva sufletele de apropiata furtună a mâniei trebuie să fie îndeplinit înainte ca Isus să părăsească Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. – *Scrieri timpurii/Experiențe și viziuni*, p. 48

Marți, 2 mai

Instrucțiunile îngerului pentru Daniel

Cerul s-a plecat să asculte cererea stăruitoare a prorocului [Daniel]. Chiar înainte de a-și încheia rugăciunea pentru iertare și restatornicire, puternicul Gabriel i s-a arătat din nou și i-a atras atenția la vedenia pe

care o avusese înainte de căderea Babilonului și de moartea lui Belșatar. Și atunci, îngerul i-a descris în amănunt perioada celor șaptezeci de săptămâni care aveau să înceapă de la „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului” (vers. 25).

Rugăciunea lui Daniel fusese înălțată „în anul întâi al domniei lui Darius” (vers. 1), monarhul persan al cărui general, Cyrus, luase de la Babilon sceptrul conducerii universale. Domnia lui Darius a fost onorată de Dumnezeu. La el a fost trimis îngerul Gabriel, așa cum a spus: „ca să-l ajut și să-l sprijin” (Daniel 11:1). După moartea lui Darius, care a survenit cam la doi ani după căderea Babilonului, a urmat la tron Cyrus, iar începutul domniei lui a marcat împlinirea celor șaptezeci de ani de când prima grupă de evrei fusese luată de Nebucadnețar din țara lor și dusă la Babilon. – *Profeți și regi*, p. 556

La încheierea „vremii” – a celor șizeci și nouă de săptămâni din Daniel capitolul 9, care urmau să se întindă până la „Unsul”, Mesia – Hristos primise ungerea Duhului, după ce fusese botezat de Ioan în Iordan. Iar „Împărăția lui Dumnezeu”, despre care ei spusese că este la uși, fusese întemeiată prin moartea lui Hristos. Această împărăție nu era așa cum fuseseră ei învățați să creadă, o împărăție pământească. Nu era nici împărăția aceea veșnică, nemuritoare, care va fi întemeiată atunci când „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor de sub cerul întreg, vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt”, acea împărăție veșnică în care „toate puterile Îl vor sluji și-L vor asculta” (Daniel 7:27). – *Tragedia veacurilor*, p. 347

În zilele noastre, la fel ca în timpul lui Hristos, se dă o interpretare greșită Scripturilor. Dacă iudeii ar fi cercetat Scripturile cu seriozitate și rugăciune, efortul lor ar fi fost răsplătit printr-o cunoaștere corectă a timpului, și nu doar a timpului, ci și a modalității în care urma să vină Hristos. Ei nu i-ar fi atribuit primei veniri a lui Hristos slava celei de a doua veniri. Ei au avut mărturia lui Daniel, mărturia lui Isaia și a celorlalți profeți și au avut învățăturile lui Moise, iar Însuși Hristos a fost în mijlocul lor, și totuși ei încă mai cercetau Scripturile ca să găsească dovezi cu privire la venirea Sa. ...

Mulți fac la fel în timpul nostru, în 1897, pentru că nu au avut o experiență cu privire la adevărurile cruciale cuprinse în soliile primului, celui de al doilea și al treilea înger. Unii cercetează Scripturile pentru a găsi dovezi că vestirea acestor solii se află încă în viitor. Ei adună laolaltă

adevărurile acestor solii, dar nu reușesc să le așeze în locul corespunzător în istoria profetică. ... Ei nu cunosc semnele venirii lui Hristos și nici semnele sfârșitului lumii. – *Evanghelizare*, p. 612–613

Miercuri, 3 mai

Mesia „stârpit”

Timpul primei veniri și al unora dintre evenimentele principale legate de lucrarea Mântuitorului i-a fost făcut cunoscut lui Daniel de îngerul Gabriel: „Șaptezeci de săptămâni”, a zis îngerul, „au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și a prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților” (Daniel 9:24). ... Cele șaptezeci de săptămâni, sau patru sute nouăzeci de zile, reprezintă patru sute nouăzeci de ani. Este dat și punctul de plecare pentru această perioadă: „Să știi dar și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (Mesia), la Cârmitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi... șaizeci și două de săptămâni” (Daniel 9:25), șaizeci și nouă de săptămâni sau patru sute optzeci și trei de ani. Porunca pentru refacerea și clădirea Ierusalimului ... a intrat în vigoare în toamna anului 457 î.Hr. (vezi Ezra 6:14). De la această dată, patru sute optzeci și trei de ani se întind până în toamna anului 27 d.Hr. Conform profeției, această perioadă urma să ajungă până la Mesia, Cel Uns. În anul 27 d.Hr., Isus a primit la botez ungerea cu Duhul Sfânt și, la scurt timp după aceea, și-a început slujirea. Apoi a fost vestită solia: „S-a împlinit vremea!” (Marcu 1:15). – *Profeți și regi*, p. 698

Timp de șapte ani după ce Mântuitorul și-a început lucrarea, Evanghelia avea să le fie predicată îndeosebi iudeilor, timp de trei ani și jumătate de Hristos Însuși și, după aceea, de apostoli. „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” (Daniel 9:27). În primăvara anului 31 d.Hr., adevărata jertfă, Hristos Însuși, a fost adusă pe Calvar. Atunci, perdeaua templului s-a sfâșiat în două, arătând că însemnătatea și caracterul sacru al serviciului jertfelor trecuseră. Venise timpul ca jertfa și darul pământesc să înceteze.

O săptămână – șapte ani – s-a încheiat în anul 34 d.Hr. Atunci, prinuciderea lui Ștefan cu pietre, iudeii au pecetluit respingerea Evangheliei. – *Profeți și regi*, p. 699

Dincolo de crucea de pe Golgota, cu suferința și ocara ei, Isus a privit la ziua finală, ziua cea mare, când prințul puterii văzduhului va fi distrus odată cu pământul, care a fost mutilat atâta vreme prin revolta lui. ...

De aici înainte, urmașii lui Hristos trebuiau să privească la Satana ca la un vrăjmaș înfrânt. Pe cruce, Isus urma să câștige biruința pentru ei; El dorea ca ei să primească biruința aceasta ca fiind a lor. „Iată”, a zis El, „că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului, și nimic nu vă poate vătăma.” ...

... Mântuitorul este alături de cei ispitiți și încercați. Cu El nu poate fi insucces, pierdere, imposibilitate sau înfrângere; noi putem totul prin Acela care ne întărește. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 490

Joi, 4 mai

Anul 1844

La încheierea celor două mii trei sute de zile, în anul 1844, pe pământ nu mai exista de multe secole niciun sanctuar; de aceea, Sanctuarul din cer trebuie să fie acela despre care se vorbește în declarația: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi Sfântul Locaș va fi curățit”. Dar cum poate Sanctuarul ceresc să aibă nevoie de curățire? Întorcându-se iarăși la Scripturi, cercetătorii profeției au aflat că această curățire nu însemna îndepărtarea impurităților fizice, deoarece trebuia făcută cu sânge și, prin urmare, trebuia să fie o curățire de păcat. Apostolul spune: „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta [cu sângele animalelor], trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea [chiar sângele scump al lui Hristos]” (Evrei 9:23).

Pentru a obține o cunoaștere mai profundă a curățirii despre care vorbește profeția, a fost necesară înțelegerea serviciului din Sanctuarul ceresc. Acest lucru putea fi învățat numai din slujba Sanctuarului pământesc, deoarece Pavel declară că slujirea preoților de aici reprezenta „chipul și umbra lucrurilor cerești” (Evrei 8:5). – *Istoria mântuirii*, p. 377–378

Poziția noastră este acum la fel ca a israeliților în Ziua Ispășirii. Când marele-preot intra în Locul Preasfânt, reprezentând de fapt locul unde mijlocește acum Marele nostru Preot, și stropea sângele ispășitor spre tronul harului, afară nu se aducea nicio jertfă de ispășire. Când marele-preot mijlocea înaintea lui Dumnezeu, fiecare inimă trebuia să se plece în umilință, cerând iertarea păcatelor.

La moartea lui Hristos, tipul a întâlnit antitipul (simbolul s-a întâlnit cu Cel simbolizat), Mielul junghiat pentru păcatele lumii. Marele nostru Preot a adus singura jertfă care are valoare pentru mântuirea noastră. Când S-a oferit pe Sine Însuși pe cruce, a fost făcută o ispășire desăvârșită pentru păcatele poporului. Acum noi stăm în curtea din afară, așteptând și privind înainte spre împlinirea acestei fericite speranțe, arătarea marelui nostru Domn și Mântuitor Isus Hristos. ... Rugăciunile și mărturisirile de păcate trebuie adresate numai Lui, Aceluia care a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor. El îi va mântui în mod desăvârșit pe toți aceia care vin la El prin credință. – *Lift Him Up*, p. 319

Toți aceia care își vor avea numele scrise în cartea vieții trebuie ca acum, în cele câteva zile ale încercării lor care au mai rămas, să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu, părându-le rău de păcatele săvârșite. Trebuie să aibă loc o profundă și credincioasă cercetare a inimii. Spiritul ușuratic, nutrit de atât de mulți dintre cei ce mărturisesc a fi creștini, trebuie părăsit. Îi așteaptă un război teribil pe toți aceia care vor să supună tendințele rele care se luptă pentru supremație. Lucrarea de pregătire este o lucrare personală. Noi nu suntem mântuiți în grup. Curăția și credincioșia unuia nu vor compensa lipsa acestor calități la altul. Fiecare trebuie pus la probă și găsit fără pată, zbârcitură sau altceva de felul acesta.

Solemne sunt scenele legate de încheierea lucrării de ispășire. Foarte importante sunt mizele aici. Acum judecata are loc în Sanctuarul de sus. În prezența de temut a lui Dumnezeu, viața noastră trebuie să vină la judecată. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 355 (14 decembrie)

Vineri, 5 mai: Pentru studiu suplimentar

Solii alese, „Pretenția de neprihănire”, cartea 3, p. 353.

Închinarea la Creator

Sabat după-amiază, 6 mai

Datoria de a ne închina lui Dumnezeu se întemeiază pe faptul că El este Creatorul și că Lui Îi datorează existența toate celelalte ființe. Și, peste tot în Biblie, unde este prezentată porunca Sa cu privire la respect și închinare mai presus de zeii păgânilor, este citată și dovada puterii Sale creatoare: „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (Psalmii 96:5); „Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?» zice Cel Sfânt. «Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri?»»; „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul: ...«Eu sunt Domnul, și nu este altul!»” (Isaia 40:25,26; 45:18). Psalmistul zice: „Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem” (Psalmii 100:3.) „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Psalmii 95:6). – *Tragedia veacurilor*, p. 436

Dumnezeu ... când a venit împlinirea vremii, ... L-a trimis pe Fiul Său. Cel rânduit în sfatul ceresc a venit pe pământ ca Învățător. El nu era altul decât Creatorul lumii, Fiul Dumnezeului nemărginit. Dumnezeu, în bunătatea Lui cea mare, L-a dat lumii noastre și, pentru a împlini nevoile omenirii, El a luat asupra Lui natura omenească. Spre uimirea oștilor cerești, El a umblat pe acest pământ ca fiind Cuvântul cel veșnic. Pregătit pe deplin, El a părăsit curțile cerești pentru a veni în lumea noastră stricată și întinată de păcat. În mod tainic, El S-a legat de natura umană. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Excesul de bunătate, bunăvoința și dragostea lui Dumnezeu au constituit o surpriză pentru lume, un har ce putea fi simțit, și nu doar spus prin vorbe. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 399–340

Toate ființele create trăiesc prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt beneficiare ale vieții Fiului lui Dumnezeu. Oricât de capabili și

talentați ar fi, oricât de mare ar fi capacitatea lor, oamenii sunt alimentați cu viață din Sursa oricărei vieți. El este izvorul, fântâna vieții. Viața pe care Și-o dăduse în trup omenesc, a luat-o iarăși și a dat-o omenirii. „Eu am venit”, spune El, ca ei „să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Hristos S-a făcut una cu neamul omenesc, pentru ca omul să poată deveni una în Spirit și în viață cu El. În virtutea acestei uniri în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, viața Lui devine viața lor. El îi spune celui ce se pocăiește: „Eu sunt Învierea și Viața.” – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 237 (18 august)

Duminică, 7 mai

Un tovarăș în suferință

Ioan a fost aruncat într-un cazan cu ulei în clocot, însă Domnul a ocrotit viața credinciosului Său slujitor, așa cum i-a ocrotit pe cei trei tineri evrei în cuptorul încins. ...

Din nou mâna prigoanei s-a lăsat greu asupra apostolului. Printr-un decret al împăratului, Ioan a fost exilat pe insula Patmos, osândit „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos” (Apocalipsa 1:9). De aici, gândeau vrăjmașii lui, influența lui nu avea să mai fie simțită și, în cele din urmă, el va muri de mahnire și întristare.

Patmos, o insulă stearpă și stâncoasă în Marea Egee, fusese aleasă de cârmuirea romană ca loc pentru exilarea criminalilor, dar, pentru slujitorul lui Dumnezeu, acest loc trist a devenit poarta cerului. Aici, departe de scenele agitate ale vieții, cum și de lucrarea plină de sânguință a anilor de mai înainte, el a avut părtășie cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii cerului și de la ei a primit îndrumare pentru biserica din toate vremurile viitoare. – *Faptele apostolilor*, p. 570

A fost o zi de Sabat când Domnul slavei i S-a arătat apostolului exilat. ... „Când L-am văzut”, scrie Ioan, „am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: «Nu te teme!»” (Apocalipsa 1:17).

Ioan a fost întărit ca să poată trăi în prezența Domnului său glorificat. Apoi, înaintea privirii sale uimite, s-a descoperit slava cerului. I s-a îngăduit să vadă tronul lui Dumnezeu și, privind dincolo de luptele de pe pământ, să vadă ceata celor răscumparați, îmbrăcați în haine albe. El a auzit muzica îngerilor cerului, cum și imnurile de triumf ale celor care biruiseră prin sângele Mielului și cuvântul mărturiei lor. În descoperirea dată, i s-au înfățișat, scenă după scenă, de un interes zguduitor, momente

din experiențele poporului lui Dumnezeu, iar istoria bisericii a fost profetizată până la încheierea vremii. În chipuri și simboluri, lui Ioan i-au fost prezentate subiecte de o nemărginită importanță, pe care el avea să le pună în scris, pentru ca poporul lui Dumnezeu din vremea sa, cum și din veacurile viitoare, să poată avea o inteligentă înțelegere cu privire la pericolele și luptele care îi stăteau în față. – *Faptele apostolilor*, p. 581–582

Timpul de necaz care stă înaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință neclintită. Copiii Lui trebuie să arate că ei se închină numai lui Dumnezeu și nicio recompensă, nici chiar viața, nu-i poate convinge să facă nici cea mai mică concesie închinării false.

În vremea aceea, aurul va fi despărțit de zgură. ... Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor se vor stinge în întuneric. Cei care și-au asumat podoabele Sanctuarului, dar nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, vor apărea atunci în rușinea propriei goliciuni. – *Maranatha*, p. 196 (7 iulie)

Luni, 8 mai

Închinați-vă Creatorului

Prima solie îngerească îi cheamă pe oameni să se teamă de Dumnezeu și să-I dea slavă și să I se închine ca fiind Creatorul cerului și al pământului. Pentru a face lucrul acesta, ei trebuie să asculte de Legea Sa. Înțeleptul spune: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om” (Eclesiastul 12:13). Fără ascultare de poruncile Sale, nicio închinare nu poate fi plăcută lui Dumnezeu. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3). ...

În Apocalipsa 14, oamenii sunt chemați să I se închine Creatorului, iar profeția scoate în evidență o categorie de oameni care, datorită înțeleptei solii, păzesc poruncile lui Dumnezeu. Una dintre aceste porunci arată direct către Dumnezeu în calitate de Creator. – *Tragedia veacurilor*, p. 436

Natura dă mărturie că Cineva infinit în putere, mare în bunătate, îndurare și dragoste a creat pământul și l-a umplut cu viață și bucurie. Chiar și în starea lor degenerată, toate lucrurile dezvăluie atingerea marelui Maestru. Oriîncotro ne-am întoarce, putem să auzim glasul lui Dumnezeu și să vedem dovezile bunătății Sale.

... El, care a pus perlele în ocean și ametistul și crisolitul printre stânci, este un iubitor de frumos. Soarele care se înalță pe cer este o reprezentare a Celui care este viața și lumina a tot ce a creat. Toată strălucirea

și frumusețea care împodobesc pământul și luminează cerurile vorbesc despre Dumnezeu. ...

Toate lucrurile vorbesc despre grija Sa gingașă de părinte și despre dorința Sa de a-i face pe copiii Lui fericiți. – *Divina vindecare*, p. 411–412

Importanța Sabatului ca memorial al creațiunii păstrează mereu prezent adevăratul motiv pentru care Îi datorăm închinarea noastră lui Dumnezeu – pentru că El este Creatorul, iar noi suntem ființe create de El. De aceea, Sabatul stă la temelia închinării cerute de Dumnezeu, pentru că el ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant, așa cum nu o face nicio altă instituție. Baza oricărei închinări poate fi găsită în distincția dintre Creator și ființele pe care le-a creat El. Acest fapt important nu poate deveni niciodată învechit și nu trebuie să fie uitat niciodată. – J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, p. 510

Întotdeauna trebuia păstrat acest adevăr în mintea oamenilor, că Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden și, câtă vreme faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care să ne închinăm Lui, atâta vreme Sabatul va continua să fie semnul și memorialul Său. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării și al închinării și niciodată n-ar fi existat vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al credincioșiei față de adevăratul Dumnezeu, „Acela care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Urmează ca solia care le poruncește oamenilor să I se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Sale să le ceară în mod deosebit să păzească porunca a patra. – *Tragedia veacurilor*, p. 437

Marti, 9 mai

Un Dumnezeu care este aproape

Noi Îl dezonorăm pe Dumnezeu când ne gândim la El ca la un judecător aspru, dornic să ne condamne, și uităm că El este un Tată iubitor. Întreaga viață spirituală este modelată de concepțiile noastre despre Dumnezeu și, dacă hrănim vederi greșite despre caracterul Său, sufletul nostru va fi păgubit. Noi trebuie să vedem în Dumnezeu pe Cineva care tânjește de dor după copiii oamenilor, dorind să le facă bine. Peste tot în Scriptură, Dumnezeu este reprezentat ca unul care cheamă inimile copiilor Săi care greșesc și insistă prin iubirea Lui plină de gingășie. Niciun părinte pământesc nu poate fi atât de răbdător cu defectele și greșelile copiilor săi

cum este Dumnezeu cu cei pe care dorește să-i salveze. Nimeni nu poate pleda cu mai multă iubire pe lângă un păcătos. De pe buzele niciunui om nu au venit niciodată rugăminți mai stăruitoare și mai duioase pentru cel rătăcitor. Oh, cum să nu-L iubim pe Dumnezeu și să nu-I arătăm iubirea noastră printr-o ascultare smerită? Să avem grijă de gândurile noastre, de experiențele noastre, de atitudinea noastră față de El, pentru că toate făgăduințele Sale nu sunt decât glasul unei iubiri de nespus. – *That I May Know Him*, p. 263

Hristos a venit să învețe ființele omenesti ce dorește Dumnezeu ca ele să știe. În cerul de deasupra, pe pământ și în apele întinse ale oceanului, vedem lucrarea mâinii lui Dumnezeu. Toate lucrurile create mărturisesc despre puterea Lui, despre înțelepciunea și despre dragostea Lui. Dar, de la stele, de la ocean sau de la cascadă, nu putem cunoaște personalitatea lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită în Hristos.

Dumnezeu a văzut că, pentru a ilustra atât personalitatea, cât și caracterul Său, era nevoie de o revelație mai clară decât natura. El L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să descopere, atât cât puteau să suporte ochii omului, natura și atributele Dumnezeului nevăzut. – *Mărturii*, vol. 8, p. 265

„Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Poate că un om nu va ști să spună exact timpul, locul sau să redea întregul șir al împrejurărilor din procesul convertirii sale, dar faptul acesta nu dovedește că el este nepocăit. ... Asemenea vântului care este invizibil, dar ale cărui efecte sunt văzute și simțite în mod neîndoielnic, tot așa este și cu Duhul lui Dumnezeu în lucrarea Lui asupra inimii omului. Puterea aceasta regeneratoare, pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea, dă naștere unei vieți noi în suflet și creează un om nou, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Deși lucrarea Duhului este tăcută și imperceptibilă, efectele ei sunt vizibile. Dacă inima a fost reînnoită prin Duhul lui Dumnezeu, viața va da mărturie despre acest fapt. În timp ce noi înșine nu putem face nimic pentru schimbarea inimilor noastre sau pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu, în timp ce nu ne putem încrede deloc în noi înșine sau în faptele noastre bune, viața noastră va dovedi dacă harul lui Dumnezeu locuiește sau nu în noi. Se va observa atunci o schimbare în caracterul, obiceiurile și preocupările noastre. Contrastul va fi clar și categoric între ceea ce am fost și ceea ce suntem. Caracterul se descoperă nu prin fapte bune sau rele săvârșite în anumite ocazii, ci prin tendința

continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice. – *Calea către Hristos*, p. 57

Miercuri, 10 mai

Evanghelie, judecată, creație

Deși vorbește despre natura omenească a Domnului Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește categoric și despre pre existența Sa. Cuvântul a existat ca făptură divină, ca Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, fiind una cu Tatăl Său. El a fost Mijlocitorul legământului din veșnicie, acela în care urmau să fie binecuvântate toate popoarele lumii, atât iudei, cât și neamuri, dacă aveau să-L primească. ...

Lumea a fost făcută de El „și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Dacă Domnul Hristos a făcut toate lucrurile, înseamnă că El a existat înainte de toate lucrurile. Cuvintele spuse cu privire la faptul acesta sunt atât de hotărâte, încât nimeni nu trebuie să aibă îndoieli. Domnul Hristos a fost Dumnezeu ca esență și în sensul cel mai înalt. El a fost cu Dumnezeu din veșnicie, Dumnezeu peste toate lucrurile, binecuvântat pentru veșnicie.

Domnul Isus Hristos, Fiul divin al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie ca persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El a fost Slava neîntrecută a cerului. El a fost Comandantul făpturilor cerești inteligente și a avut dreptul de a primi omagiul plin de adorare al îngerilor. – *Solii alese*, cartea 1, p. 247

Mântuitorul lumii a pășit pe terenul pe care a căzut Adam din cauza neascultării de Legea lui Iehova, iar singurul Fiul al lui Dumnezeu a venit în lumea noastră ca om, pentru a-i descoperi lumii că oamenii pot să respecte Legea lui Dumnezeu. ...

Fiul lui Dumnezeu a trecut în locul celui păcătos și a pășit pe terenul pe care a căzut Adam, suportând ispitirea din pustie ... Domnul Isus S-a împotrivit ispitelor lui Satana așa cum se poate împotrivi fiecare suflet ispitit, arătând spre raportul inspirat și spunând: „Este scris”.

Domnul Hristos a biruit ispitele lui Satana în calitate de om. Fiecare om poate să biruiască, așa cum a biruit Hristos. El S-a umilit pentru noi. El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. El a răscumpărat eșecul lui Adam și căderea lui rușinoasă și a fost biruitor, dovedind în felul acesta tuturor lumilor necăzute și omenirii căzute că omul poate să respecte poruncile lui Dumnezeu prin puterea divină, care îi este dată din cer. – *Solii alese*, cartea 3, p. 136

La cruce s-au întâlnit mila și adevărul; acolo, neprihănirea și adevărul s-au sărutat (n.tr.: preluare a ideii din Psalmul 85:10 – „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută”. În engleză: „Mila și adevărul s-au întâlnit, neprihănirea și pacea s-au sărutat”). Fiecare elev și fiecare angajat în lucrare să studieze lucrul acesta din nou și din nou, pentru ca, prezentându-L în mijlocul nostru pe Domnul răstignit, să poată face din acesta un subiect proaspăt pentru oameni. Arătați că viața lui Hristos descoperă un caracter infinit de desăvârșit. Învățați-i că „tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Spuneți-le acest lucru mereu și mereu. Noi putem deveni fii ai lui Dumnezeu, membri ai familiei regale, copii ai Tatălui ceresc. Să se știe că toți cei care Îl primesc pe Isus Hristos și își păstrează credința statornică de la început până la sfârșit vor fi moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos. – *Mărturii*, vol. 6, p. 59

Joi, 11 mai

Creatorul pe cruce

Domnul Hristos mi-a încredințat următoarea solie: „Trebuie să vă nașteți din nou, altfel nu veți putea intra în Împărăția cerurilor!” Prin urmare, toți cei care au o înțelegere corectă a acestui subiect trebuie să renunțe la spiritul de controversă și să-L caute pe Domnul cu toată inima. Dacă vor face așa, Îl vor găsi pe Hristos, și experiența lor religioasă va putea să aibă un caracter distinctiv. Ei trebuie să le prezinte oamenilor în fiecare predică, neîncetat și cu claritate acest subiect – simplitatea adevăratei evlavii. El își va găsi locul în fiecare suflet flămând și însetat care dorește nespus să ajungă la siguranța speranței și a credinței și la încrederea deplină în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

Să prezentăm în mod distinct și clar acest subiect, faptul că meritele făpturii create nu pot să schimbe cu nimic nici statutul nostru înaintea lui Dumnezeu, nici darul pe care ni-l dă Dumnezeu. Dacă faptele și credința cumpără darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul are o obligație față de făptura creată. Aici există posibilitatea ca ideile false să fie acceptate ca fiind adevăr. ... Dacă omul nu poate să merite mântuirea prin niciuna dintre faptele lui bune, atunci ea trebuie să fie în totalitate prin har, primită de omul păcătos pe temeiul faptului că o acceptă și crede în Isus. Ea este în totalitate un dar. – *Credința și faptele*, p. 19–20

Domnul Isus, strălucirea slavei Tatălui, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă

cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat de Sine Însuși și a luat un chip de rob” (Filipeni 2:6,7). El a fost de acord să treacă prin cele mai umilitoare experiențe ale vieții, trăind printre copiii oamenilor nu ca un rege care pretinde omagii și respect, ci ca unul a cărui misiune era aceea de a le sluji altora. În purtarea Sa nu era nicio urmă de bigotism, nici austeritate rece. ...

Domnul Isus S-a golit de Sine Însuși și nu s-a văzut nicio urmă de egoism în tot ce a făcut. El a supus totul voinței Tatălui Său. Când misiunea Lui pe pământ era pe punctul de a se încheia, Domnul a putut spune: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). El ne îndeamnă: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 14

Domnul Hristos spunea: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32). Domnul Hristos trebuie să fie descoperit păcătosului ca Mântuitor care a murit pentru păcatele lumii. Privind la Mielul lui Dumnezeu înălțat pe crucea Golgotei, taina mântuirii începe să se descopere minții noastre, iar bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăință. Prin moartea Sa pentru cei păcătoși, Domnul Hristos a dat pe față o iubire mai presus de înțelegerea noastră. Pe măsură ce păcătosul o contemplă, dragostea aceasta îi înduioșează inima, îi impresionează mintea și îi conduce sufletul la căință. ...

Păcătosul se poate opune acestei iubiri divine, el poate refuza să se lase atras de Hristos, dar, dacă nu se va opune, va fi atras de Hristos. Înțelegerea planului de mântuire îl va conduce la piciorul crucii în adâncă pocăință pentru păcatele sale, care au pricinuit suferințele Fiului scump al lui Dumnezeu. – *Calea către Hristos*, p. 26–27

Sabatul și sfârșitul

Sabat după-amiază, 13 mai

Dumnezeu nu recunoaște nicio deosebire bazată pe naționalitate, rasă ori clasă socială. El este Creatorul tuturor oamenilor. Prin faptul că El i-a creat, toți oamenii constituie o singură familie și toți sunt una prin răscumpărare. Domnul Hristos a venit pentru a dărâma orice zid de despărțire, pentru a deschide larg fiecare încăpere a templului, așa încât fiecare suflet să poată avea intrare liberă la Dumnezeu. Dragostea Sa este atât de largă, de adâncă și de mare, încât ajunge pretutindeni. Ea îi eliberează de sub puterea lui Satana pe oamenii sărmani care au fost amăgiți de înșelăciunile lui și îi așază sub influența tronului lui Dumnezeu, care este înconjurat de curcubeul făgăduinței.

În Hristos, nu există nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod. Toți au fost apropiați prin sângele Său prețios (Galateni 3:28; Efeseni 2:13). Oricare ar fi deosebirile în ce privește credința religioasă, strigătul de ajutor al omenirii suferinde trebuie să fie auzit și trebuie să primească răspuns. Acolo unde există resentimente amare din cauza deosebirilor religioase, poate fi făcut mult bine printr-o lucrare personală. Slujirea iubitoare va sfărâma barierele prejudecății și va câștiga suflete pentru Dumnezeu.

Noi trebuie să venim în întâmpinarea necazurilor, dificultăților și grijilor altora. Trebuie să luăm parte la bucuriile și la grijile tuturor, atât ale celor de sus, cât și ale celor de jos, atât ale celor bogați, cât și ale celor săraci. „Fără plată ați primit”, spune Domnul Hristos, „fără plată să dați” (Matei 10:8). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 386

Dumnezeu le-a arătat oamenilor o nemărginită profunzime a iubirii și, cu toate acestea, cât de puțin apreciem noi această iubire! Domnul Hristos a murit pe crucea de pe Golgota pentru ca păcătoșii să poată fi răscumprați din robia păcatului și așezați pe un teren avantajos înaintea lui Dumnezeu. Gândiți-vă la iubirea minunată pe care ne-a descoperit-o

Tatăl făcând acest sacrificiu! Acum este partea noastră să le arătăm celor din afară această iubire, acum este partea noastră să le spunem celor păcătoși ce a făcut Domnul Hristos pentru noi și ce pot deveni ei prin harul Său transformator. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 269 (17 septembrie)

În cuvinte de o frumusețe și de o gingășie fără seamăn, apostolul Pavel a prezentat înaintea înțelepților din Atena scopul divin în creșterea și împărțirea raselor și popoarelor. „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea”, spune apostolul, „... a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească ...” (Faptele 17:24-27).

Dumnezeu a făcut cunoscut că oricine vrea poate intra în prevederea legământului (Ezechiel 20:37). Când a creat pământul, scopul Său a fost ca el să fie locuit de ființe a căror existență să fie o binecuvântare atât pentru ele însele, cât și una pentru alta și o cinste pentru Creatorul lor. Toți aceia care vor se pot identifica cu acest scop. Despre ei se spune că sunt „poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele” (Isaia 43:21). – *Profeți și regi*, p. 500

Duminică, 14 mai

Judecata, Creația și responsabilitatea noastră

Pavel spunea: „Eu sunt dator și grecilor, și barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați.” Dumnezeu i-a arătat lui Pavel adevărul Său și, în acest fel, l-a făcut dator față de cei din întuneric să le descopere lumina. Dar mulți nu își dau seama că sunt răspunzători în fața lui Dumnezeu. Întrebuințează talanții Domnului lor și au capacități ale gândirii care, dacă ar fi folosite în direcția cea bună, i-ar putea face conlucrători cu Hristos și cu îngerii Lui. Multe suflete ar putea fi salvate prin eforturile lor și ar putea străluci asemenea stelelor în cununa bucuriei lor. Dar lor nu le pasă de acest lucru. Prin atracțiile acestei lumi, Satana a căutat să îi înlănțuie și să le paralizeze capacitățile morale. Și a reușit chiar foarte bine. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 212

Indiferent cât de multe sau de puține ar fi resursele materiale ale unui individ, acesta să nu uite că tot ce are i-a fost doar încredințat. El trebuie să-I dea socoteală lui Dumnezeu pentru puterea, capacitățile, timpul, talentele, oportunitățile și mijloacele lui. Aceasta este o lucrare individuală; Dumnezeu ne oferă nouă, pentru ca, oferind altora, noi să devenim

asemenea Lui: generoși, mărinimoși, miloși. Cei care, uitând misiunea sacră ce le-a fost încredințată, caută să economisească sau să cheltuiască pentru a-și satisface mândria sau egoismul, poate că vor reuși să-și asigure câștigurile și plăcerile acestei lumi, însă, în ochii lui Dumnezeu, când sunt evaluați în funcție de realizările lor spirituale, ei sunt săraci, nenorociți, ticăloși, orbi și goi. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 22

Domnul Hristos a fost împuternicit de Tatăl să-i dea harul Său divin și putere omului, creându-i astfel posibilitatea de a fi biruitor prin Numele Său. ...

Isus nu vrea ca aceia care au fost răscumpărați cu un preț atât de mare să devină obiectul batjocurii pentru ispitele vrăjmașului. El nu vrea ca noi să fim biruiți și să pierim. Acela care a închis gurile leilor acolo, în groapa lor, și a mers alături de martorii Săi prin flăcările cuptorului aprins este și astăzi la fel de dispus să lucreze în favoarea noastră, să supună orice rău din natura noastră. Astăzi El stă la altarul harului, prezentând înaintea lui Dumnezeu rugăciunile aceluia care doresc ajutorul Său. El nu alungă un suflet care plânge și este chinat de remușcări. Pe cei care caută adăpost la El, Domnul Isus îi ridică deasupra acuzațiilor și dușmăniei oamenilor. Niciun om și niciun înger rău nu le poate aduce acuzații. Hristos îi unește cu natura Sa divino-umană. – *My Life Today*, p. 317

În lupta cu puterile satanice există momente decisive care determină victoria – fie pentru Dumnezeu, fie pentru cei care sunt de partea prințului acestei lumi. Dacă cei angajați în acest conflict nu sunt treji, plini de râvnă, vigilenți, nu se roagă pentru înțelepciune și nu veghează în vederea rugăciunii, Satana iese biruitor, deși el ar trebui să fie biruit de oștirile Domnului. Santinelele credincioase ale lui Dumnezeu nu trebuie să le ofere niciun avantaj puterilor răului. ...

Acela care vrea să fie biruitor trebuie să se țină strâns de Hristos. El nu trebuie să privească înapoi, ci să-și țină privirea întotdeauna în sus. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1094

Luni, 15 mai

Sabatul și Creația

Întrucât El [Hristos] a făcut toate lucrurile, El a făcut și Sabatul. El l-a pus deoparte, ca un semn de amintire al lucrării creației. Sabatul arată spre El, dovedindu-L că este Creator și Sfințitor. El declară că Acela care

a creat toate lucrurile în cer și pe pământ și prin care sunt ținute toate lucrurile este conducătorul bisericii și că, prin puterea Lui, noi suntem împăcați cu Dumnezeu. ... Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți. El le este dat tuturor aceluia pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul le este dat tuturor aceluia care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu. ...

... Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca pe un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzându-L pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii, ca o dovadă a mării Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbește despre pacea restabilită prin Mântuitorul. Fiecare lucru din natură repetă chemarea Lui: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 288–289

Primele patru porunci au fost date ca să le arate oamenilor datoria lor față de Dumnezeu. A patra este veriga de legătură dintre atotputernicul Dumnezeu și om. Sabatul a fost dat special pentru beneficiul oamenilor și pentru onoarea lui Dumnezeu. ...

Sabatul trebuia să fie un semn veșnic între Dumnezeu și poporul Lui. El avea să fie un semn în felul următor: toți cei care păzeau Sabatul arătau prin aceasta că erau închinătorii viului Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Sabatul trebuia să fie un semn între Dumnezeu și poporul Său cât timp El avea un popor pe pământ. – *Istoria mântuirii*, p. 141

Adevăratul Sabat trebuie să fie înălțat în poziția care i se cuvine de drept, ca zi de odihnă a lui Dumnezeu. În capitolul 58 din cartea lui Isaia este subliniată lucrarea pe care trebuie să o facă poporul lui Dumnezeu. El trebuie să slăvească Legea și să o facă vrednică de cinste, să zidească pe dărâmurile de mai înainte și să ridice din nou temelii străbune. Acelora care fac astfel, Dumnezeu le spune: „Vei fi numit Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit. Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L și dacă-l vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flectării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura Domnului a vorbit” (vers. 12-14). – *Mărturii*, vol. 6, p. 352

Marți, 16 mai

O amăgire nu chiar atât de subtilă

Dumnezeu a zis și cuvintele Sale au creat lucrurile pe care le vedem în natură. Creațiunea lui Dumnezeu nu este decât un rezervor, un depozit de mijloace gata să fie folosite de El pe moment pentru a face ceea ce Îi place.

Iubire infinită – cât de mare este! Dumnezeu a făcut lumea pentru a extinde cerul. El dorește o familie mai largă de ființe inteligente.

Tot cerul a arătat un interes profund și plin de bucurie atunci când Dumnezeu a creat lumea și omul. Ființele omenesti erau un ordin nou și deosebit de celelalte. Omul a fost făcut „după chipul lui Dumnezeu” și planul Creatorului era ca oamenii să populeze pământul. ...

Ciclul săptămânal de șapte zile literale, șase pentru lucru și a șaptea pentru odihnă, care a fost păstrat de-a lungul istoriei biblice, își are originea în marele fapt al existenței primelor șapte zile. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1081

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui. ... Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” (Psalmii 33:6,9). Biblia nu recunoaște lungi perioade de timp în care pământul să fi evoluat încet din haos. Cu privire la fiecare zi a creațiunii, raportul Sfințelor Scripturi declară că ea consta dintr-o seară și o dimineață, la fel ca celelalte zile care au urmat. La terminarea fiecărei zile este dat rezultatul lucrării Creatorului. Declarația făcută la sfârșitul primei săptămâni de lucru a Creatorului sună astfel: „Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute” (Geneza 2:4). Iar faptul acesta nu exprimă ideea că zilele creațiunii au fost altceva decât zilele literale. În fiecare zi a apărut ceva, pentru că în ea Dumnezeu a adus la existență, a generat sau a produs, o nouă parte din lucrarea Sa. – *Patriarhi și profeți*, p. 112

Este unul dintre mijloacele de înșelare ale lui Satana, acela de a-i face pe credincioși să accepte o idee greșită, căci el poate să umbrească atât de mult Legea lui Dumnezeu, care în sine este foarte simplă, încât să-i facă pe oameni să se războiască împotriva poruncii a patra, pentru că ea arată atât de clar spre viul Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului.

Se depune un efort continuu pentru a explica lucrarea creațiunii ca un rezultat al unor cauze naturale, iar raționamentul omenesc este acceptat chiar de către cei care mărturisesc a fi creștini, raționament ce

este în flagrantă opoziție cu faptele cele simple ale Scripturii. Sunt mulți aceia care se opun cercetării profețiilor biblice, în mod deosebit acelea din Daniel și Apocalipsa, declarând despre ele că sunt obscure și deci nu le putem înțelege; cu toate acestea, chiar aceste persoane acceptă unele teorii care sunt în contradicție cu raportul mozaic. Dacă însă ceea ce a descoperit Dumnezeu este așa de greu de înțeles, cât de neprincipial este să acceptăm simple presupuneri cu privire la ceea ce El n-a descoperit!

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie” (Deuteronomul 29:29). El nu le-a descoperit niciodată oamenilor modul exact în care a adus la îndeplinire lucrarea creațiunii. Înțelepciunea omească nu poate pătrunde tainele Celui Preaînalt. Puterea Sa creatoare este tot atât de nepătrunsă ca existența Sa. – *Patriarhi și profeți*, p. 113

Miercuri, 17 mai

Creația, Sabatul și sfârșitul timpului

Cerința lui Dumnezeu, dreptul Lui la respect și închinare mai presus de toți zeii păgâni, se bazează pe faptul că El este Creator și că toate celelalte ființe Îi datorează Lui existența. Așa este El prezentat în Sfânta Scriptură. Profetul Ieremia spune: „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic. ... Dumnezeii care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui”. ... Sabatul, ca monument de aducere-aminte a puterii creatoare a lui Dumnezeu, arată spre El ca Făcător al cerului și al pământului. De aceea, Sabatul este un martor permanent al existenței lui Dumnezeu și un amintitor al măreției Lui, al înțelepciunii și al iubirii Lui. – *Patriarhi și profeți*, p. 336

[Sabatul] Este singura poruncă din tot Decalogul care ne spune cine este Dumnezeu. Ea face deosebirea între Dumnezeu și orice alt zeu. Ea spune că Dumnezeu este acela care a făcut cerul și pământul, Dumnezeu a făcut copacii și florile și l-a creat pe om. Acesta este Dumnezeul pe care trebuie să-L păstrezi înaintea copiilor tăi și nu trebuie decât să arăți spre flori și să le spui că Dumnezeu le-a făcut și că El S-a odihnit în ziua a șaptea de tot lucrul Său. Ziua a șaptea este un monument de aducere-aminte lăsat de Dumnezeu.

Arătând spre Dumnezeu, Cel care a creat cerurile și pământul, aceasta [porunca a patra] Îl deosebește pe adevăratul Dumnezeu de toți

dumnezeii falși. Toți cei care țin ziua a șaptea arată prin acest act că I se închină lui Iehova. Astfel, Sabatul este semnul supunerii omului față de Dumnezeu. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 59 (22 februarie)

La fel ca Sabatul, și săptămâna își are originea la creațiune și a fost păstrată ajungând până la noi de-a lungul întregii istorii biblice. Dumnezeu Însuși a stabilit prima săptămână ca un etalon pentru săptămânile care aveau să se succedă până la sfârșitul timpului. La fel ca toate celelalte, ea a fost formată din șapte zile literale. Șase zile au fost folosite pentru lucrarea creațiunii; în ziua a șaptea, Dumnezeu S-a odihnit și a binecuvântat atunci această zi, punând-o deoparte ca zi de odihnă pentru om. ...

După ce a dat porunca ... El arată motivul pentru care trebuie să privim astfel săptămâna, arătând înapoi spre propriul exemplu: „Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Exodul 20:8-11). Acest motiv este frumos și puternic atunci când înțelegem zilele creațiunii ca fiind zile literale. Primele șase zile ale fiecărei săptămâni îi sunt date omului pentru muncă, pentru că Dumnezeu a folosit aceeași perioadă de timp din prima săptămână în lucrarea creațiunii. În ziua a șaptea omul trebuie să se rețină de la lucru, în amintirea faptului că în ziua a șaptea Creatorul S-a odihnit. – *Patriarhi și profeți*, p. 111

Joi, 18 mai

Sabatul și odihna veșnică

La început, Tatăl și Fiul S-au odihnit în Sabat după lucrarea Lor de creațiune. Când „au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor” (Geneza 2:1), Creatorul și toate ființele cerești se bucurau în contemplația scenei pline de măreție „când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie” (Iov 33:7). Isus Se odihnea acum [în mormânt] de lucrarea mântuirii; și, deși printre aceia de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuși bucurie. Glorioasă era în ochii ființelor cerești făgăduința cu privire la viitor. Dumnezeu și îngerii vedeau o creațiune refăcută, un neam de oameni răscumpărați, care, după ce au biruit păcatul, nu aveau să mai cadă niciodată – și toate acestea ca rezultat al lucrării desăvârșite a lui Hristos. Ziua în care Isus S-a odihnit este pentru totdeauna legată de această scenă. ... Când vor veni „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime” (Faptele 3:21), Sabatul

creațiunii, ziua în care Isus a fost așezat la odihnă în mormântul lui Iosif, încă va fi o zi de odihnă și bucurie. Cerul și pământul se vor uni în laude, când în „fiecare Sabat” (Isaia 66:23) neamurile celor mântuiți se vor pleca în fericită adorare înaintea lui Dumnezeu și a Mielului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 769

De-a lungul întregii săptămâni să nu pierdeți din vedere Sabatul cel sfânt al Domnului, pentru că această zi este consacrată slujirii lui Dumnezeu. Este o zi în care mâinile trebuie să se odihnească de la activitățile acestei lumi și să le fie acordată o atenție specială nevoilor sufletului.

Sabatul – oh, faceți din el cea mai plăcută, cea mai binecuvântată zi din întreaga săptămână! Părinții pot și trebuie să le dea atenție copiilor lor, citindu-le cele mai atractive părți din istoria biblică, învățându-i să respecte ziua Sabatului, să o țină conform poruncii. Ei pot face din Sabat o desfătare dacă vor urma calea cea mai potrivită pentru aceasta. – *My Life Today*, p. 287

Sfânta zi de odihnă a Domnului a fost făcută pentru om și faptele de milă sunt în armonie desăvârșită cu scopul urmărit prin ea. Dumnezeu nu dorește ca faptele Lui să sufere nici măcar o oră, fie în Sabat, fie în altă zi, dacă acea suferință poate să fie îndepărtată. ...

Cererile adresate lui Dumnezeu în ziua de Sabat sunt mult mai numeroase decât în alte zile. În ziua aceasta, copiii Săi lasă lucrurile lor obișnuite și petrec timpul în meditație și rugăciune. Ei cer îndurarea lui Dumnezeu mai mult în Sabat decât în alte zile. Ei cer atenția Lui deosebită. Ei imploră binecuvântările Lui alese. Dumnezeu nu așteaptă întâi să treacă Sabatul, ca numai după aceea să le îndeplinească cererile. Lucrarea cerului nu încetează niciodată și nici oamenii n-ar trebui să înceteze să facă bine. Sabatul nu are ca scop să fie un timp de inactivitate. Legea oprește lucrările pământești în ziua Domnului; munca pentru câștigarea hranei trebuie să înceteze; nicio osteneală pentru plăcere sau profit lumesc nu este îngăduită în această zi; ci, după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creațiunii, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, tot așa și omul trebuie să lase la o parte ocupațiile de toate zilele și să închine orele acelea sfinte odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 207

O cetate numită confuzie

Sabat după-amiază, 20 mai

Termenul Babilon este derivat de la „Babel” și înseamnă confuzie. Este folosit în Scriptură pentru a desemna diferitele forme ale religiei false sau apostate. În Apocalipsa capitolul 17, Babilonul este reprezentat printr-o femeie – o metaforă care este folosită în Biblie ca simbol al bisericii, o femeie virtuoasă reprezentând o biserică curată, iar o femeie stricată reprezentând o biserică decăzută. – *Tragedia veacurilor*, p. 381

Mesajele solemne care au fost date, în ordinea lor, în Apocalipsa trebuie să ocupe primul loc în mintea celor care sunt poporul lui Dumnezeu. Nimic altceva nu trebuie lăsat să ne absoarbă atenția. Timpul prețios trece cu grabire și există pericolul ca mulți să fie jefuiți de timpul pe care ar fi trebuit să-l acorde proclamării mesajelor pe care Dumnezeu le-a trimis unei lumi căzute. Satana este mulțumit să vadă că mintea oamenilor este distrasă de la a se angaja în studierea adevărilor care au de-a face cu realitățile veșnice. Mărturia lui Hristos, o mărturie cu caracterul cel mai solemn, trebuie să fie dusă lumii. Pretutindeni, în cartea Apocalipsa, sunt cele mai prețioase și mai înălțătoare făgăduințe și, de asemenea, avertizări de cea mai solemnă și mai înfricoșătoare importanță. Oare aceia care susțin că au cunoștința adevărului să nu citească mărturia dată de Hristos lui Ioan? Aici nu este vorba de presupuneri sau de amăgire științifică. Aici sunt adevăruri care privesc binele nostru prezent și viitor. Ce este pleava față de grâu? – *Mărturii*, vol. 8, p. 302

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, trebuie să studiem mai ales profețiile cu privire la zilele din urmă. Ultima carte a Noului Testament este plină de adevăruri pe care trebuie să le înțelegem. Satana a orbit mintea multora, așa încât s-au mulțumit să găsească orice scuză posibilă pentru a nu studia Apocalipsa. În această carte, Domnul Hristos i-a relatat slujitorului Său Ioan evenimentele care vor avea loc

în zilele din urmă, spunându-i: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea” (Apocalipsa 1:3).

„Și viața veșnică este aceasta”, spunea Domnul Hristos, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Oare de ce nu înțelegem noi valoarea acestei cunoașteri? De ce aceste adevăruri pline de slavă nu umplu de strălucire inima noastră, pătrunzând întreaga noastră ființă și constituind subiectul vorbirii noastre? – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 133

Noi trebuie să păstrăm întotdeauna în minte faptul că timpul este scurt. Nelegiuirea crește la fiecare pas. Cei drepti sunt puși în lume ca lumini. Prin ei trebuie să îi fie descoperită lumii slava lui Dumnezeu. Păstrați mereu în fața ochilor evenimentele solemne ale viitorului – marea judecată de cercetare și revenirea Domnului Hristos. Voi și familia voastră trebuie să fiți pregătiți pentru această zi. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 322 (9 noiembrie)

Duminică, 21 mai

Două sisteme opuse

Dumnezeu este gata să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei. Este gata să pedepsească organizațiile religioase pentru că au respins lumina și adevărul care le-au fost date. Marele mesaj, conținând soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, trebuie să fie dus lumii. Aceasta trebuie să fie povara lucrării noastre. Aceia care cred cu adevărat în Hristos se vor conforma în mod deschis Legii lui Dumnezeu. Sabatul este semnul între Dumnezeu și poporul Său, și noi trebuie să facem să se vadă că ne conformăm Legii lui Dumnezeu păzind Sabatul. El trebuie să fie semnul care îl deosebește pe poporul ales al lui Dumnezeu de lume. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 949

Femeia (Babilonul) din Apocalipsa capitolul 17 este descrisă ca fiind împodobită în purpură și stacojiu și gătită cu aur, cu pietre prețioase și diamante, având în mână o cupă de aur plină cu stricăciuni și necurății ... iar pe frunte avea scris un nume: „Taină, Babilonul cel mare, mama desfrânatelor” (Apocalipsa 17:4-6). Puterea aceea care timp de multe secole a exercitat o guvernare despotică asupra monarhilor creștinătății este Roma. Purpura și stacojiul, aurul, diamantele și pietrele prețioase descriu în mod viu măreția și pompa, mai mult decât împărătești, desfășurate de scaunul trufaș al Romei. Și despre nicio altă putere nu s-a putut spune într-adevăr că a fost „îmbătătată de sângele sfinților” ca

despre această biserică, ce i-a persecutat cu atâta cruzime pe urmașii lui Hristos. Babilonul mai este încărcat și cu păcatul legăturii nelegiuite cu „împărații pământului”. Biserica iudaică devenise deja o desfrânată, ca urmare a îndepărtării de Domnul și a alierii cu păgânii; iar Roma care a decăzut în același fel, deoarece a căutat sprijin la puterile pământești, va primi aceeași condamnare. – *Tragedia veacurilor*, p. 382

În ultima mare bătălie se descoperă două mari puteri aflate în opoziție. De o parte este Creatorul cerului și al pământului. Toți cei care sunt de partea Lui poartă sigiliul Său. Ei ascultă de poruncile Lui. De cealaltă parte este prințul întunericului împreună cu cei care au ales apostazia și răzvrătirea.

Pentru biserică, prezentul este un timp înfricoșător. Îngerii sunt deja pregătiți, așteptând ca Domnul să le dea semnalul pentru a vărsa cupa mâniei asupra lumii. Îngerii mâniei au primit misiunea de a aduce la îndeplinire lucrarea de răzbunare, pentru că Spiritul lui Dumnezeu Se retrage treptat din lume. Și Satana își verifică forțele răului, mergând mereu înainte la „împărații pământului și lumea întregă” pentru a-i aduna pe toți sub stindardul său, pentru a-i pregăti în vederea luptei din „marea zi a Dumnezeului Atotputernic”. Satana este gata să facă cele mai mari eforturi pentru a conduce în acest ultim mare conflict. Principiile fundamentale vor fi scoase la lumină și se vor lua decizii cu privire la ele. Scepticismul domnește peste tot. Lipsa de religiozitate abundă. Credința fiecărui membru al bisericii va fi pusă la probă ca și cum nu ar mai exista în lume nici un alt om. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 982–983

Luni, 22 mai

Vinul mâniei

Lupta noastră este crâncenă. Conflicte teribile stau în fața noastră, ba sunt chiar asupra noastră. Rugăciunile noastre trebuie să se înalțe spre Dumnezeu ca să mai țină cele patru vânturi să nu sufle pentru a răni sau a distruge până când nu va fi dată lumii ultima avertizare. Și apoi să acționăm în armonie cu rugăciunile noastre. Nimic să nu micșoreze forța adevărului pentru acest timp. Preocuparea noastră cea dintâi să fie adevărul prezent.

Mesajul îngerului al treilea trebuie să-și facă lucrarea de a separa din biserică un popor care să ia poziție pe temelia adevărului veșnic. Mesajul nostru este unul de viață și de moarte și noi trebuie să-l prezentăm așa cum este, puterea cea mare a lui Dumnezeu. Trebuie să îl proclamăm în

toată forța lui grăitoare. Atunci, Domnul îl va face să aibă efect. Este privilegiul nostru să așteptăm lucruri mari, chiar manifestarea Duhului lui Dumnezeu. Aceasta este puterea care va convinge și va converti sufletul. – *Mărturii*, vol. 6, p. 61

[Satana] îi pune la lucru pe agenții săi bine pregătiți și îi îndeamnă la o activitate intensă. El își fortifică armata de agenți omenesci ca să se angajeze în ultima luptă împotriva Prințului vieții, să doboare la pământ Legea lui Dumnezeu, care este temelia tronului Său. Satana va lucra prin minuni ca să-i întărească pe oameni în convingerea că el este cine susține că este – stăpânitorul acestei lumi – și că biruința este a sa. El își va întoarce toate forțele împotriva celor care Îi sunt credincioși lui Dumnezeu, dar, deși le poate produce durere și nenorociri până la agonie, el nu poate să distrugă sufletul. El poate veni cu ispite și poate provoca nenorociri, dar nu poate să-l facă să piară nici pe cel mai mic dintre cei ce sunt ai lui Hristos. În aceste ultime zile, poporul lui Dumnezeu trebuie să se aștepte să intre în focul conflictului, deoarece Cuvântul profetic spune: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1153

Timpul de suferință dinaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu șovăie. Copiii Săi trebuie să arate clar că singurul obiect al închinării lor este El și că niciun motiv, nici chiar viața însăși, nu-i poate determina să facă nici cea mai mică concesie închinării false. Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat, chiar dacă urmarea ar fi închisoarea, exilul sau moartea.

... Satana împreună cu toate oștirile răului nu-l vor putea distruge pe cel mai slab dintre sfinții lui Dumnezeu. Îngeri care excelează în putere îi vor ocroti și Iehova Se va descoperi în favoarea lor ca „Dumnezeu al dumnezeilor”, în stare să-i mântuiască în chip desăvârșit pe aceia care și-au pus încrederea în El. – *Profeți și regi*, p. 512–513

Marti, 23 mai

Taina, Babilonul cel mare

De abia fusese repopulat pământul și oamenii și-au reluat ostilitatea față de Dumnezeu și de cer. Ei le-au transmis urmașilor lor această dușmănie ca și cum arta și mijloacele de a-i amăgi pe oameni și de a-i face să continue această luptă nefirească ar fi fost o moștenire sacră.

Confederația aceasta s-a născut din revolta împotriva lui Dumnezeu. Locuitorii din câmpia Șinear și-au înființat împărăția pentru înălțare de sine, nu pentru gloria lui Dumnezeu. Dacă ar fi izbutit, s-ar fi născut o mare forță care avea să alunge neprihănirea și să inaugureze o nouă religie. Lumea ar fi fost coruptă. Amestecul de idei religioase și teorii eronate ar fi făcut să fie închisă ușa pentru pace, fericire și siguranță. Aceste presupuneri și teorii false, susținute și dezvoltate, ar fi abătut cu totul mintea de la supunerea față de preceptele divine, iar Legea lui Iehova ar fi fost trecută cu vederea și uitată. Oameni hotărâți, inspirați și împinși de primul mare răzvrătit, s-ar fi împotrivit oricărei încercări de a se interveni asupra planurilor lor rele sau asupra modului lor de a acționa. În locul preceptelor divine, ei ar fi pus legi formulate potrivit cu dorințele inimilor lor egoiste, ca să își poată aduce la îndeplinire planurile lor. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1091–1092

Aceia care se străduiesc să fie biruitori vor fi urmăriți de ispitele vrăjmașului. Satana va încerca să strice principiile pe care trebuie să le păstreze toți aceia care vor să atingă standardul înalt pe care l-a pus Dumnezeu înaintea lor. El se bucură atunci când poate să conducă sufletele în idei greșite, până când numele lor sunt șterse din cartea vieții și puse între ale celor nedrepti. Noi putem să biruim numai în felul în care a biruit Isus Hristos – prin ascultare din toată inima de fiecare poruncă a lui Dumnezeu. Adevărata religie înseamnă ascultare de toate poruncile.

Fiecare suflet salvat trebuie să renunțe la planul lui și să urmeze calea pe care îl conduce Hristos. Priceperea trebuie să îi fie supusă lui Hristos, pentru ca El să o curățească, să o rafineze, să o purifice. Aceasta se va face atunci când primim cum se cuvine învățăturile lui Hristos. O, cât de mult avem nevoie de o mai mare apropiere de El pentru a-L cunoaște mai bine! Trebuie să pătrundem mai mult în planul Lui, să-I împlinim voința spunând din toată inima: „Doamne, ce vrei să fac?” – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 322 (9 noiembrie)

Noi trebuie să îmbrăcăm fiecare piesă a armurii [lui Dumnezeu] și apoi să stăm fermi. Domnul ne-a onorat alegându-ne să fim în oștirea Sa. Să luptăm plini de curaj pentru El, făcând întotdeauna numai ce este corect în orice tranzacție. Corectitudinea în toate lucrurile este esențială pentru bunăstarea sufletului. ... Luați ca platoșă apărută de Dumnezeu neprihănirea – este privilegiul tuturor de a o purta. Ea vă va apăra viața spirituală.

Dacă am îmbrăcat armura lui Dumnezeu, vom vedea că atacurile vrăjmașului nu au nicio putere asupra noastră. Îngerii lui Dumnezeu vor fi în jurul nostru ca să ne apere. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1119

Miercuri, 24 mai

O chemare la devotament

Biserica lui Dumnezeu nu a fost întemeiată pe puterea și tăria omenească și acestea nici nu o pot distruge. Nu pe puterea omenească, ci pe Hristos – Stâncă veacurilor – a fost întemeiată biserica, și „porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). Prezența lui Dumnezeu dă statornicie cauzei Sale. „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor” (Psalmii 146:3), este cuvântul dat nouă. „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră” (Isaia 30:15). Lucrarea proslăvită a lui Dumnezeu, întemeiată pe principiile veșnice ale dreptății, nu se va nărui niciodată. Ea va merge din putere în putere, „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4:6). – *Profeti și regi*, p. 595

În zilele cele mai întunecate ale luptei ei îndelungate cu răul, bisericii lui Dumnezeu i-au fost date descoperiri cu privire la planul cel veșnic al lui Iehova. Poporului Său i-a fost îngăduit să privească, dincolo de încercările prezentului, la biruințele viitorului și, când lupta se va sfârși, cei răscumparați vor intra în stăpânirea țării făgăduite. Aceste viziuni ale slavei viitoare, scene descrise de mâna lui Dumnezeu, ar trebui să fie scumpe bisericii Sale de astăzi, când lupta veacurilor se apropie cu repeziciune de încheiere, iar binecuvântările făgăduite sunt gata să se împlinescă în curând în toată plinătatea lor.

Multe au fost soliile de mângâiere date bisericii prin prorocii din vechime. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu” (Isaia 40:1), a fost solia dată lui Isaia din partea lui Dumnezeu și, odată cu ea, i-au fost date vedenii care au fost nădejdea și bucuria celor credincioși în toate generațiile care au urmat. Disprețuiți de oameni, prigonți, părăsiți, copiii lui Dumnezeu din toate veacurile au fost susținuți totuși prin făgăduințele Sale sigure. Prin credință, au privit înainte la vremea când El va împlini față de biserica Sa asigurarea: „Te voi face o podoabă veșnică, o pricină de bucurie pentru oameni, din neam în neam” (Isaia 60:15). – *Profeti și regi*, p. 722

Fiecare suflet trebuie să ajungă să înțeleagă că Hristos este Mântuitorul său personal; atunci, dragostea, zelul și statornicia se vor vedea în viața creștină. ...

Hristos nu trebuie să fie pierdut din vedere niciodată. Despre El, îngerii au spus: „Îi vei pune Numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” Isus, Mântuitor prețios! Asigurarea, ajutorul, protecția și pacea – toate se află în El. El este Cel care ne risipește toate îndoielile, El este cea mai înflăcărată speranță a noastră. Cât de prețios este gândul că putem deveni în mod real părtași naturii dumnezeiești prin care putem să biruim la fel cum a biruit Hristos! Isus este plinăta-rea așteptărilor noastre. El este melodia cântecelor noastre, umbra unei stânci mari într-un pământ uscat. El este apa vie pentru sufletul însetat. El este adăpostul nostru în furtună. El este neprihănirea noastră, sfințirea noastră, răscumpărarea noastră. Dacă Isus este mântuitorul nostru personal, Îi vom aduce laudă Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. – *Asemenea lui Hristos*, p. 21 (7 ianuarie)

Joi, 25 mai

Babilonul, centrul idolatriei

Idolatria și toate păcatele care veneau pe urmele ei erau o urâciune înaintea lui Dumnezeu și El a poruncit poporului Său să nu se amestece cu celelalte popoare – „să nu te iei după popoarele acestea în purtarea lor” (Exodul 23:24) – și să-L uite pe Dumnezeu. El le-a interzis israeliților căsătoria cu idolatrii, ca nu cumva inimile lor să se îndepărteze de El. Era tot atât de necesar atunci, cum este și astăzi, ca poporul lui Dumnezeu să fie curat, „neîntinat de lume”. El trebuia să se păstreze neatins, liber de spiritul acesteia, pentru că ea este vrăjmașă adevărului și neprihănirii. Dar Dumnezeu nu intenționa ca poporul Său, într-o exclusivistă îndreptățire de sine, să se izoleze de lume, astfel încât să nu poată avea vreă influență asupra ei.

Asemenea Învățătorului lor, urmașii Domnului Hristos din fiecare veac trebuie să fie lumina lumii. Mântuitorul spunea: „O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă”, adică din lume. Și El adaugă: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:14-16). Aceasta este tocmai ce au făcut Enoh, Noe, Avraam, Iosif și Moise. – *Patriarhi și profeți*, p. 369

Acela care cercetează inima dorește să îi câștige pe copiii Săi de la orice formă de idolatrie. Cuvântul lui Dumnezeu, cartea binecuvântată a vieții, să ocupe mesele care acum sunt ocupate de ornamentele inutile.

Cheltuiți-vă banii cumpărând cărțile care vor fi niște metode de iluminare a minții cu privire la adevărul prezent. ... Primiți Cuvântul Domnului ca pe comoara înțelepciunii și a iubirii infinite. Acesta este ghidul care ne arată calea spre cer. El Îl evidentiază pe Mântuitorul care iartă, spunând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29).

Oh, dacă ați cerceta Scripturile cu inimi pline de rugăciune și de un spirit de predare față de Dumnezeu! Oh, dacă v-ați cerceta inima ca și când ați privi-o cu o lumină aprinsă și dacă ați descoperi și ați rupe firul cel mai firav care vă leagă de obiceiurile lumești care vă abat gândurile de la Dumnezeu! Rugați-L pe Dumnezeu să vă arate fiecare practică și fiecare obicei care vă abat gândurile și simțămintele de la Dumnezeu! Dumnezeu i-a dat omului Legea Sa sfântă, ca măsură a Sa pentru caracterul omului. Prin Legea aceasta, puteți să vedeți și să biruiți fiecare defect din caracterul vostru. Puteți să vă despărțiți de orice idol și să vă legați de tronul lui Dumnezeu prin lanțul de aur al harului și al adevărului. – *Solii alese*, cartea 2, p. 318

Nu toți oamenii din generația aceea [a lui Noe] au fost idolatri, în deplinul înțeles al cuvântului. Mulți mărturiseau a fi închinători ai lui Dumnezeu. Ei pretindeau că idolii lor erau reprezentări ale Divinității și că prin ei poporul putea ajunge la o mai clară înțelegere a Ființei divine. Această clasă de oameni era în fruntea celor care respingeau propovăduirea lui Noe. În străduința de a-L înfățișa pe Dumnezeu prin lucruri materiale, mintea lor a ajuns oarbă față de maiestatea și puterea Lui; ei au încetat să-și mai dea seama de sfințenia caracterului Său ori de natura sfântă și neschimbătoare a cerințelor Lui.

Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât concepția lui despre adevăr, curăție și sfințenie. Dacă mintea, ființa lui, nu se înalță mai presus de nivelul firii pământești, dacă nu se ridică prin credință să contemple înțelepciunea și iubirea infinită a lui Dumnezeu, atunci omul se va cufunda mereu mai jos și tot mai jos. Închinătorii falșilor dumnezei au înveșmântat zeitățile lor cu atribute și pasiuni omenești și astfel standardul caracterului lor a fost coborât la asemănarea cu firea pământească păcătoasă. – *Conflict and Courage*, p. 32

Vineri, 26 mai: Pentru studiu suplimentar

Solii alese, „Fiecare făptură omenească se va afla fie în oștirea lui Hristos, fie în oștirea lui Satana”, cartea 3, p. 423.

Amăgirile finale ale lui Satana

Sabat după-amiază, 27 mai

Încleștarea strânsă a mării lupte este chiar înaintea noastră, când, cu „tot felul de minciuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii”, Satana va acționa pentru a prezenta în mod greșit caracterul lui Dumnezeu, astfel încât „să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși”. Dacă a fost vreodată un popor care să aibă nevoie mai mult de o creștere continuă a luminii din cer, atunci acesta este poporul pe care, în acest timp plin de pericole, Dumnezeu l-a chemat să fie depozitarul Legii Sale sfinte și să apere caracterul Său înaintea lumii. Cei cărora le-a fost acordată o încredere atât de sfântă trebuie să crească în spiritualitate și să fie înnobilați și însuflețiți de adevărurile pe care spun că le cred. – *Mărturii, vol. 5, p. 746*

Domnul Isus spune: „Cuvântul Tău este adevărul”. De aceea noi trebuie să ne familiarizăm cu Cuvântul lui Dumnezeu, să îl studiem și să îl aplicăm în viața noastră. Noi Îl tăgăduim pe Isus ca fiind Acela care ia păcatele lumii dacă, după ce am primit adevărul, nu îi descoperim lumii efectele sfințitoare ale adevărului asupra caracterului nostru. Dacă nu suntem oameni mai buni, cu inimi mai binevoitoare, mai miloși, mai bine-crescuți, mai delicați și mai plini de iubire, dacă nu manifestăm față de alții iubirea care L-a determinat pe Domnul Isus să vină în această lume în misiunea Sa de har, nu suntem înaintea lumii martori ai puterii lui Isus Hristos. ...

Domnul Hristos este modelul nostru, dar, dacă nu privim la El, dacă nu contemplăm caracterul Său, nu vom reflecta acest caracter în mod practic în viața noastră. Lui Dumnezeu nu-I place modul nostru de a ne purta cu alții – insensibil, aspru și lipsit de înțelegere. Toate aceste manifestări de egoism trebuie să fie îndepărtate din caracterul nostru; noi

trebuie să luăm jugul lui Hristos. Atunci vom fi potriviți să stăm împreună cu îngerii cerului. ... Așa cum Domnul vieții și al slavei a venit în lumea noastră ca reprezentant al Tatălui, tot așa trebuie să mergem și noi în lume ca reprezentanți ai lui Isus. – *That I May Know Him*, p. 306

Alergați cu răbdare în alergarea creștină și ridicați-vă mai presus de orice ispită care ar veni peste voi, oricât de dureroasă, de chinuitoare ar fi ea. Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și, dacă vreți să faceți primul pas spre în sus, veți găsi mâna Lui întinsă ca să vă ajute. Depinde de fiecare dintre voi, în mod personal, dacă umblați în lumina Soarelui Neprihănirii sau în întunericul rătăcirii. Adevărul lui Dumnezeu poate fi o binecuvântare pentru voi doar dacă îngăduiți ca influența lui să vă curățească și să vă înobileze sufletul. – *Fii și făce ale lui Dumnezeu*, p. 79 (13 martie)

Duminică, 28 mai

Calea care-i pare bună omului

Odată ce impulsul și emoția obțin supremația asupra judecății calme, se va manifesta o grabă mult prea mare, chiar și în călătoria pe calea cea dreaptă. Acela care merge prea repede va întâlni nu doar unul, ci multe feluri de pericole. Poate că nu va trece mult până când se va îndepărta de calea cea dreaptă și va intra pe o cale greșită.

Simțămintelor nu trebuie să li se îngăduie să aibă stăpânire asupra rațiunii nici măcar o singură dată. Există pericolul de a face excese în ceea ce este permis, iar ceea ce nu este permis va conduce cu siguranță pe căi greșite. Dacă nu are loc o lucrare atentă, stăruitoare, inteligentă, solidă ca o stâncă, în promovarea fiecărei idei, a fiecărui principiu și în fiecare cuvântare, sufletele vor fi distruse. ...

... Mulți presupun că o emoție sau o stare de extaz este dovada prezenței Duhului Sfânt. Există pericolul ca părerile corecte să nu fie înțelese, iar cuvintele lui Hristos: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:20) să își piardă semnificația. Spuneți poporului nostru: Nu fiți nerăbdători să aduceți ceva ce nu este descoperit în Cuvânt. Rămâneți aproape de Hristos. – *Solii alese*, cartea 2, p. 17–18

Domnul Isus Și-a ridicat vocea, avertizând: „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor” (Matei 7:15,16). „Așa vorbește Domnul oștirilor: «N-ascultați cuvintele prorocilor care vă

proroces! Ei vă leagă în închipuiri zadarnice, spun vedenii ieșite din inima lor, nu ce vine din gura Domnului» (Ieremia 23:16). „Dacă vă va zice cineva atunci: «Iată, Hristosul este aici» sau: «Iată-L acolo», să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, și pe cei aleși. Păziți-vă! Iată că vi le-am spus toate dinainte» (Marcu 13:21-23). – *Solii alese*, cartea 3, p. 341

Dumnezeu nu le-a dat oamenilor libertatea să se abată de la cererile Sale. Domnul îi spusese lui Israel: „Să nu faceți ... fiecare ... ce-i place”, ci „păzește și ascultă toate aceste lucruri pe care ți le poruncesc” (Deuteronomul 12:8,28). Când ne hotărâm la un anumit fel de purtare, nu trebuie să ne întrebăm dacă ne aduce necaz, ci dacă este în acord cu voința lui Dumnezeu. „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Proverbele 14:12). ...

Nu se poate da o dovadă mai lămurită cu privire la puterea înșelătoare a lui Satana, decât faptul că mulți care se lasă călăuziți de el în felul acesta se înșală singuri, crezând că sunt în slujba lui Dumnezeu. Când s-au răzvrătit împotriva autorității lui Moise, Core, Datan și Abiram au crezut că se împotrivesc numai unui conducător omenesc, unui om ca ei, și astfel au ajuns să creadă că, de fapt, Îi fac un serviciu lui Dumnezeu. ... Același duh este și în inima aceluia care și-au propus să-și urmeze propria voință, contrar voinței lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeti*, p. 634–635

Luni, 29 mai

Vechea minciună a nemuririi

Satana le-a spus îngerilor lui să facă un efort deosebit pentru a răspândi minciuna spusă pentru prima dată Evei, în Eden: „Hotărât că nu veți muri.” Iar când rătăcirea a fost primită de popor și acesta a fost condus să creadă că omul este nemuritor, Satana l-a făcut să creadă mai departe că păcătosul avea să trăiască în nenorocire. Atunci a fost pregătită calea pentru ca Satana să lucreze prin reprezentanții lui și să-L reprezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor ca fiind un tiran răzbunător, care îi aruncă în iad pe toți cei de care nu este mulțumit și îi face să simtă veșnic mânia Sa, și, în timp ce aceștia suferă un chin de nespus și se zvârcolesc de durere în flăcările veșnice, El este reprezentat ca uitându-Se la ei cu satisfacție. Satana știa că, dacă această rătăcire avea să fie primită, Dumnezeu ar fi fost urât de mulți, în loc să fie iubit, adorat, și mulți alții ar fi crezut că amenințările din Cuvântul lui Dumnezeu nu se vor împlini în mod literal,

căci ar fi împotriva caracterului Său plin de bunăvoință și iubire să arunce în tortură veșnică făpturile pe care le-a creat. – *Scrieri timpurii*, p. 218

În mare parte, tristele consecințe ale spiritismului vor fi puse asupra clericilor acestui veac; pentru că ei au călcat în picioare adevărul și au preferat, în locul lui, legende și născociri. Predica pe care Satana i-a ținut-o Evei, cu privire la nemurirea sufletului – „Hotărât că nu veți muri” – ... este temelia spiritismului. Cuvântul lui Dumnezeu nu învață nicăieri că sufletul omului este nemuritor. Nemurirea este un atribut care Îi aparține doar lui Dumnezeu. 1 Timotei 6:16: „... singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin.”

Dacă este corect înțeles și aplicat, Cuvântul lui Dumnezeu este un scut sigur împotriva spiritismului. ... Această doctrină atât de larg răspândită [învățătura despre un iad care arde veșnic] i-a îndreptat pe mulți oameni spre universalism, necredință și ateism. Cuvântul lui Dumnezeu este clar. Este un lanț continuu și armonios al adevărului și se va dovedi a fi o ancoră pentru cei care vor să-l accepte, chiar dacă, pentru aceasta, vor trebui să sacrifice legende și născocirile pe care înainte le îndrăgeau. El îi va salva de teribilele înșelăciuni ale acestor timpuri pline de pericole. – *Mărturii*, vol. 1, p. 344

Învățătura despre nemurirea naturală a sufletului a pregătit calea pentru spiritismul modern. ... Aici se află un mijloc considerat sfânt, prin care Satana lucrează pentru realizarea scopurilor lui. Îngerii căzuți, care împlinesc poruncile lui Satana, apar sub forma unor soli veniți din lumea spiritelor. În timp ce pretind a-i pune pe cei vii în legătură cu cei morți, Satana își exercită influența fascinantă asupra minții lor.

Mulți caută să explice manifestările spiritiste atribuindu-le întru totul fraudei și dexterității mediilor spiritiste. Deși este adevărat că rezultatele înșelăciunii au fost înfățișate adesea ca fiind niște manifestări adevărate, au existat și manifestări evidente ale unei puteri supranaturale. Ciocăniturile misterioase cu care a început spiritismul modern nu au fost rezultatul înșelăciunii sau al șireteniei omenești, ci au fost lucrarea directă a îngerilor răi, care au inițiat în felul acesta una dintre amăgirile cele mai pline de succes în nimicirea sufletelor. Mulți vor fi prinși în capcană prin credința că spiritismul este doar o impostură omenească, dar, când vor fi puși față în față cu manifestări pe care nu vor putea să le considere

altfel decât supranaturale, vor fi amăgiți și determinați să le accepte ca fiind marea putere a lui Dumnezeu. – *Istoria mântuirii*, p. 393–394

Marti, 30 mai

Babilonul, centrul închinării la soare

În anul al șaselea al domniei lui Zedechia, Domnul i-a descoperit lui Ezechiel, în vedenie, unele dintre urâciunile care se practicau în Ierusalim, înăuntru Casei Domnului și chiar în curtea interioară. ...

Aceia care ar fi trebuit să fie conducători spirituali în popor, „bătrânii casei lui Israel”, în număr de șaptezeci, au fost văzuți aducând tămâie înaintea reprezentărilor idolatre care fuseseră introduse în încăperile tainice din locurile sfinte ale curții templului. ...

Dar mai erau „și alte urâciuni mari” pe care avea să le vadă prorocul. La intrarea din curtea exterioară spre cea dinăuntru, i-au fost arătate niște „femei care plângeau pe Tamuz” și „în curtea dinăuntru a Casei Domnului ... la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit și se închinau înaintea soarelui, spre răsărit” (Ezechiel 8:13-16). – *Profeți și regi*, p. 448–449

Pe vremea când încă era păgân, Constantin a dat un decret prin care impunea respectarea generală a duminicii în calitate de sărbătoare publică în întregul Imperiu Roman. După convertire, el a rămas un susținător hotărât al duminicii și și-a impus din nou decretul păgân în interesul noii lui credințe. Totuși, cinstea arătată față de ziua aceasta nu era suficientă pentru a-i împiedica pe creștini să respecte Sabatul adevărat ca fiind ziua sfântă a Domnului. Era necesar încă un pas. Sabatul fals trebuia să fie înălțat pe o poziție de egalitate cu cel adevărat. La câțiva ani după emiterea decretului lui Constantin, episcopul de la Roma i-a conferit duminicii titlul de Ziua Domnului. În felul acesta, oamenii au fost determinați, treptat, să considere că duminica avea o anumită măsură de sfințenie. Sabatul original era însă încă respectat. – *Istoria mântuirii*, p. 329

Arhiamăgitorul ... era hotărât să aducă lumea creștină sub stindardul lui și să își exercite puterea prin locțiitorul său, mândrul pontif care pretindea că este reprezentantul lui Hristos. El și-a atins scopul prin păgânii pe jumătate convertiți, prin prelații ambițioși și prin oamenii iubitori de lume din biserică. Din când în când, au fost întrunite mari concilii bisericești, la care s-au adunat demnitarii bisericii din toată

lumea. În aproape fiecare conciliu, importanța Sabatului pe care îl insti-tuise Dumnezeu a fost micșorată puțin câte puțin, în timp ce importanța duminicii a fost tot mai înălțată. Astfel că, în cele din urmă, sărbătoarea păgână a ajuns să fie cinstită ca fiind o instituție divină, în timp ce Sabatul Bibliei a fost declarat o rămășiță a iudaismului, iar aceia care îl respectau au fost declarați blestemați. ...

Acum, protestanții susțin că evenimentul învierii lui Hristos a făcut ca duminica să fie Sabatul creștin. Totuși dovada Scripturii lipsește. Nici Domnul Hristos, nici apostolii nu i-au acordat acestei zile o astfel de cin-stire. Respectarea duminicii în calitate de sărbătoare creștină își are ori-ginea în „taina fărădelegii”, care își începuse lucrarea încă din zilele lui Pavel. – *Istoria mântuirii*, p. 229–230

Miercuri, 31 mai

O chemare la credincioșie

Timpul în care ne aflăm este un timp în care beneficiem de un privile-giu solemn și avem o răspundere sfântă. Dacă slujitorii lui Dumnezeu își îndeplinesc cu credincioșie răspunderea care le-a fost încredințată, când Domnul va spune: „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta”, răsplata lor va fi mare. Truda serioasă, munca neegoistă și efortul răbdător și per-severent vor fi răsplătite din abundență. Domnul Isus va spune: „Nu vă mai numesc robi, ... ci v-am numit prieteni” (Ioan 15:15). Aprobarea Domnului nu este acordată datorită măreției lucrării realizate, ci dato-rită credincioșiei manifestate în tot ce s-a făcut. Nu rezultatele pe care le realizăm sunt importante în ochii lui Dumnezeu, ci motivele pentru care acționăm. Dumnezeu prețuiește mai presus de toate bunătatea și credincioșia. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 267

Ambasadorului credincios al lui Hristos nu-i este rușine de stindardul adevărului. El nu încetează să proclame adevărul, oricât de nepopular ar fi acesta. El duce vestea bună a mântuirii pretutindeni, la vreme potrivită și la vreme nepotrivită. Misionarii lui Dumnezeu sunt chemați să se confrunte cu pericole, să îndure lipsuri și să sufere batjocuri de dragul adevărului, însă, chiar înconjurați de pericole, greutăți și batjocură, ei trebuie să țină steagul sus.

Îngerul al treilea nu își proclamă mesajul în șoaptă sau cu șovăire. El strigă cu voce tare în timp ce trece rapid prin mijlocul cerului. Aceasta ne arată că lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu va fi îndeplinită cu serio-zitate și rapiditate. Ei trebuie să fie martori neînfricați ai adevărului. Ei merg în lume și proclamă mesajul final al îndurării fără să le fie rușine,

cu capul sus, răspândind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, cu bucuria că mântuirea lor se apropie. – *Asemenea lui Hristos*, p. 347 (29 noiembrie)

Fiecare om din lumea lui Dumnezeu se află sub legile guvernării Sale. Dumnezeu a plasat Sabatul la mijlocul Decalogului și l-a făcut criteriul ascultării. Prin el putem învăța despre puterea Sa așa cum este arătată în lucrările și în Cuvântul Său. ...

Creștinii cu numele care ignoră ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu pentru un sabbat fals pretind că sunt sfinți. Însă Dumnezeu spune că sfințirea care vine de la El este revărsată asupra acelor care Îl onorează prin ascultare de poruncile Sale. Sfințirea pe care o pretind cei care continuă în fărădelege este o sfințire falsă. În felul acesta, lumea religioasă este înșelată de dușmanul lui Dumnezeu și al omului.

Oamenii au căutat să inventeze multe lucruri. Ei au luat o zi obișnuită, pe care Dumnezeu nu a sfințit-o, și au înveșmântat-o în prerogative sacre. Au declarat-o zi sfântă, dar aceasta nu îi dă nicio urmă de sfințenie. Ei Îl dezonoarează pe Dumnezeu când acceptă astfel de instituiți omenești și prezintă lumii ca Sabbat creștin o zi care nu se întemeiază pe autoritatea unui „Așa zice Domnul”. – *Maranatha*, p. 238 (18 august)

Joi, 1 iunie

Har pentru ascultare

Când și-a început lucrarea publică, Domnul Isus a curățit templul de profanarea nelegiuită. Aproape ultimul act al slujirii Sale a fost acela de a curăța templul din nou. Tot astfel, în ultima lucrare de avertizare a lumii, bisericilor le vor fi adresate două apeluri distincte: solia îngerului al doilea și vocea din cer care va striga: „Ieși din mijlocul ei, poporul Meu. ... Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 18:4,5).

Așa cum i-a chemat pe copiii lui Israel să iasă din Egipt pentru a putea să respecte Sabatul Său, tot astfel Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Său să iasă din Babilon pentru a nu se închina fiarei, nici chipului ei. Omul fărădelegii, despre care se spune că va schimba vremile și Legea, s-a înălțat pe sine mai presus de Dumnezeu, prezentându-i lumii un sabbat fals, iar lumea creștină a acceptat acest copil al papalității, l-a crescut și l-a susținut, sfidându-L în felul acesta pe Dumnezeu, prin înlăturarea memorialului Său și prin stabilirea unui sabbat rival. – *Solii alese*, cartea 3, p. 406

Cei care L-au primit pe Hristos trebuie să arate în cămin ce a făcut harul Lui pentru ei. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (în engl.: le-a dat puterea să devină fii ai lui Dumnezeu). Adevăratul credincios al lui Hristos este pe deplin conștient de puterea influenței sale în cămin. Aceasta poate fi favorabilă pentru desăvârșirea caracterelor tuturor membrilor familiei.

Un cămin creștin ordonat este un argument puternic în favoarea religiei creștine, un argument pe care cei necredincioși nu îl pot nega. Toți pot vedea că există o influență care lucrează în cămin și îi afectează pe copii și că Dumnezeu lui Avraam este cu ei. Dacă familiile celor care pretind a fi creștini ar avea în vedere adevăratul model cu privire la religie, ei ar exercita o puternică influență spre bine. Ar deveni atunci cu adevărat „lumina lumii”. – *Căminul adventist*, p. 36

Cel care devine părtaș naturii divine va trăi în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, care este Legea Sa sfântă. Aceasta este regula după care evaluează Dumnezeu faptele oamenilor. Acesta va fi testul caracterului la judecată. ...

Satana a pretins că este imposibil ca omul să respecte poruncile lui Dumnezeu și este adevărat că, prin puterea noastră, nu suntem capabili să le respectăm. Dar Domnul Hristos a venit în chip omenesc și, prin ascultarea Sa desăvârșită, a dovedit că, unită cu natura divină, natura umană poate respecta fiecare poruncă a lui Dumnezeu.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Această putere nu se află în om. Ea este puterea lui Dumnezeu. Când Îl primește pe Domnul Hristos, omul primește și puterea de a trăi viața lui Hristos. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 314

Vineri, 2 iunie: Pentru studiu suplimentar

Mărturiile pentru pastori și slujitorii Evangheliei, „Conflictul ajunge mai puternic”, p. 407; *Solii alese*, cartea 2, paragrafele adresate celor îndoliați, din capitolul „Dimineața învierii, plină de slavă”, p. 270.

Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei (1)

Sabat după-amiază, 3 iunie

Satana îi ispitește permanent pe cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu, încercând să le distragă mintea de la solemna lucrare de pregătire pentru scenele care îi așteaptă în viitor. El este, în adevăratul sens al cuvântului, un înșelător, un amăgitor versat. Își îmbracă planurile și cursele într-un veșmânt de lumină împrumutat din cer. El a ispitit-o pe Eva să mănânce din fructul oprit, făcând-o să creadă că, prin aceasta, avea să obțină un mare avantaj. ... Satana are multe urzeli fine, plase periculoase, care sunt astfel făcute, încât să pară nevinovate, dar prin care el se pregătește cu grijă și pricepere să întunece mintea celor care sunt poporul lui Dumnezeu. Se oferă ... o varietate nesfârșită de alte atracții, anume calculate ca să-i determine pe copiii lui Dumnezeu să iubească lumea și lucrurile care sunt în lume. Prin această unire cu lumea, credința slăbește... . – *Mărturii*, vol. 1, p. 550

Dacă, într-adevăr, cetățenia noastră este de sus și avem dreptul la o moștenire nemuritoare, de o esență veșnică, atunci vom avea acea credință care lucrează prin dragoste și care curățește sufletul. Noi suntem membri ai familiei cerești, copii ai Împăratului ceresc, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos. La venirea Sa, vom avea cununa vieții, care nu se poate veșteji. ...

Privilegiile acordate copiilor lui Dumnezeu sunt fără limită: a fi legați cu Isus Hristos, care, prin tot universul ceresc și al lumilor ce nu au căzut, este adorat de fiecare inimă și la adresa Lui cântă laude fiecare limbă; a fi copii ai lui Dumnezeu, a purta Numele Său, a deveni membri ai familiei regale; a fi înrolați sub stindardul Prințului Emanuel, Împăratul împăraților și Domnul domnilor. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 372 (31 decembrie)

Nu teama de pedeapsă sau nădejdea răsplătirii veșnice îi face pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc iubirea neîntrecută a lui Hristos, descoperită în timpul vieții Sale pe pământ, de la staulul din Betleem până la crucea de pe Golgota, și privirea Lui atrage, liniștește și supune sufletul. În inima celor ce privesc se aprinde iubirea. Ei aud glasul Lui și-L urmează.

După cum păstorul merge înaintea oilor, dând mai întâi el piept cu greutățile drumului, tot astfel procedează și Isus cu poporul Său. „După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor.” Calea către cer este sfințită de urmele pașilor Mântuitorului. Cărarea poate fi prăpăstioasă și aspră, dar Isus a mers pe calea aceasta; picioarele Sale au călcat și îndoit spinii, pentru a face calea mai ușoară pentru noi. Orice povară pe care suntem chemați să o purtăm a fost purtată mai înainte de El. ...

... Sufletul care s-a predat lui Hristos este mai de preț în ochii Lui decât lumea întreagă. Mântuitorul ar fi trecut prin agonia Calvarului, chiar dacă prin aceasta n-ar fi fost mântuit decât un singur om. El nu îl va părăsi niciodată pe niciunul dintre cei pentru care a murit. El îi va păstra pe toți lângă El, în afară de cazul că urmașii Săi aleg să-L părăsească. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 480

Duminică, 4 iunie

Rezistență statornică

Există două mari principii – cel al loialității și cel al lipsei de loialitate. Noi toți avem nevoie de mai mult curaj creștin ca să putem înălța stindardul pe care sunt înscrise poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Linia de demarcație dintre cel ascultător și cel neascultător trebuie să fie clară și distinctă. Noi trebuie să fim ferm hotărâți să facem voia lui Dumnezeu în orice timp și în orice loc.

Creștinul capătă putere când Îi slujește Domnului cu credincioșie. Tinerii și tinerele ar trebui să înțeleagă că a fi una cu Hristos este cea mai mare onoare la care pot ajunge. Prin credincioșie strictă, ei trebuie să lupte pentru independență morală, o independență care trebuie menținută împotriva oricărei autorități care ar putea să încerce să-i abată de la principiile drepte. – *My Life Today*, p. 73

Tu cedezi atât de ușor la credința ta actuală, din cauză că nu ai avut niciodată rădăcinile înfipte adânc în credința care crește. Ea te-a costat prea puțin. Această credință nu te susține în încercare și nu te mângâie în necaz, din cauză că nu a fost întărită prin efort și nu a fost curățită prin

sacrificiu. Aceia care sunt dispuși să sufere pentru Hristos vor simți mai multă bucurie în această suferință decât pentru faptul că Hristos a suferit pentru ei, arătându-le astfel că i-a iubit. Cei care câștigă cerul vor depune eforturi nobile și vor lucra cu toată îndelunga răbdare, ca să poată culege roadele trudei.

Există o mână care va deschide larg porțile Paradisului pentru aceia care au rezistat încercării ispitei și au păstrat o conștiință curată renunțând la lume, la onorurile și la aplauzele ei, din dragoste față de Hristos, mărturisindu-L astfel înaintea oamenilor și așteptând cu toată răbdarea ca El să-i mărturisească înaintea Tatălui Său și a sfinților îngeri. – *Solii alese*, cartea 2, p. 166

„Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4). ... Lucrarea de biruire a răului trebuie făcută prin credință. Cei care merg pe câmpul acestei lupte vor vedea că trebuie să-și pună întreaga armură a lui Dumnezeu. Scutul credinței le va asigura protecția și îi va face să fie mai mult decât biruitori. În afară de credința în Domnul oștirilor și ascultarea de poruncile Sale, nimic nu le va fi de folos. Armate uriașe, dotate cu orice fel de facilități, nu vor folosi la nimic în ultimul mare conflict. Fără credință, nici chiar o armată de îngeri nu poate fi de folos. Numai trăirea în credință îi va face pe oameni de neînvinși și capabili să-și păstreze până la sfârșit încrederea și nădejdea. – *Sfaturi pentru părinți educatori și elevi*, p. 182

Luni, 5 iunie

Lupta cosmică

Se pare că mulți oameni nu știu ce înseamnă credința. Mulți se plâng că se află în întuneric și sunt descurajați. Eu i-am întrebat: Este fața voastră îndreptată spre Isus? Priviți voi la El, la Soarele Neprihănirii? Trebuie să le prezentați bisericilor în mod clar subiectul credinței și al dependenței totale de neprihănirea lui Hristos. Se vorbește atât de puțin despre Hristos, despre dragostea Sa incomparabilă, despre marea Sa jertfă pentru noi, încât Satana aproape că ne-a întunecat concepția pe care trebuie să o avem despre Isus Hristos. Noi trebuie să ne încredem mai puțin în oameni pentru ajutor spiritual și mai mult, mult mai mult în apropierea de Isus Hristos ca Răscumpărător al nostru.

Noi trebuie să stăruim cu mintea asupra atributelor divine ale Domnului Isus Hristos, trebuie să vorbim despre iubirea Sa, să vorbim și să cântăm despre îndurarea Lui, să Îl primim ca Mântuitor personal.

Atunci suntem una cu Hristos. Iubim ce a iubit El și urâm păcatul, pe care l-a urât El. Despre aceste lucruri trebuie să vorbim, la ele trebuie să medităm. – *Asemenea lui Hristos*, p. 82 (9 martie)

Solia îngerului al treilea este proclamarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus Hristos. Poruncile lui Dumnezeu fuseseră proclamate, dar credința lui Isus Hristos nu fusese proclamată de către adventiștii de ziua a șaptea ca având o importanță egală – Legea și Evanghelia merg mână în mână. Nu pot să găsesc cuvinte pentru a exprima subiectul acesta în plinătatea lui.

„Credința lui Isus.” Se vorbește despre ea, dar nu este înțeleasă. Ce anume constituie credința lui Isus, care face parte din solia îngerului al treilea? Isus devine purtătorul păcatului nostru ca să poată fi Mântuitorul nostru care ne iartă păcatul. El a fost tratat așa cum merităm noi. El a venit în lumea noastră și a luat păcatele noastre, pentru ca noi să putem avea neprihănirea Sa. Credința în capacitatea lui Hristos de a ne mântui pe deplin, în mod desăvârșit, este credința lui Isus. – *Solii alese*, cartea 3, p. 172

Când vine acest timp de strâmtorare, fiecare caz este decis; nu mai există timp de probă, nu mai există har pentru cel nepocăit. Sigiliul viului Dumnezeu este asupra poporului Său. Această mică rămășiță, incapabilă să se apere singură în conflictul de moarte cu puterile pământului care mășăluiesc alături de oștirea balaurului, face din Dumnezeu apărarea ei. Cea mai înaltă autoritate pământească dă decretul ca acești credincioși să i se închine fiarei și să primească semnul ei, sub amenințarea cu persecuția și moartea. Fie ca Dumnezeu să-i ajute acum pe cei care sunt poporul Său, altfel, ce ar putea face ei într-o luptă atât de teribilă, fără ajutorul Său?

Curajul, tăria morală, credința și încrederea absolută în puterea lui Dumnezeu de a mântui nu vin într-o clipă. Aceste virtuți cerești se obțin prin experiența anilor. Printr-o viață de străduință sfântă și de aderare fermă la ce este bine, copiii lui Dumnezeu își pecetluiesc destinul. Asaltați de ispite fără număr, ei știu că trebuie să reziste neclintiți sau să fie învinși. Ei simt că au o mare lucrare de făcut și că pot fi chemați oricând, în orice ceas, să-și dezbrace armura și, dacă ar ajunge la încheierea vieții cu lucrarea neterminată, ar fi o pierdere veșnică. Ei au primit cu nerăbdare lumina din cer, așa cum au primit-o primii ucenici de pe buzele lui Isus. – *Mărturii*, vol. 5, p. 212–213

Marți, 6 iunie

Culegând ce am semănat

Hristos i-a avertizat pe ucenicii Săi cu privire la ce aveau să întâmpine în lucrarea lor ca evangheliști. El știa cu ce suferințe și încercări urmau să se confrunte și ce poveri aveau să fie chemați să poarte. El nu le-a ascuns ce avea să se întâmple, ca nu cumva încercarea, venind pe neașteptate, să facă să li se clatine credința. „V-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple”, le-a zis El, „pentru ca, atunci când se vor întâmpla, să credeți” (Ioan 14:29). Atunci când aveau să vină încercările, credința lor urma să fie întărită, nu slăbită. Aveau să-și spună unul altuia: „El ne-a spus că acestea vor veni asupra noastră și ce avem de făcut ca să le facem față.” „Iată”, le-a spus Hristos, „Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.” „Veți fi urâți de toți, din pricina numelui Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Matei 10:16,22). Oamenii L-au urât pe Hristos fără motiv. Este oare de mirare că îi urăsc pe cei care poartă semnul Lui și care Îi slujesc Lui? – *Mărturii*, vol. 9, p. 235

Cei care I se închină lui Dumnezeu se vor evidenția îndeosebi prin faptul că respectă porunca a patra – deoarece acesta este semnul puterii Sale creatoare și dovada dreptului Său de a primi respectul și omagiul din partea omului. Cei nelegiuți se vor evidenția prin eforturile lor de a dărâma memorialul Creatorului și de a înălța instituția Romei. În conflictul acesta, creștinătatea va fi împărțită în două mari clase – aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus și aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterile pentru a-i constrânge pe „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13:16) să primească semnul fiarei, totuși cei din poporul lui Dumnezeu nu îl vor primi. ...

Pe cei din poporul lui Dumnezeu îi așteaptă încercări înspăimântătoare. Spiritul războiului tulbură popoarele de la un capăt al pământului la celălalt. Totuși, în acest timp de necez care vine, un necez cum n-a mai fost niciodată, cei din poporul ales al lui Dumnezeu vor sta neclintiți. Satana și îngerii lui nu pot să-i nimicească, deoarece îngeri care excelează în putere îi vor ocroti. – *Solii alese*, cartea 2, p. 55

Fiecare moment din viața noastră este foarte real. Viața nu este un joc, ea este încărcată de o însemnătate înfricoșătoare, cu responsabilități care au urmări veșnice. Când privim viața din această perspectivă, ne dăm

seama cât de mare nevoie avem de ajutorul lui Dumnezeu. Atunci ajungem la convingerea fermă că o viață fără Hristos va fi o viață de eșec total, dar, dacă Hristos locuiește în noi, vom trăi cu un scop, viața noastră va avea sens. Vom înțelege atunci că, fără puterea harului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt nu putem atinge standardul înalt care este pus înaintea noastră. – *That I May Know Him*, p. 85

Miercuri, 7 iunie

Cei care Îl urmează pe Miel

În Apocalipsa capitolul 13 (versetele 1-10) este descrisă o altă fiară „ca un leopard”, căreia balaurul i-a dat „puterea lui, tronul lui și o stăpânire mare”. Acest simbol, așa cum au crezut majoritatea protestanților, reprezintă papalitatea care a urmat puterii, tronului și autorității deținute odinioară de Imperiul Roman. Despre fiara care seamănă cu un leopard se spune: „I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. ... Și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam”. Această profeție, care este aproape la fel cu descrierea cornului mic din Daniel capitolul 7, arată fără îndoială către papalitate. – *Tragedia veacurilor*, p. 439

Dumnezeu are pe pământ un popor al Său care Îl va urma pe Miel oriunde merge. El are mii de credincioși care nu s-au plecat în genunchi înaintea lui Baal. Aceștia vor sta cu El pe muntele Sionului. Însă ei trebuie să stea în picioare pe acest pământ, având pusă întreaga armură, gata să se angajeze în lucrarea de salvare a celor care sunt gata să piară.

Noi nu trebuie să așteptăm să fim luați la cer pentru a-L urma pe Hristos. Noi Îl vom urma pe Mielul lui Dumnezeu în curțile de sus numai dacă Îl urmăm și aici. ... Noi nu trebuie să-L urmăm pe Hristos după capricii sau când ni se pare nouă potrivit, când avem un avantaj de aici. Noi trebuie să alegem să-L urmăm. În viața de zi cu zi trebuie să urmăm exemplul Său așa cum îl urmează turma pe păstor. Trebuie să-L urmăm suferind pentru Numele Lui, spunând la fiecare pas: „Chiar dacă mă va ucide, eu tot mă voi încrede în El” (Iov 13:15, în engl.) – *In Heavenly Places*, p. 298

Mulțimile [de oameni] din lume sunt martore la această competiție a vieții, care este lupta creștină. Și aceasta nu este totul. Regele universului

și miliardele de îngeri cerești privesc la această întrecere. Ei sunt nerăbdători să vadă cine vor fi biruatorii care vor câștiga „cununa care nu se poate veșteji, a slavei”. Dumnezeu și îngerii cerești observă cu un mare interes stăpânirea de sine, sacrificiul și eforturile chinuitoare ale celor angajați în alergarea creștină. Răsplata care îi va fi dată fiecărui om va fi în conformitate cu eforturile și cu stăruința plină de credincioșie cu care el și-a îndeplinit partea în marea întrecere.

În competițiile la care ne-am referit, unul singur putea fi sigur de premiu. În alergarea creștină, apostolul spune: „Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg.” Noi nu vom fi dezamăgiți la capătul cursei. Pentru toți cei care se conformează pe deplin condițiilor din Cuvântul lui Dumnezeu ... cursa nu este nesigură. Toți pot să câștige premiul, să fie învingători și să poarte cununa slavei nemuritoare, care nu se veștejește. – *Mărturii*, vol. 4, p. 34–35

Joi, 8 iunie

Isus, singurul nostru Mijlocitor

Domnul cerului le îngăduie celor din lume să aleagă cine să fie conducătorul lor. Să citim cu atenție capitolul treisprezece din Apocalipsa, deoarece el se referă la fiecare om, fie mare, fie neînsemnat. Fiecare faptură omenească trebuie să treacă de o parte sau alta, fie de partea Dumnezeului celui viu și adevărat, care i-a dat lumii memorialul Creațiunii, Sabatul zilei a șaptea, fie de partea unui sabbat fals, instituit de oamenii care s-au înălțat pe ei înșiși mai presus de tot ce se numește Dumnezeu și de tot ce este vrednic de închinare și care și-au însușit atributele lui Satana, asuprindu-i pe cei credincioși, care păzesc poruncile lui Dumnezeu. Această putere persecutoare va împune cu forța închinarea la fiară, insistând asupra respectării sabbatului instituit de ea. În felul acesta, va aduce defăimare lui Dumnezeu, așezându-se „în Templul lui Dumnezeu și dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). – *Solii alese*, cartea 3, p. 424

Omul care este atras în repetate rânduri de Răscumpărătorul său, dar desconsideră avertizările primite, nu se supune convingerii personale de a se pocăi și nu ține seamă de îndemnurile de a căuta iertare și har, se află într-o poziție periculoasă. Domnul Isus îl atrage către Sine, Duhul Sfânt Își exercită puterea asupra lui îndemnându-l să-și supună voința sa voinței lui Dumnezeu și, când invitația nu este luată în seamă, Duhul Sfânt este întristat și alungat. Dacă păcătosul alege să

rămână în păcat și nepocăință, deși are dovezi evidente care să-l încurajeze în credință, alte dovezi nu vor mai aduce niciun bine.

El îi răspunde altcuiva care îl atrage, lui Satana. El se supune și ascultă de puterile întunericului. Calea aceasta duce la moarte, ea lasă sufletul în nepocăința sa încăpățânată. Acesta este păcatul care este cel mai răspândit printre oameni și lucrează în modul cel mai subtil, până când păcătosul nu mai simte nicio remușcare, nicio muștrare de conștiință, nicio părere de rău și, în consecință, pentru el nu mai există iertare. – *That I May Know Him*, p. 244

Ascensiunea la putere a bisericii romane a marcat începutul Evului întunecat. Pe măsură ce puterea ei creștea, întunericul se adâncea. Credința a fost transferată de la Hristos, adevărata temelie, asupra papei din Roma. În loc să se încreadă în Fiul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor și pentru salvarea veșnică, oamenii priveau la papa și la preoții și prelații împuterniciți de el. Oamenii erau învățați că papa era mijlocul lor și că nimeni nu putea să se apropie de Dumnezeu decât prin el, ba mai mult, că el ținea locul lui Dumnezeu pentru ei și de aceea trebuia ascultat fără nicio rezervă. Orice abatere de la cerințele lui era suficientă ca să aducă pedeapsa cea mai severă asupra trupurilor și sufletelor celor vinovați.

În felul acesta, mintea poporului a fost întoarsă de la Dumnezeu către oamenii căzuți, greșiți și cruzi și, mai mult decât atât, către însuși prințul întunericului, care-și exercita puterea prin ei. Păcatul era deghizat într-o haină de sfințenie. Când Scripturile sunt interzise și omul ajunge să se privească pe sine ca suprem, trebuie să ne așteptăm numai la înșelătorie, vicleșug și fărădelege josnică. Prin înălțarea legilor și tradițiilor omenești s-a manifestat corupția care vine întotdeauna ca rezultat al lepădării Legii lui Dumnezeu. – *Istoria mântuirii*, p. 331–332

Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei (2)

Sabat după-amiază, 10 iunie

În data de 26 noiembrie 1885, sora White a părăsit localitatea Basel, plecând în Italia, la Torre Pellice ...

Ellen White a rămas în Torre Pellice timp de trei săptămâni. Ea le-a vorbit oamenilor de zece ori și a vizitat câteva locuri renumite, unde valdenzii, care fugeau de persecutorii lor, fuseseră urmăriți și capturați, torturați și uciși. Cu privire la aceste experiențe, ea scria:

„Dacă ar putea fi auzite glasurile acestor munți veșnici, care străjuiesc văile, ce istorie ar putea relata ei despre suferințele îndurate de poporul lui Dumnezeu din cauza credinței! Ce povestiri despre vizitele îngerilor pe care acești fugari creștini nu îi recunoscuseră! De repetate ori, îngerii au vorbit cu oamenii, așa cum vorbește cineva cu prietenul lui, călăuzindu-i în locuri sigure. Cuvintele lor de încurajare au înviorat spiritul acelor credincioși și, purtându-le gândul mai presus de culmile celor mai înalți munți, i-au determinat să contemple prin credință hainele albe, coroanele și ramurile de palmier ale biruinței, pe care le vor primi în ziua când se vor afla în jurul marelui tron alb.” – *Schițe din viața mea*, p. 290

Ori de câte ori, prin credința în Mielul lui Dumnezeu, un suflet renunță să mai slujească păcatului, mânia lui Satana se aprinde. Viața cea sfântă a lui Abel era o mărturie împotriva susținerilor lui Satana că este cu neputință ca omul să țină Legea lui Dumnezeu. Când Cain, împins de duhul cel rău, a văzut că nu îl poate stăpâni pe Abel, s-a înfuriat atât de tare, încât i-a luat viața. Și, ori de câte ori se va afla cineva care va sta pentru apărarea dreptății Legii lui Dumnezeu, același spirit se va da pe față împotriva lui. Este același spirit care, în decursul tuturor veacurilor, a înălțat rugurile și a aprins focul pentru a-i nimici pe ucenicii lui

Hristos. Dar cruzimile îngrămădite asupra urmașilor lui Isus sunt insuflete de Satana și de oastea lui, deoarece aceștia nu-i pot constrânge să li se supună. Aceasta este furia unui vrăjmaș înfrânt. Fiecare martir al lui Isus a murit ca biruitor. Profetul spune: „Ei l-au biruit [pe „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana”] prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apocalipsa 12:11,9). – *Patriarhi și profeti*, p. 77

Printre locuitorii pământului, răspândiți prin toate țările sunt cei care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. La fel ca stelele cerului, care se văd numai noaptea, acești credincioși vor străluci atunci când întunericul va acoperi pământul și negură mare, popoarele. În ceasul celei mai cumplite apostazii, când Satana depune efortul suprem pentru a face ca „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” să primească, sub amenințarea pedepsei cu moartea, semnul de supunere față de o zi falsă de odihnă, acești credincioși vor „străluci ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15). Cu cât noaptea este mai întunecată, cu atât mai tare vor străluci ei. – *Maranatha*, p. 196 (7 iulie)

Duminică, 11 iunie

Rana de moarte

Ca să ducă până la capăt această lucrare profanatoare, Roma și-a asumat dreptul de a scoate din Legea lui Dumnezeu porunca a doua, care interzicea închinarea la chipuri cioplite, împărțind în două porunca a zecea, pentru a păstra numărul poruncilor.

Spiritul concesiilor făcute păgânismului a deschis calea pentru o desconsiderare și mai mare a autorității Cerului. Satana a falsificat și porunca a patra și a încercat să înlăture Sabatul din vechime, ziua pe care Dumnezeu o binecuvântase și o sfințise, și să înalțe în locul lui sărbătoarea respectată de păgâni ca fiind „ziua venerabilă a soarelui”. La început, încercarea aceasta de schimbare nu a fost făcută într-un mod deschis. În primele secole, adevăratul Sabat a fost respectat de toți creștinii. Ei erau zeloși pentru onoarea lui Dumnezeu și credeau că Legea Sa este neschimbată, așadar respectau cu zel sfințenia poruncilor ei. Totuși Satana a lucrat cu o mare subtilitate prin slujitorii lui pentru a-și atinge scopul. Pentru ca atenția oamenilor să fie atrasă asupra duminicii, ziua aceasta a fost declarată o zi de sărbătoare în cinstea învierii lui Hristos. În timpul ei aveau loc servicii religioase, dar era privită ca o zi de recreere, iar Sabatul continua să fie respectat cu sfințenie. – *Istoria mântuirii*, p. 328

„I s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.” Iar profetul spune: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte.” Și iarăși: „Cine duce pe alții în robie trebuie să meargă și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia”. Cele patruzeci și două de luni sunt același lucru ca o vreme, două vremi și o jumătate de vreme, trei ani și jumătate sau o mie două sute șaiszeci de zile din Daniel capitoul 7 – timpul în care puterea papală urma să persecute pe poporul lui Dumnezeu. Această perioadă, așa cum se spune în capitoul precedent, a început cu supremația papală, anul 538 d.Hr., și s-a încheiat în anul 1798. La data aceasta, papa a fost făcut prizonier de către armata franceză, puterea papală a primit rana de moarte și astfel s-a împlinit profeția: „Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie”. – *Tragedia veacurilor*, p. 439

Dar singurul lucru din lumea noastră pe care ne putem sprijini este Cuvântul lui Dumnezeu. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Chiar și în viața aceasta nu este spre binele nostru să ne îndepărtăm de voința Tatălui din cer. Când cunoaștem puterea Cuvântului Său, nu trebuie să urmăm sugestiile lui Satana când este vorba să ne câștigăm hrana sau să ne salvăm viața. Singurul lucru la care trebuie să ne gândim este acesta: Care e porunca lui Dumnezeu și care e făgăduința Lui? Dacă le cunoaștem, trebuie să ascultăm de prima și să ne încredem în cea de a doua.

În ultimul mare conflict al luptei cu Satana, cei care Îi vor rămâne credincioși lui Dumnezeu vor vedea cum li se ia orice mijloc de întreținere. Pentru că ei refuză să calce Legea Sa ca să asculte de puterile pământești, li se va interzice să cumpere și să vândă. În cele din urmă, se va da un decret ca toți să fie omorâți. Vezi Apocalipsa 13:11-17. Dar celui care ascultă de Dumnezeu i se dă făgăduința: „Acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33:16). Prin această făgăduință vor trăi copiii lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 121

Luni, 12 iunie

Părăsirea adevărului

„Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” (Matei 24:10).

Când furtuna se apropie, o mare grupă de credincioși care au mărturisit credința în solia îngerului al treilea, dar n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr, își vor părăsi poziția și vor trece în rândurile împotrivorilor.

Unindu-se cu lumea și împărtășindu-se de spiritul ei, au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină și, când ajung la încercare, sunt pregătiți să aleagă partea ușoară, populară. Bărbați de talent și cu vorbire plăcută, care odinioară se bucuraseră de adevăr, își folosesc acum puterile pentru a amăgi și rătăci suflete. Ei devin vrăjmașii cei mai aprigi ai fraților lor de altădată. Când păzitorii Sabatului sunt aduși înaintea tribunalelor pentru a da socoteală de credința lor, acești apostatați sunt agenții cei mai eficienți ai lui Satana în a-i prezenta într-o lumină falsă și a-i acuza. Prin declarații mincinoase și insinuări, ei îi incită pe conducători împotriva lor. – *Maranatha*, p. 196 (7 iulie)

Îngerul a spus: „Nimic mai puțin decât toată armura neprihănirii nu-l poate face pe om în stare să biruie puterile întunericului și să-și mențină victoria asupra lor. Satana a luat în stăpânire totală bisericile, ca întreg. Se iau în discuție cuvintele și faptele oamenilor în locul adevărilor pătrunzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Spiritul lumii și prietenia ei sunt în vrăjmășie cu Dumnezeu. Când adevărul, în simplitatea și puterea lui, așa cum este el în Isus, este adus pentru a lupta împotriva spiritului lumii, dintr-o dată spiritul de prigoană se trezește. Foarte mulți care mărturisesc că sunt creștini nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Inima firească nu a fost schimbată și mintea nerenăscută rămâne în vrăjmășie cu Dumnezeu. Aceștia sunt slujitorii credincioși ai lui Satana, chiar dacă și-au dat un alt nume”. – *Scieri timpurii/Experiențe și viziuni*, p. 273

Să avem întotdeauna în minte gândul că în niciun caz nu trebuie să invităm noi persecuția. Nu trebuie să folosim cuvinte aspre și tăioase. Scoateți-le din orice articol scris, din orice prelegere rostită. Lăsați ca doar Cuvântul lui Dumnezeu să facă lucrarea de tăiere, de muștrare; oamenii, care sunt limitați, să se ascundă în Isus Hristos și să rămână în El. Ceea ce se vede să fie spiritul lui Hristos. Toți să fie atenți la cuvintele pe care le spun, ca nu cumva să stârnească în cei care sunt de altă credință o dușmănie de moarte împotriva noastră și să-i dea lui Satana ocazia să folosească acele cuvinte nechibzuite pe care le-am rostit, pentru a ne ridica bariere în cale.

Urmează să fie un timp de necaz și de tulburare cum nu a mai fost de când sunt neamurile. Lucrarea noastră este aceea de a căuta să îndepărtăm din toate cuvântările noastre orice ar putea să pară răzbunare, sfidare sau atac împotriva bisericilor sau a indivizilor, pentru că nu aceasta este calea, nici metoda lui Hristos.

Deoarece poporul lui Dumnezeu, care cunoaște adevărul, nu și-a făcut datoria potrivit luminii date în Cuvântul lui Dumnezeu, este necesar ca noi să fim mai precauți, ca să nu-i jignim pe cei necredincioși înainte ca aceștia să fi auzit argumentele credinței noastre cu privire la Sabat și la duminică. – *Mărturii*, vol. 9, p. 244

Marți, 13 iunie

Strategia finală a lui Satana

Pe măsură ce ne apropiem de ultima criză, este de o importanță vitală ca între instrumentele Domnului să fie armonie și unire. Lumea este plină de furtuni, război și neînțelegeri. Totuși, lumea se va uni sub un cap – puterea papală – ca să se împotrivescă lui Dumnezeu în persoana martorilor Lui.

Cine își va da împărăția acestei puteri? Protestantismul, o putere care, în timp ce pretinde a avea caracteristici și spirit de miel și a fi aliat cu Cerul, vorbește cu glas de balaur. El este mânat de o putere de jos.

„Toți au același gând”. Va exista o uniune universală, o mare armonie, o confederație a puterilor lui Satana. „Și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.” Astfel este manifestată o putere arbitrară și asupritoare împotriva libertății religioase, a libertății de închinare la Dumnezeu potrivit cu îndemnul conștiinței, la fel cum a manifestat papalitatea în trecut, când i-a persecutat pe cei care au îndrăznit să nu se conformeze cu ritualurile religioase și ceremoniile romanismului. – *Maranatha*, p. 187 (28 iunie)

Aceeași minte tiranică ce a complotat împotriva credincioșilor din secolele trecute încă mai caută să curețe pământul de cei care se tem de Dumnezeu și ascultă de Legea Sa. Satana va stârni indignare împotriva modestei minorități care refuză cu conștiinciozitate să accepte obiceiurile și tradițiile populare. Bărbați cu poziție și reputație se vor uni cu nelegiuții și cu ticăloșii pentru a se sfătui împotriva copiilor lui Dumnezeu. Neavând un „Așa zice Scriptura”, pentru a-l aduce împotriva apărătorilor Sabatului biblic, ei vor recurge la legi opresive pentru a compensa această lipsă. – *Maranatha*, p. 198 (9 iulie)

Toate lucrurile din natură și din lume sunt foarte serioase. În colaborare cu îngerii lui și cu oamenii răi, Satana va depune orice efort pentru a câștiga biruința și va părea că a reușit. Totuși, din conflictul acesta, adevărul și neprihănirea vor ieși biruitoare și triumfătoare. – *Manuscript 24*, 1891

Când răbdarea divină se va termina, vor avea loc lucruri îngrozitoare, deoarece mânia lui Dumnezeu se va revărsa atât de vizibil și de puternic, încât este prezentată ca fiind neamestecată cu milă și pământul întreg va fi pustiit. Este un timp de apostazie națională, când conducătorii țării vor pune în aplicare strategia lui Satana și se vor uni trecând de partea omului fărădelegii – atunci cupa vinovăției va fi plină; apostazia națională este semnul care anunță ruina națională.

Dumnezeu i-a pus pe cei din poporul Său să stea la spărtură, să repare zidurile, să ridice temelia care există de multe generații. Ființele cerești inteligente, îngeri care excelează în putere, așteaptă ca, la porunca Lui, să se alătore slujitorilor Săi omenești, iar Domnul va interveni atunci când lucrurile vor ajunge într-o asemenea situație, încât numai o putere divină va fi în stare să contracareze mijloacele prin care lucrează Satana. Când poporul Său va fi în pericolul cel mai mare, părând a fi incapabil să reziste puterii lui Satana, Dumnezeu va lucra pentru el. Disperarea omului este ocazia lui Dumnezeu de a interveni. – *Solii alese*, cartea 2, p. 372–373

Miercuri, 14 iunie

Semnul fiarei

Dar creștinii din generațiile trecute au păzit duminica fiind convingși că, făcând astfel, ei păzesc Sabatul biblic; și astăzi mai există creștini adevărați în fiecare biserică, inclusiv în cea romano-catolică, ce cred cu sinceritate că duminica este Sabatul rânduit de Dumnezeu. Dumnezeu primește sinceritatea scopului lor și integritatea lor înaintea Lui. Dar, când păzirea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea va fi lămurită cu privire la obligația de a păzi Sabatul adevărat, atunci toți aceia care vor călca porunca lui Dumnezeu pentru a asculta de un precept care nu are o autoritate mai înaltă decât aceea a Romei, vor onora prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. Ei aduc cinstire Romei și puterii care impune instituția rânduită de Roma. Ei se închină fiarei și chipului ei. Când leapădă instituția pe care Dumnezeu a declarat-o ca fiind semnul autorității Sale și cinstesc în locul ei ceea ce Roma a ales ca semn al supremației ei, prin aceasta, oamenii aleg semnul supunerii față de Roma – „semnul fiarei”. Și lucrul acesta nu se va produce până când problema nu va fi pusă lămurit înaintea poporului, iar oamenii vor fi aduși să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor, iar aceia care continuă în neleguire vor primi „semnul fiarei”. – *Tragedia veacurilor*, p. 449

Cei care I se închină lui Dumnezeu se vor evidenția îndeosebi prin faptul că respectă porunca a patra, deoarece acesta este semnul puterii Sale creatoare și dovada dreptului Său de a primi respectul și omagiul din partea omului. Cei nelegiuți se vor evidenția prin eforturile lor de a dărâma memorialul Creatorului și de a înălța instituția Romei. În conflictul acesta, creștinătatea va fi împărțită în două mari clase – aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus și aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterile pentru a-i constrânge pe „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13:16) să primească semnul fiarei, totuși cei din poporul lui Dumnezeu nu îl vor primi.

Profetul de pe Patmos îi vede pe biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei stând pe o mare de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână (Apocalipsa 15:2) și cântând cântarea lui Moise și a Mielului. – *Solii alese*, cartea 2, p. 55

Joi, 15 iunie

Testul Sabatului

Sunt mulți, chiar dintre cei angajați în această mișcare pentru impunerea duminicii, care sunt orbi față de consecințele acestei acțiuni. Ei nu văd că, de fapt, lovesc direct în libertatea religioasă. Sunt mulți cei care n-au înțeles niciodată cerințele Sabatului biblic și temelia falsă pe care stă instituția duminicii. Orice mișcare în favoarea unei legislații religioase este, în realitate, un act de concesiune făcut papalității care, timp de mulți ani, a luptat constant împotriva libertății de conștiință.

Păzirea duminicii își datorează existența ca o așa-numită instituție creștină „tainei nelegiurii”, iar impunerea ei va fi, practic, o recunoaștere tocmai a acelor principii care constituie piatra unghiulară a bisericii Romei. Când națiunea noastră va abjura de la principiile guvernării sale până acolo încât să decreteze o lege duminicală, prin acest act, protestantismul va da mâna cu papalitatea; aceasta nu va însemna altceva decât să dea viață tiraniei care așteaptă de mult timp și cu nerăbdare ocazia de a se ridica din nou la un despotism activ. – *Mărturie*, vol. 5, p. 711

În lupta care se va da în zilele din urmă, toate puterile decăzute care au apostat de la supunerea față de Legea lui Iehova se vor uni în împotrivirea față de poporul lui Dumnezeu. În această luptă, marele punct al conflictului va fi Sabatul poruncii a patra, deoarece în porunca Sabatului, Marele Autor al Legii Se identifică pe Sine ca fiind Creatorul cerurilor și al pământului. ...

Protestanții din Statele Unite se vor afla în primele rânduri pentru a întinde mâna peste abis și a prinde mâna spiritismului; ei vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea romană și, sub influența acestei uniri întreprinse, această țară va merge pe urmele Romei, pentru a călca în picioarele drepturile conștiinței. – *Maranatha*, p. 187 (28 iunie)

Imediat ce poporul lui Dumnezeu este sigilat pe frunte, nu cu un sigiliu sau semn vizibil, ci printr-o stabilire în adevăr, atât din punct de vedere intelectual, cât și spiritual, și este pregătit pentru zguduire, aceasta va veni. Într-adevăr, ea a și început; judecățile lui Dumnezeu sunt deja asupra pământului ca să ne avertizeze, să știm ce va veni. ...

Ne va fi impus semnul fiarei. Celor care, pas cu pas, au cedat cerințelor lumești și s-au conformat obiceiurilor lumii li se va părea mai ușor să se supună acelor puteri decât să suporte batjocura, insultele, amenințările cu închisoarea și moartea. Lupta se dă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. În timpul acesta, în biserică, aurul va fi separat de zgură. Adevărata evlavie va fi clar deosebită de cea care este doar o formă și o poleială. Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor vor dispărea în întuneric. ... Toți cei care acum etalează podoabele sanctuarului, dar nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, vor apărea atunci în rușinea goliciunii lor. – *Maranatha*, p. 200 (11 iulie)

Vineri, 16 iunie: Pentru studiu suplimentar

Scrieri timpurii, „Semnul fiarei”, p. 64–67.

Studiul

13

17 – 23 iunie

Luminați de slava lui Dumnezeu

Sabat după-amiază, 17 iunie

Căderea omului în păcat a umplut cerul de durere. Lumea pe care Dumnezeu o făcuse a ajuns ruinită de blestemul păcatului și locuită de ființe omenesci sortite mizeriei și morții. Se părea că nu există nicio scăpare pentru aceia care au călcat Legea. ...

Fiului lui Dumnezeu, Comandantului cel glorios al cerului, I S-a făcut milă de neamul omenesc căzut. Inima Sa a fost mișcată de o nețărmită milă atunci când vaietele lumii s-au înălțat până la El. Dar iubirea divină concepuse un plan prin care omul să poată fi răscumpărat. ... Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. ...

Planul de mântuire fusese alcătuit mai înainte de aducerea la existență a pământului, căci Hristos este „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8); totuși a fost o luptă chiar pentru Împăratul Universului care avea să dea pe Fiul Său să moară pentru neamul omenesc căzut. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). O, taină a mântuirii! Iubirea lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Cine poate pricepe adâncurile acestei iubiri care „întrece orice cunoștință”? De-a lungul veacurilor nesfârșite, minți nemuritoare, căutând să înțeleagă taina acelei iubiri de nepătruns, se vor uimi și-L vor adora. – *Patriarhi și profeti*, p. 63

Temelia speranței pe care o avem în Hristos este faptul că recunoaștem că suntem niște păcătoși care au nevoie să fie refăcuți și răscumparați. Pentru că suntem păcătoși avem curaj să îi cerem să fie Mântuitorul nostru. Atunci să avem grijă ca, în relațiile cu cei care rățăcesc să nu ne purtăm într-un mod care să le spună altora că noi nu avem nevoie să fim răscumparați. Să nu acuzăm, condamnăm și rănim ca și cum noi am fi desăvârșiți. Lucrarea lui Hristos este aceea de a repara, de a vindeca, de a reface. Dumnezeu este dragoste. El nu îi dă ocazie lui Satana să triumfe făcând să fie văzută partea cea rea din noi sau expunându-ne slăbiciunile în fața dușmanilor noștri.

Hristos a venit să pună salvarea la îndemâna tuturor. Cel mai greșit și cel mai păcătos nu erau trecuți cu vederea. Lucrarea Lui era mai ales pentru aceia care aveau cel mai mult nevoie de mântuirea pe care El venise să o aducă. Cu cât era mai mare nevoia lor de a fi refăcuți, cu atât era interesul Său mai profund, simpatia Sa era mai mare și lucrarea Sa, mai plină de ardoare. Inima Sa plină de iubire era mișcată până în străfunduri pentru cei a căror situație era cea mai lipsită de speranță și care aveau cel mai mult nevoie de harul Său transformator. – *In Heavenly Places*, p. 291

Duminică, 18 iunie

Pregătirea pentru criza finală

Cei neprihăniți și cei răi vor trăi încă pe pământ în starea lor muritoare – oameni vor sădi și vor construi, vor mânca și vor bea și nimeni nu va ști că hotărârea finală și irevocabilă a fost pronunțată în Sanctuarul de sus. Înainte de potop, după ce Noe a intrat în corabie, Dumnezeu l-a închis pe el înăuntru, iar pe cei nelegiuți, afară. Dar, timp de șapte zile, oamenii, fără să știe că pierzarea lor era hotărâtă, și-au continuat viața lor nepăsătoare și iubitoare de plăceri, bătându-și joc de avertizările cu privire la judecata iminentă. „Tot așa”, spune Mântuitorul, „va fi și la venirea Fiului omului.” Pe tăcute și neobservat, ca un hoț la miezul nopții, va veni ceasul hotărâtor care marchează decizia destinului fiecărui om, retragerea finală a ofertei harului pentru omul vinovat.

Oamenii sunt gata să se lase legănați într-o siguranță fatală, ca să fie treziți numai de revărsarea mâniei lui Dumnezeu. – *Maranatha*, p. 264 (13 septembrie)

Fiecare adevărat urmaș al Domnului Hristos are de făcut o lucrare. Dumnezeu i-a încredințat fiecăruia lucrarea lui; în prezent sunt puțini cei

ce arată spre sulul profeției care se împlinește cu rapiditate, proclamând: Pregătiți-vă, arătați-vă ascultarea de Dumnezeu prin respectarea poruncilor Sale! ...

Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu să se gândească la faptul că acum, cât este zi, este timpul să lucreze, dar nu printre oile aflate deja în staul, ci să meargă în căutarea celor pierdute, care pier. Acestea sunt oile care au nevoie de ajutor pentru a fi readuse în staul. Este timpul ca toți cei nepăsători să se trezească din somnolența lor. Este timpul ca sufletele să fie îndemnate stăruitor nu doar să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, ci să-și asigure fără întârziere undelelemnul de rezervă pentru candelule lor. Undelelemnul este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Niciun om nu poate să-l obțină pentru altul. Fiecare trebuie să-și formeze pentru el însuși un caracter curățat de orice pată a păcatului. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 233

„De aceea, și voi fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24:44).

Noi nu știm timpul exact când Domnul nostru Se va arăta pe norii cerului, dar El ne-a spus că, pentru siguranța noastră, trebuie să fim gata în orice moment – să veghem și să așteptăm. Fie că mai avem înaintea noastră un an, cinci sau zece, noi trebuie să ne păstrăm credința pe care o avem azi. Trebuie să ne îndeplinim îndatoririle fiecărei zile cu atât de mare conștiinciozitate ca și cum aceea ar fi ultima zi din viața noastră.

Noi nu facem voia lui Dumnezeu dacă așteptăm lenevind. El i-a încredințat fiecărui om o lucrare de făcut și așteaptă de la fiecare să-și facă partea cu credincioșie. Ca niciodată mai înainte trebuie să ne împotrivim păcatului și puterilor întunericului. Timpul pe care îl trăim cere o activitate energetică și hotărâtă din partea acelor care cred adevărul prezent. Ei ar trebui să le prezinte altora adevărul atât prin învățături, cât și prin exemplu. – *That I May Know Him*, p. 358

Luni, 19 iunie

Cunoașterea adevărului

Cei care doresc să descopere comorile adevărului trebuie să le caute ca un miner care sapă adânc pentru a găsi comoara ascunsă în pământ. O lucrare superficială și neatentă, făcută cu jumătate de inimă, nu va avea rezultate. Atât pentru tineri, cât și pentru cei în vârstă, este esențial nu doar să lectureze Cuvântul lui Dumnezeu, ci să-l studieze stăruitor, cu o

dedicare totală, rugându-se și căutând adevărul ca pe o comoară ascunsă. Cei care vor face așa vor fi răsplătiți, pentru că Domnul Hristos va înviora capacitatea lor de înțelegere.

Mântuirea noastră depinde de cunoașterea adevărului cuprins în Sfintele Scripturi. Este voința lui Dumnezeu ca noi să avem acest adevăr. Cercetați, oh, cercetați Biblia cea prețioasă, cu inimi flămânde după neprihănire! Explorați Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum explorează minerul pământul ca să descopere filoanele de aur! Nu renunțați niciodată la cercetare până nu sunteți siguri de relația voastră cu Dumnezeu și nu înțelegeți care este voia Sa pentru voi! Domnul Hristos declară: „Și orice veți cere în Numele Meu voi face pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:13,14). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 111

Acea care strigă la Dumnezeu pentru eliberare din teribila fascinație pe care Satana o va exercita asupra lor vor pune mare preț pe Scriptură. Unica noastră siguranță este să primim întreaga Biblie, nu doar părți detașate din ea, ci să credem tot adevărul. Picioarele voastre sunt așezate pe nisipuri mișcătoare dacă disprețuiți un singur cuvânt din ce stă scris. Biblia este dată de Dumnezeu și este cu adevărat un mesaj pentru suflet, ca și cum am auzi un glas din cer care ne vorbește. Cu cât respect, cu câtă adorare și umilință ar trebui să începem studiul Bibliei, ca să putem învăța despre realitățile eterne! Fiecare să studieze Biblia știind că ea este Cuvântul lui Dumnezeu, care este la fel de solid ca tronul cel veșnic. Dacă veniți la studiul Scripturii cu umilință, cu rugăciune arzătoare de a fi călăuziți, îngerii lui Dumnezeu vor deschide înaintea voastră realitățile ei vii și, dacă țineți la preceptele adevărului, ele vor fi pentru voi ca un zid de foc împotriva ispitelor, amăgirilor și farmecelor lui Satana. – *Our High Calling*, p. 210

Toți cei care călătoresc pe calea către cer au nevoie de o călăuză sigură. Noi nu trebuie să mergem bizuindu-ne pe înțelepciunea omenească. Este privilegiul nostru să auzim vocea lui Hristos vorbindu-ne în timp ce mergem înainte în călătoria vieții și cuvintele Lui sunt întotdeauna cuvinte pline de înțelepciune.

Satana lucrează cu mare sârg ca să ducă la ruină sufletele oamenilor. El a coborât cu mare putere, știind că nu are decât puțin timp. Unica noastră siguranță este să Îl urmăm îndeaproape pe Domnul Hristos, pășind conduși de înțelepciunea Lui și trăind adevărul Lui. Noi nu putem să

detectăm întotdeauna lucrările lui Satana, nu știm unde își așază el capcanele. Dar Domnul Isus cunoaște șiretlicurile subtile ale vrăjmașului și poate să ne păstreze picioarele pe cărări sigure. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6) declară Hristos. – *Our High Calling*, p. 16

Marți, 20 iunie

Reforma continuă

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsa 18:1).

Profețiile din Apocalipsa 18 se vor împlini în curând. În timpul proclamării soliei îngerului al treilea, „un alt înger” va coborî din cer, cu „o mare putere” și pământul va fi „luminat de slava lui”. ...

În acest timp vor avea loc o serie de evenimente care vor descoperi faptul că Dumnezeu este stăpân pe situație. Adevărul va fi proclamat într-un limbaj clar și fără greș. Ca popor, noi trebuie să pregătim calea Domnului, sub călăuzirea atotstăpânitoare a Duhului Sfânt. Evanghelia trebuie transmisă în toată curăția ei. Râul de apă vie se va adânci și lărgi în cursul lui. În toate câmpurile, aproape și departe, oamenii vor fi chemați de la plug și de la alte afaceri obișnuite care le ocupă în mare măsură mintea și vor fi educați de bărbați cu experiență. Pe măsură ce vor învăța să lucreze cu eficiență, ei vor proclama cu putere adevărul. Prin lucrări minunate ale providenței divine, munți de greutate vor fi mutați și aruncați în mare. Solia care înseamnă atât de mult pentru locuitorii pământului va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor ști ce este adevărul. Lucrarea va înainta mereu până când pământul întreg va fi avertizat. Și atunci va veni sfârșitul. – *Maranatha*, p. 218 (29 iulie)

Marea revărsare a Duhului Sfânt care va lumina tot pământul cu slava Lui, nu va veni înainte ca noi să avem un popor iluminat, care să știe din experiență ce înseamnă să fii împreună-lucrător cu Dumnezeu. Când ne consacram pe de-a întregul și din toată inima în serviciul lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest lucru revărsând Duhul Său fără măsură, dar acest lucru nu se va întâmpla atâta timp cât cea mai mare parte dintre membrii bisericii nu sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu. Dumnezeu nu poate turna Duhul Său Sfânt atâta timp cât se manifestă atâta egoism și atâta îngăduință de sine. ...

Când inimile credincioșilor sunt încălzite de iubirea lui Dumnezeu, ei vor lucra continuu pentru Dumnezeu. Ei vor manifesta smerenia lui Hristos și vor arăta că au o țință precisă la care țin în mod statornic și

nu se lasă descurajați. Dumnezeu va folosi în lucrarea Sa oameni smeriți pentru că lucrul în câmpul Său este mult și este mare nevoie de lucrători. ...

Credincioșii, cu cât au mers mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai clar și mai puternic au dat mărturie despre iubirea și harul salvator al Răscumpărătorului lor. Oamenii, bărbați și femei, care de-a lungul veacurilor de încercări și suferințe s-au bucurat de o măsură bogată a prezenței Spiritului Sfânt în viața lor au stat în lume ca semne și minuni. – *My Life Today*, p. 59

Miercuri, 21 iunie

Slava lui Dumnezeu umple pământul

Noi nu trebuie să ne mulțumim numai să contemplăm slava Domnului Hristos, ci trebuie să și vorbim despre măreția Sa. Isaia nu numai că a privit slava Domnului Hristos, dar a și vorbit despre El. În timp ce David cugeta, focul [din inimă] ardea; apoi, inspirat, el Îl lăuda pe Dumnezeu cu gura. Pe măsură ce cugeta la iubirea cea minunată a lui Dumnezeu, el nu putea să facă altceva decât să vorbească despre ce a văzut și simțit. Cine poate să privească prin credință minunatul plan de mântuire, slava Fiului lui Dumnezeu, singurul născut din Tatăl, și să nu vorbească despre ea? Cine poate contempla iubirea nepătrunsă, care a fost arătată pe crucea de pe Golgota prin moartea Domnului Hristos, pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viața veșnică, cine poate să privească aceasta și să nu aibă cuvinte prin care să-I aducă slavă Mântuitorului? – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 43

Cuvântul lui Dumnezeu descoperă caracterul Său. El Însuși a făcut și face cunoscute iubirea și mila Sa fără margini. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi slava Ta”, Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea” (Exodul 33:18,19). Aceasta este slava Sa. Domnul a trecut pe dinaintea lui Moise „și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul»” (Exodul 34:6,7). El este „un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate”, pentru că „Îi place îndurarea” (Iona 4:2; Mica 7:18).

Dumnezeu a legat inimile noastre de El prin nenumărate dovezi, în ceruri și pe pământ, ale iubirii Sale. El a căutat să ni Se descopere prin lucrurile din natură și prin cele mai profunde și gingașe legături omenești

pe care inimile noastre le pot cunoaște. Totuși, toate acestea nu oglindesc decât imperfect iubirea Sa. – *Calea către Hristos*, p. 10

Niciun om nu poate să vadă slava neacoperită a lui Dumnezeu și să trăiască, dar Moise este asigurat că va vedea din slava divină atât de mult cât poate suporta în starea lui prezentă, muritoare. Mâna care a făcut lumea, care ține munții în locul lor, îl ia pe acest om de țărână – pe acest om cu o credință puternică – și îl acoperă cu îndurare în crăpătura unei stânci, în timp ce slava lui Dumnezeu și toată frumusețea Sa trec pe dinaintea lui. Să ne mai mirăm că „slava minunată” reflectată de Atotputernicie strălucea pe chipul lui Moise cu o asemenea putere, încât poporul nu putea să privească? Asupra lui era amprenta lui Dumnezeu, care îl făcea să arate ca unul dintre îngerii strălucitori de la tronul Său.

Această experiență, mai presus de oricare altă asigurare că Dumnezeu avea să-i asculte rugăciunea și că prezența divină avea să-l însoțească, a fost pentru Moise, ca lider, de o mai mare valoare decât toată învățătura primită în Egipt și decât toate cunoștințele lui în arta militară. Nicio putere, nicio iscusință și nicio învățătură omenească nu pot să țină locul prezenței lui Dumnezeu. În istoria vieții lui Moise putem să vedem cât de strânsă poate fi comuniunea cu Dumnezeu de care omul are privilegiul să se bucure. Pentru cel păcătos, este un lucru teribil să cadă în mâinile viului Dumnezeu. Dar Moise nu s-a temut să fie singur cu Autorul Legii care fusese rostită cu o asemenea grandoare înfricoșătoare de pe Muntele Sinai, deoarece sufletul lui era în armonie cu voința Făcătorului său. – *Mărturii*, vol. 4, p. 533

Joi, 22 iunie

Mielul, Mielul înjunghiat

Nu sunt multe căi către cer. Nu se poate ca fiecare să-și aleagă drumul său. Hristos zice: „Eu sunt Calea ... Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Chiar de atunci de când s-a predicat pentru prima dată Evanghelia, când în Eden s-a declarat că sămânța femeii va sfărâma capul șarpelui, Hristos a fost înălțat ca fiind Calea, Adevărul și Viața. El a fost Calea pe când trăia Adam, când Abel I-a înfățișat lui Dumnezeu sângele mielului înjunghiat, care reprezenta sângele Mântuitorului. Hristos a fost Calea prin care au fost mântuiți patriarhii și profeții. El este singura cale pe care putem ajunge la Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 663

Când strigătul „S-a sfârșit” a ieșit de pe buzele Domnului Hristos, preoții oficiau în templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul care Îl

reprezenta pe Domnul Hristos fusese adus ca să fie înjunghiat. Îmbrăcat în hainele sale frumoase și pline de însemnătate, preotul stătea cu cuțitul ridicat, asemenea lui Avraam când era gata să-l aducă jertfă pe fiul său. Cu un interes deosebit, poporul privea scena. Dar pământul a început să se zguduie și să tremure, căci Domnul Însuși Se apropie. Cu un zgomot puternic, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus până jos de o mână nevăzută, permițând mulțimii să privească un loc ce era odată plin de prezența lui Dumnezeu. ... Locul cel mai sfânt din sanctuarul pământesc nu mai era deloc sfânt.

Totul este cuprins de groază și confuzie. Preotul e gata să înjunghie victima, dar cuțitul cade din mână sa fără putere și mielul scapă. Tipul întâlnește antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marele sacrificiu a fost adus. ... Era ca și când un glas le-ar fi spus închinătorilor: Acum s-a terminat cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit după Cuvântul Său: „Iată-Mă că vin! – în sulul cărții este scris despre Mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!”; „Cu însuși sângele Său”, „El a intrat în Locul Preasfânt ... după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 10:7; 9:12). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 757

Ce temă de meditație este sacrificiul lui Isus pentru păcătoșii pierduți! ... Cum vom aprecia binecuvântările care ne-au fost astfel puse la dispoziție? Ar fi putut Isus să sufere mai mult? Ar fi putut să ne asigure binecuvântări mai bogate? Nu ar trebui să se topească și cea mai împietrită inimă când ne aducem aminte că, de dragul nostru, El a lăsat fericirea și slava cerului și a îndurat sărăcia și rușinea, suferința cruntă și o moarte îngrozitoare? Dacă nu ne-ar fi deschis ușa speranței, prin moartea și prin învierea Lui, noi nu am fi putut să cunoaștem nimic altceva decât ororile întunericului și mizeria disperării. În starea noastră actuală, așa favorizați și binecuvântați cum suntem, nu ne putem da seama din ce adâncuri am fost salvați. Noi nu putem aprecia cu cât mai adânci ne-ar fi fost rănila și cu cât mai mari ne-ar fi fost durerea și suferința dacă Isus nu ne-ar fi înconjurat cu brațul Său omenesc de simpatie și de dragoste și nu ne-ar fi ridicat. – *Mărturii*, vol. 5, p. 316

Vineri, 23 iunie: Pentru studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Adevărul ne face liberi”, p. 114 (10 aprilie).

APRIIE

1. S. Luca 2:40
 s. a. B 19:42, CT 19:32, IS 19:38, MS 19:50,
 SM 19:57, DJ 19:51, AR 20:01
 2. D. Proverbele 18:10
 3. L. Psalmii 37:5
 4. M. 2 Corinteni 3:18
 5. M. Psalmii 27:1
 6. J. Evrei 12:4
 7. V. Efeseni 4:1
 s. a. B 19:49, CT 19:39, IS 19:46, MS 19:58,
 SM 20:06, DJ 19:58, AR 20:09

8. S. Psalmii 144:15
 s. a. B 19:50, CT 19:40, IS 19:48, MS 19:59,
 SM 20:07, DJ 20:00, AR 20:10

9. D. Ieremia 29:11
 10. L. Osea 6:3
 11. M. Exodul 24:12
 12. M. Coloseni 3:13
 13. J. Faptele 3:6
 14. V. Exodul 7:6
 s. a. B 19:58, CT 19:47, IS 19:56, MS 20:07,
 SM 20:16, DJ 20:07, AR 20:18

15. S. Deuteronomul 16:15
 s. a. B 19:59, CT 19:49, IS 19:57, MS 20:09,
 SM 20:17, DJ 20:08, AR 20:19

16. D. Luca 18:16
 17. L. Psalmii 92:4
 18. M. Romani 12:2
 19. M. Matei 18:14
 20. J. Eclesiastul 9:9
 21. V. 1 Samuel 25:6 u.p.
 s. a. B 20:07, CT 19:56, IS 20:06, MS 20:17,
 SM 20:26, DJ 20:16, AR 20:27

22. S. Apocalipsa 1:3
 s. a. B 20:08, CT 19:57, IS 20:07, MS 20:18,
 SM 20:27, DJ 20:17, AR 20:29

23. D. Matei 19:26
 24. L. Proverbele 1:7
 25. M. Ioan 20:21
 26. M. Matei 6:33
 27. J. Matei 5:48
 28. V. Psalmii 32:8
 s. a. B 20:15, CT 20:04, IS 20:15, MS 20:26,
 SM 20:36, DJ 20:24, AR 20:37

29. S. Matei 6:8
 s. a. B 20:16, CT 20:06, IS 20:17, MS 20:27,
 SM 20:37, DJ 20:25, AR 20:38

30. D. Proverbele 4:7

MAI

1. L. 1 Timotei 6:7,8
 2. M. 1 Tesaloniceni 5:11
 3. M. Luca 2:51,52
 4. J. Romani 12:6
 5. V. 1 Tesaloniceni 5:17
 s. a. B 20:24, CT 20:13, IS 20:25, MS 20:35,
 SM 20:46, DJ 20:33, AR 20:46

6. S. Efeseni 5:9
 s. a. B 20:25, CT 20:14, IS 20:26, MS 20:37,
 SM 20:47, DJ 20:34, AR 20:47

7. D. Matei 7:7,8
 8. L. Psalmii 16:11
 9. M. Neemia 4:14
 10. M. Matei 28:20
 11. J. Isaia 54:13
 12. V. Filipeni 4:9
 s. a. B 20:32, CT 20:21, IS 20:34, MS 20:44,
 SM 20:55, DJ 20:41, AR 20:55

13. S. Romani 7:12
 s. a. B 20:33, CT 20:22, IS 20:35, MS 20:46,
 SM 20:56, DJ 20:42, AR 20:56

14. D. Luca 1:80
 15. L. Romani 15:2
 16. M. Matei 13:8
 17. M. Luca 12:12
 18. J. 2 Timotei 4:3
 19. V. Psalmii 37:23
 s. a. B 20:40, CT 20:29, IS 20:43, MS 20:53,
 SM 21:04, DJ 20:49, AR 21:03

20. S. Deuteronomul 6:24
 s. a. B 20:41, CT 20:30, IS 20:44, MS 20:54,
 SM 21:05, DJ 20:50, AR 21:04

21. D. Geneza 33:14
 22. L. Eclesiastul 12:12
 23. M. 1 Timotei 4:16
 24. M. Filipeni 4:8
 25. J. Eclesiastul 9:18
 26. V. Romani 14:19
 s. a. B 20:47, CT 20:36, IS 20:51, MS 21:01,
 SM 21:12, DJ 20:56, AR 21:11

27. S. Deuteronomul 32:2
 s. a. B 20:48, CT 20:37, IS 20:52, MS 21:02,
 SM 21:13, DJ 20:57, AR 21:12

28. D. Proverbele 10:17
 29. L. Psalmii 135:3
 30. M. Eclesiastul 11:1
 31. M. Proverbele 19:23

IUNIE

1. J. Proverbele 18:15
 2. V. Proverbele 22:1
 s. a. B 20:53, CT 20:42, IS 20:58, MS 21:07,
 SM 21:19, DJ 21:02, AR 21:18

3. S. Evrei 13:1
 s. a. B 20:54, CT 20:43, IS 20:58, MS 21:08,
 SM 21:20, DJ 21:03, AR 21:19

4. D. Proverbele 22:6
 5. L. Psalmii 105:33
 6. M. Psalmii 106:3
 7. M. Coloseni 1:11
 8. J. 2 Corinteni 10:5
 9. V. Marcu 8:2-4
 s. a. B 20:58, CT 20:47, IS 21:03, MS 21:13,
 SM 21:25, DJ 21:07, AR 21:23

10. S. Psalmii 25:9
 s. a. B 20:59, CT 20:48, IS 21:04, MS 21:13,
 SM 21:25, DJ 21:07, AR 21:24

11. D. Evrei 6:12
 12. L. Ieremia 1:7
 13. M. Filipeni 2:3
 14. M. Proverbele 19:18
 15. J. Psalmii 107:21
 16. V. Efeseni 5:16
 s. a. B 21:02, CT 20:51, IS 21:07, MS 21:16,
 SM 21:29, DJ 21:10, AR 21:27

17. S. Faptele 24:16
 s. a. B 21:02, CT 20:51, IS 21:07, MS 21:17,
 SM 21:29, DJ 21:11, AR 21:27

18. D. Evrei 12:11
 19. L. Psalmii 119:135
 20. M. Romani 12:10
 21. M. Proverbele 15:1
 22. J. Ioan 15:7
 23. V. Faptele 18:25-26
 s. a. B 21:04, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18,
 SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29

24. S. Evrei 10:36
 s. a. B 21:04, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18,
 SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29

25. D. Filipeni 1:6
 26. L. Geneza 1:28
 27. M. Isaia 54:17
 28. M. Efeseni 1:7
 29. J. Proverbele 22:6
 30. V. Luca 7:11
 s. a. B 21:04, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18,
 SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29